

DŽEF LINDSI

**DREMLJIVI DEMON
DEKSTER**

ROMAN

DŽEF LINDSI

DREMLJIVI

DEMON

DEKSTER

ROMAN

PORTALIBRIS

Naslov originala

Jeff Lindsay

DARKLY DREAMING DEXTER

Original Copyright © 2004 by Jeff Lindsay.

Copyright © 2005 za srpsko izdanje, portaLibris.

Sva prava zadržana uključujući pravo na reprodukciju u celosti ili delimično, odnosno u bilo kom obliku.

Ova knjiga je plod mašte. Imena likovi, preduzeća, organizacije, mesta, događaji i slučajevi su ili proizvod piščeve imaginacije, ili su pak upotrebljeni u izmišljenim situacijama. Svaka sličnost sa stvarnim osobama, živim ili mrtvim, događajima ili lokalitetima u potpunosti je slučajna.

*Za Hilari
koja mi znači sve*

ZAHVALNICA

Do ove knjige nikada ne bi došlo bez svesrdne tehničke i duhovne pomoći Ajnštajna i Dikona. Oni predstavljaju ono što je najbolje u majamskoj policiji, i oni su mi pokazali nešto od onoga šta znači raditi ovaj veoma zahtevan posao na još zahtevnijem mestu.

Želeo bih da se zahvalim i onim ljudima koji su mi davali veoma korisne predloge, posebno mojoj supruzi, Barklijevima, Huliju S., doktoru i gospođi A. L. Frenilih, i kćerima Puki, Beri i Tinki.

Džejson Kaufman me je zadužio svojom mudrošću i svojim shvatanjima u oblikovanju ove knjige.

Zahvaljujem se i Doris, dami koja se obično poslednja smeje.

Posebno sam veoma zahvalan Niku Elisonu, koji je sve što bi jedan agent trebao da bude, a gotovo nikada nije.

DREMLJIVI

DEMON

DEKSTER

POGLAVLJE 1

Mesec. Veličanstveni mesec. Pun, debeo, crvenkast mesec, noć svetla kao dan, mesečina obliva zemlju i donosi radost, radost, radost. Donosi i grleni zov tropske noći, mek i divlji glas vetra koji riče kroz dlake na rukama, šuplji lament zvezdane svetlosti, škripavi škrkut mesečine na vodi.

Svi dozivaju Potrebu. Oh, simfonijski vrisak hiljada skrivenih glasova, uzvik Potrebe iznutra, *bića*, tihog posmatrača, hladne mirne stvari, one koja se smeje, Mesečevog plesača. Onog ja koje je ne-ja, stvari koja se rugala i smejala i javljala se svojom izgadnelošću. Svojom Potreboom. A Potreba je bila sada veoma snažna, spremna i posve pažljivo promišljena pedantno prekaljena potreba, veoma jaka, sada veoma pripravna - a ipak je čekala i posmatrala, i mene primoravala da čekam i posmatram.

Čekam i posmatram sveštenika već pet nedelja. Potreba me pecka i izaziva i podbada da pronađem prvog, pronađem sledećeg, pronađem ovog sveštenika. Već tri nedelje znam da je on taj, da je on sledeći; mi smo pripadali Mračnom putniku, on i ja skupa. Te tri nedelje proveo sam boreći se s pritiskom, s narastajućom Potreboom koja se uzdizala u meni i kao ogroman talas rikala, naletala i razlivala se po plaži ne povlačeći se, već se nadimajući sve više sa svakim otkucajem sjajnog noćnog sata.

Ali bilo je to i vreme opreza, vreme provedeno u proverama. Ne u proverama sveštenika, to ne, odavno sam bio siguran da je on taj. Vreme provedeno u proverama da li se sve može uraditi ispravno, uredno, sve pedantno ušuškano, sve savršeno skockano. Nisam smeo da budem uhvaćen, ne sada. Suviše vredno sam radio, suviše dugo, da sve bude dobro po mene, da zaštitim svoj srećni mali život.

Isuviše dobro sam se provodio da bih sada stao.

I tako sam uvek bio oprezan. Uvek uredan. Uvek unapred spreman, da bi sve bilo *ispravno*. A kada je sve ispravno, proveri sve još jednom. To je bio Harijev način, blagosloven bio, način tog dalekovidog savršenog policajca, mog poočima. Uvek budi siguran, budi oprezan, budi precizan, govorio je; i eto već nedelju dana sam bio siguran da je u najvećoj mogućoj meri sve bilo ispravno na Harijev način. I kada sam odlazio s posla večeras, znao sam da je to bio onaj trenutak. To je bila ta Noć. Noć koja je bila drugačija. Dogodiće se noćas, *mora* se dogoditi. Baš kao što se događalo i pre. Upravo kao što će se događati opet i ponovo.

A noćas će se dogoditi svešteniku.

Zvao se otac Donovan. Predavao je muziku deci u Sirotištu svetog Antonija u Homstedu, na Floridi. Deca su ga volela. I naravno, on je voleo decu, veoma, zaista. Ceo život je posvetio njima. Naučio je kreolski i španski. Naučio je i njihovu muziku. Sve za dečicu. Sve što je činio, bilo je za dečicu.

Sve.

Posmatrao sam ga večeras kao što sam ga posmatrao već mnogo večeri. Posmatrao kako se zaustavlja u do vratku sirotišta da bi porazgovarao sa malom crnom devojčicom koja je izlazila za njim. Bila je mala, ne starija od osam godina, i za taj uzrast sitna. Seo je na stepenište i pričao s njom pet minuta. Sela je i ona, klateći se napred-nazad. Smejali su se. Ona se naslonila na njega. On joj je dodirnuo kosu. Pojavila se monahinja i zaustavila u do vratku, gledajući trenutak u njih pre nego što je progovorila. Onda se osmehnula i ispružila ruku. Devojčica se glavom očešala o sveštenika. Otac Donovan ju je zagrlio, ustao, poljubio za laku noć. Monahinja se nasmejala i rekla nešto ocu Donovanu. On je rekao nešto njoj u odgovor.

Zatim je pošao prema svojim kolima. Konačno: navio sam se za napad i...

Još ne. Mali domarev mini-kombi nalazio se na petnaest stopa od ulaza. Dok je otac Donovan prolazio pored njega, otvorila su se bočna klizna vrata. Izvirio je neki čovek i, vukući dimove cigarete, pozdravio sveštenika, koji se naslonio na kombi da bi popričao s njim.

Sreća. Opet sreća. Uvek sreća u ovakvim noćima. Nisam bio video čoveka, nisam pretpostavio da je mogao da bude tamo. A on bi mene video. Da ne beše sreće.

Udahnuo sam duboko. Ispustio vazduh polako i mirno, ledeno hladno. Bila je to samo jedna sitnica. Ostalo nisam bio prevideo. Bio sam uradio sve ispravno, sve isto, sve onako kako je moralo da se uradi. Biće *ispravno*.

Sada.

Otac Donovan je ponovo pošao ka svojim kolima. Okrenuo se jednom i doviknuo nešto. Domar je mahnuo sa ulaza u sirotište, zatim ugasio opušak i nestao u unutrašnjosti zgrade. Ode.

Sreća. Opet sreća.

Otac Donovan je petljao da pronađe ključeve, otvorio vrata auta, seo u auto. Čuo sam kako stavlja ključ. Čuo sam kako se pokreće motor. A onda...

SAD.

Uspravio sam se na zadnjem sedištu njegovog auta i nabacio mu omču oko vrata. Jedan brz, gladak, lep trzaj i omča od jake pecaroške strune od pedeset funti¹ je lepo legla. On je napravio uspaničeni trzaj i to je bilo sve.

„Sad si moj“, rekao sam mu, a on se zaledio tako uredno i savršeno kao da je to uvežbavao, gotovo kao da je čuo onaj drugi glas, smeh posmatrača u meni.

„Čini tačno onako kako ti kažem“, rekoah mu.

Napola je uhvatio dah i bacio pogled na retrovizor. Tu je bilo moje lice, čekalo ga je, umotano u belu svilenu masku kroz koju su se videle samo moje oči.

„Razumeš li?“ upitah. Svila maske lepršala je preko mojih usana dok sam govorio.

Otac Donovan nije rekao ništa. Buljio je u moje oči. Povukoh omču.

„Razumeš li?“ ponovih, nešto tiše.

¹ *Težinska jedinica, pokazuje jačinu na kidanje.*

Ovog puta je klimnuo glavom. Pošao je rukom prema omći, nesiguran šta bi se desilo kada bi pokušao da je olabavi. Lice mu je postajalo tamnocrveno.

Olabavih mu malo omću. „Budi dobar“, rekoh, „pa ćeš duže živeti.“

Duboko je udahnuo. Mogao sam da čujem kako mu vazduh razdire grlo. Zakašljao se i ponovo udahnuo. Ali je i dalje sedeo mirno i nije pokušavao da pobegne.

To je bilo veoma dobro.

Vozili smo se. Otac Donovan je sledio moja uputstva, bez trikova, bez oklevanja. Vozili smo na jug kroz Florida Siti i krenuli putem Kard Saund Rouda. Primetio sam da ga je taj put činio nervoznim, ali se nije bunio. Nije pokušavao da razgovara sa mnom. Obe ruke je držao na volanu, blede i tako jako stisnute da su se zglobovi isticali. I to je bilo veoma dobro.

Vozili smo se na jug još nekih pet minuta, bez ikakvog zvuka osim pesme guma i vetra i velikog Meseca iznad nas sa njegovom moćnom muzikom u mojim venama, i pažljivim posmatračem koji se tiho smeja u navali žestokog noćnog pulsa.

„Ovde skreni“, rekoh najzad.

Sveštenikove oči poleteše ka mojima u ogledalu. Panika je pokušavala da probije sebi put iz njegovih očiju, niz njegovo lice, u njegova usta ne bi li progovorila, ali...

„Skreni!“ rekoh, i on skrete. Smlaćen kao da je sve vreme to i očekivao, čekao na to od pamtiveka, skrenuo je.

Mali zemljani put se jedva video. Prosto je čovek morao da zna da se tu nalazi da bi ga uopšte pronašao. A ja sam znao. Dolazio sam tu i ranije. Put se protezao dve milje, zaokrećući tri puta, kroz visoku oštru trsku, kroz drveće, duž uzanog kanala, duboko u močvaru, pa na čistinu.

Kuću je neko sagradio pre pedeset godina. Njen najveći deo je i dalje stajao. Ono što je od nje ostalo, bilo je veliko. Tri sobe, pola krova još uvek na mestu, mada sve potpuno zapušteno već godinama.

Osim starog povrtnjaka u dvorištu pored kuće. Bilo je znakova da je tu neko kopao ne tako davno.

„Zaustavi auto“, rekoš kada je svetlost farova otkrila ruševnu kuću.

Otac Donovan se naže da poslušao. Kao strahom zarobljen u sopstvenom telu, udovi i misli su mu bili u grču.

„Isključi motor“, kazah, i on tako i učini.

Iznenada je bilo veoma tiho.

Nešto maleno je začuóorilo u nekom drvetu. Vetar je proćangrljao travom. A zatim opet mir, tišina tako duboka da je gotovo udavila huku noćne muzike koja je čekićala u mom skrivenom ja.

„Izlazi“, rekoš.

Otac Donovan se nije ni pomakao. Pogled mu je počivao na povrtnjaku.

Videlo se nekoliko malih humki zemlje. Hrpe su bile veoma tamne na mesećini. Ocu Donovanu su morale biti još mračnije. I dalje se nije micao.

Snazno cimnuh omču, snažnije nego što je on verovao da može da preživi, snažnije nego što je ikada pomislio da mu se može dogoditi. Leđa izvijenih u luk, sa venama istaknutim na čelu, pomislio je da umire.

Ali nije umirao. Još ne. U stvari, još prilično dugo i neće.

Nogom otvorih vrata auta i izvukoh ga za sobom, tek koliko da mu dozvolim da oseti moju snagu. Skljokao se na peskoviti put i uvijao kao ranjena zmija. Mračni putnik se oduševljen smejao, a ja sam igrao svoju ulogu. Spustio sam jednu čizmu na grudi oca Donovanana i držao omču čvrsto zategnutu.

„Moraš da slušaš i radiš kako kažem“, rekoh mu. „Moraš.“ Nagnuh se i blago popustih omču. „To bi trebalo da znaš. Važno je“, rekoh.

Čuo me je. Njegove oči, u kojima su pulsirali krv i bol i iz kojih su curile suze niz lice, njegove oči susretoše moje u naletu razumevanja, i sve stvari koje su se morale dogoditi bile su sada tu, pred njim. Video ih je. I znao je koliko je bilo važno, za njega, da bude poslušan. Počeo je da spoznaje.

„Ustani sad“, rekoh.

Sporo, veoma sporo, ne mičući pogled s mojih očiju, otac Donovan je ustao. Stajali smo tako, dugo, isprepletanih pogleda, postajali smo jedna osoba sa jednom potrebom, a zatim je on zadrhtao. Podigao je jednu ruku na pola puta do lica, a zatim je pustio da padne.

„U kuću“, rekoh, veoma nežno. U kuću u kojoj je sve bilo spremno.

Otac Donovan je oborio pogled. Zatim je podigao oči ka meni, samo što više nije mogao da gleda. Okrećući se prema kući zaustavio se kada je ponovo ugledao tamne humke zemlje u povrtnjaku. Želeo je da gleda u mene a nije mogao, ne pošto je ponovo video te crne, mesečinom osvetljene gomile zemlje.

Krenuo je ka kući, a ja sam držao povodac. Pošao je poslušno, spuštene glave - dobra i krotka žrtva. Uz pet istrošenih stepenika, preko uzanog trema, do zatvorenih ulaznih vrata. Otac Donovan je stao. Nije pogledao nagore. Nije pogledao u mene.

„Unutra“, rekoh svojim mirnim zapovedničkim glasom.

Otac Donovan je drhtao.

„Ulazi unutra“, ponovih.

Ali on nije mogao.

Nagnuo sam se pored njega i otvorio vrata gurnuvši ih. Ubacio sam sveštenika unutra nogom. Posrnuo je, ispravio se i zaustavio na samom ulazu, čvrsto stisnutih očiju.

Zatvorio sam vrata. Odmah tu, na podu, bio sam ostavio baterijsku lampu, i sada je uključenih.

„Pogledaj“, prošaputah.

Otac Donovan je lagano, pažljivo, otvorio jedno oko.

Smrzao se.

Vreme je stalo za oca Donovana.

„Ne“, reče on.

„Da“, rekoh ja.

„O, ne“, reče on.

„O, da“, rekoah ja.

On vrisnu: „NEEEEE!“

Ja cimnuh omču. Njegov vrisak se preseče i on pade na kolena. Pustio je vlažan, kreketavi, cvileći zvuk i pokrio lice. „Da“, rekoah. „Užasan nered, zar ne?“

Napregao je celo lice da bi zatvorio oči. Nije mogao da gleda, ne sada, ne ovako. Nisam ga krivio, zaista ne, nered *je bio* užasan. Mučilo me je i samo saznanje da se tu nalazi otkad sam sve postavio za njega. Ali je on morao da ga vidi. Prosto je morao. Ne samo zbog mene. Ne samo zbog Mračnog putnika. Zbog *sebe*. Morao je da vidi. Samo, on nije gledao.

„Otvorite oči, oče Donovane“, rekoah.

„Molim vas“, reče on groznim malim grcajem. Veoma mi je išao na živce, mada nije trebalo - ledeno-čista kontrola - ali, opet, dotaklo me je, to cviljenje pred neredom na podu, te šutnuvši snažno pokosih njegove noge. Žestoko sam povukao omču i zgrabio ga za potiljak desnom rukom, zatim mu lice tresnuo o štokave iskrivljene podne daske. Bilo je malo krvi i to me je još više razbesnelo.

„Otvaraj ih“, rekoah. „Otvoraj oči. ODMAH ih otvaraj. *Gledaj.*“ Zgrabio sam ga za kosu i povukao mu glavu unazad. „Radi kako ti govorim“, kazah. „Gledaj. Ili ću ti odrezati kapke s očiju.“

Bio sam veoma ubedljiv. Te on to učini. Pogleda.

Veoma sam se naradio da bi sve bilo kako treba, ali mogao sam da koristim samo ono čime sam raspolagao. Ništa ne bih mogao da obavim da nisu bila tu dovoljno

dugo da se sve osuši, ali su bila veoma prljava. Uspeo sam da skinem najveći deo zemlje, samo što su neka tela bila u povrtnjaku veoma dugo i nije se moglo razaznati gde počinje zemlja a gde prestaje telo. Zaista, kad bolje razmislim, nikada se i ne razaznaje. Tako prljavo...

Bilo ih je sedam, sedam malih tela, sedmoro ekstra prljave siročadi položene na gumene zastore za kade, jer su oni uredni i ne propuštaju. Sedam pravih linija usmerenih pravo preko prostorije.

Pokazujući pravo na oca Donovana. Tako da je znao.

Bio je na putu da im se pridruži.

„Zdravo Marija, milosti puna...“ započe on. Ja jako cimnuh omču.

„Nema toga, oče. Ne sada. Sada je za celu istinu.“

„Molim vas“, gušio se.

„Da, moli me. Tako je dobro. Mnogo bolje.“ Cimnuh ponovo. „Misliš li da su tu svi, oče? Sedam tela? Jesu li oni molili?“ On nije imao šta da kaže. „Misliš li da su tu svi, oče? Samo sedam? Jesam li ih sve našao?“

„O, Gospode“, zakrklja on, sa bolom koji je bilo dobro čuti.

„A šta je sa drugim mestima, oče? Šta je sa Fajetvilom? Želiš li da pričamo o Fajetvilu?“ Iskrkljao je samo jecaj, bez reči. „A šta je sa Ist Orindžom? Je l' tamo bilo troje? Ili sam neko propustio? Tako je teško biti siguran. Da li ih je bilo četvoro u Ist Orindžu, oče?“

Otac Donovan je pokušao da vrisne. Od njegovog grla nije ostalo dovoljno da bi mogao da pusti valjan vrisak, ali

je u pozadini bilo pravo osećanje, što je nadomeštalo lošu tehniku. Zatim je pao ničice, na lice, i ja ga ostavih da neko vreme jeca pre nego što ga uspravih na noge. Nije bio stabilan, nije imao kontrolu. Bešika mu je popustila, a na bradi mu je bila bala.

„Molim vas“, reče. „Nisam mogao da se uzdržim. Jednostavno, nisam mogao. Molim vas, morate razumeti...“

„Razumem, oče“, kazah, i bilo je nečega u mom glasu, sada glasu Mračnog putnika, što ga je zaledilo. Polako je podigao glavu da bi se suočio sa mnom, a ono što je video u mojim očima nateralo ga je da bude veoma miran. „Savršeno razumem“, rekoh unoseći mu se u lice. Znoj na njegovim obrazima se pretvorio u led. „Vidite“, rekoh, „ni ja ne mogu da se uzdržim.“

Sada smo bili sasvim blizu, gotovo se dodirivali, a njegova prljavština je bila odjednom nepodnošljiva. Cimnuh omčom i svojom nogom izbih noge pod njim. Otac Donovan se prući po podu.

„Ali *deca*?“ rekao sam. „Nikada ne bih to mogao da uradim deci.“ Spustio sam svoju tvrdu čistu čizmu na njegov potiljak i pritisnuo mu lice o pod. „Ne kao vi, oče. Nikada dečica. Ja moram da pronalazim ljude poput vas.“

„Šta si ti?“ prošaputao je otac Donovan.

„Početak“, rekao sam. „I kraj. Upoznajte svog Rastvoritelja, oče.“ Iгла je bila spremna i ušla je u njegov vrat kao što je i trebalo, mali otpor stegnutih mišića, ali nikakav od strane sveštenika. Gurnuo sam klip i špric se ispraznio nalivajući oca Donovana brzim, čistim mirom.

Trenuci, samo trenuci, u njegovoj glavi je sve počelo da lebdi, a on je okrenuo lice ka meni.

Da li me je zaista sada video? Da li je video duple gumene rukavice, pažljivo navučen hirurški mantil, šik svilenu masku? Da li me je zaista video? Ili se to događalo samo u drugoj sobi, sobi Mračnog putnika, čistoj sobi? Okrećenoj u belo pre dve noći i počišćenoj, oribanoj, dezinfikovanoj, čistoj koliko to samo može da bude. Pod svetlima na sredini sobe, iza prozora zapečaćenih debelim belim gumiranim pločama, da li me je konačno video, tamo sa stola koji sam napravio, mene, kutiju belih vreća za đubre, boce sa hemikalijama i mali red testera i noževa? Da li me je konačno video?

Ili je video sedam neurednih izbočina, i ko zna koliko još? Da li je konačno video sebe, nesposobnog da vrišti, kako se pretvara u istu takvu humku iz bašte?

Nije, naravno. Njegova mašta nije mu dozvoljavala da sebe smatra istom vrstom kao i svoje žrtve. I na neki način, bio je u pravu. Nikada se neće pretvoriti u onakvu masu kakvu je on napravio od dece. Ja to nikada neću uraditi, nikada ne bih to dozvolio. Ja nisam kao otac Donovan, ne takva vrsta čudovišta.

Ja sam veoma uredno čudovište.

Za urednost je potrebno vreme, naravno, ali se isplati. Isplati se usrećiti Mračnog putnika, umiriti ga ponovo na duže vreme. Isplati se uraditi to ispravno i uredno. Ukloniti još jednu hrpu nereda iz sveta. Još nekoliko uredno upakovanih vreća za đubre i moje malo ćoške sveta je urednije, srećnije mesto. Bolje mesto.

Pređa mnom je bilo još osam sati pre nego što sam morao da odem. Svaki taj sat će mi biti potreban da bih odradio sve kako treba.

Privezao sam sveštenika za sto lepljivom trakom i isekao njegovu odeću. Pripremne radnje sam obavio brzo; brijanje, ribanje, isecanje delova koji su neuredno štrčali. Kao i svaki prethodni put, osetio sam kako nastaje divno, dugo, lagano oslobađanje što počinje da dobuje celim mojim telom. Lepršaće u meni dok radim, uzdizati me i nositi sa sobom sve do samog kraja, kada plima oslabi i oseka odnese sa sobom Potrebu i sveštenika.

I baš pre nego što sam počeo ozbiljno da radim, otac Donovan je otvorio oči i pogledao me. Sada nije bilo straha; i to se ponekad događa. Pogledao je direktno u mene i usta su mu se pomerila.

„Šta?“ rekao sam. Približio sam malo glavu. „Ne čujem vas.“

Čuo sam ga kako diše, spor i miran dah, a zatim je izgovorio to ponovo pre nego što je zatvorio oči.

„Nema na čemu“, rekao sam i bacio se na posao.

POGLAVLJE 2

Do četiri i trideset ujutru, sveštenik je bio sasvim očišćen. Osećao sam se mnogo bolje. Uvek sam se tako i osećao, posle. Ubijanje čini da se dobro osećam. Ono razvezuje čvorove iz mračnih dubina dragog Dekstera. Ono je slatko opuštanje, neophodno otvaranje svih malih unutrašnjih hidrauličnih ventila. Uživam u svome radu; žao mi je ako vam to smeta. Veoma, veoma mi je žao, zaista. Ali tako je. I ne radi se o bilo kakvom ubijanju, naravno. Mora da bude obavljeno na ispravan način, u pravo vreme, sa pravim partnerom - veoma komplikovano, ali veoma neophodno.

I uvek pomalo iscrpljujuće. Bio sam jako umoran, ali je zato nestalo prošlonedeljne napetosti, hladan glas Mračnog putnika je bio tih, a ja sam mogao da budem ponovo ja. Kapriciozan, zabavan, bezbrižan, iznutra mrtav Dekster. Ne više Dekster s nožem, Osvetnik Dekster. Ne - do sledeće prilike.

Sva tela sam vratio u baštu, sa jednim novim susedom, i sredio malu, ruševnu kuću koliko sam mogao. Spakovao sam svoje stvari u sveštenikov auto i odvezao se na jug, do malog sporednog kanala gde sam bio ostavio svoj čamac, „valer“ od sedam stopa sa malim gazom i velikim motorom. Gurnuo sam sveštenikov auto u kanal iza mog čamca i popeo se na palubu. Posmatrao sam kako kola tonu

i nestaju. Zatim sam upalio motor i polako krenuo iz kanala, uputivši se na sever preko zaliva. Sunce je upravo izlazilo i odbijalo se o limariju čamca. Navukao sam moje najbolje srećno lice; samo još jedan ribar ranoranilac na putu kući. Crvena škarpina, želite?

Do pola sedam sam bio kod kuće, u svom stanu u Kokonat Grouvu. Izvadio sam staklenu pločicu iz džepa, jednostavno čisto parče stakla - sa jednom, pažljivo spuštrenom, kapljicom sveštenikove krvi sačuvanom u centru. Lepo i čisto, sada osušeno, spremno da se uvuče pod moj mikroskop kada budem želeo da se prisetim. Spremio sam pločicu uz ostale - njih trideset šest urednih i veoma pažljivo osušenih kapljica krvi.

Tuširao sam se izuzetno dugo, puštajući da vruća voda spere ostatke napetosti i opusti čvorove u mojim mišićima, izribavajući i poslednje najsitnije ostatke preostalog sveštenikovog mirisa i mirisa bašte pored male kuće u močvari.

Deca. Trebalo je da ga ubijem dva puta.

Šta god me je učinilo ovakvim kakav jesam, ostavilo me je šupljim, praznim iznutra, nesposobnim da osećam. Sve to možda i nije bitna stvar. Prilično sam siguran da većina ljudi strašno folira u svakodnevnim ljudskim kontaktima. A ja samo foliram potpuno. Foliram veoma dobro, a osećanja nikada nema. Ali volim decu. Nikada neću moći da ih imam, jer sama ideja o seksu je nikakva ideja. Zamislite da radite one stvari... kako možete?! Gde vam je osećaj dostojanstva? Ali deca - deca su posebna. Otac

Donovan je zaslužio da umre. Harijev kod je bio zadovoljen, a uz to i Mračni putnik.

Do sedam i petnaest osećao sam se opet čisto. Popio sam kafu, pojeo cerealije i krenuo na posao.

Zgrada u kojoj radim je velika i moderna, bela sa puno stakla, u blizini aerodroma. Moja laboratorija je na drugom spratu, pozadi. Imam malu kancelariju uz laboratoriju. I nije neka kancelarija, ali je moja, odeljak izvan glavne laboratorije za analizu krvi. Sva moja, nikom nije dozvoljeno unutra, nema deljenja ni sa kim, nikog da uneredi moj prostor. Sto sa stolicom, druga stolica za posetioca ako nije prekrupan. Računar, polica, ormar za dosijea. Telefon. Telefonska sekretarica.

Telefonska sekretarica sa lampicom koja trepće dok ulazim. Poruka za mene nije nešto svakodnevno. Iz nekog razloga, na svetu je veoma malo ljudi koji imaju šta da kažu analitičaru krvnih otisaka u radno vreme. Jedna od njih je Debora Morgan, moja posestrima. Pandurka, baš kao njen otac.

Poruka je bila od nje.

Pritisnuo sam dugme i čuo laganu *tejano*² muziku, a zatim Deborin glas. „Dekstere, molim te, čim stigneš. Ja sam na mestu zločina na Tamijami Trejlu, u motelu Kacik.“ Zatim stanka. Čuo sam kako stavlja ruku preko slušalice i nekome nešto govori. Zatim opet udar meksičke muzike i eto nje nazad. „Možeš li iz ovih stopa? Molim te, Dekse?“

Spustila je slušalicu.

² Španski: *Tehanos* (*Tejanos*) su *Teksašani meksičkog porekla; otud naziv muzike.*

Ja nemam porodicu. Mislim, bar onoliko koliko znam. Tamo negde, mora biti da ima ljudi koji nose genetski materijal sličan mome, siguran sam. Njih žalim. Ali ih nikada nisam upoznao. Nisam pokušavao da nađem njih, a nisu ni oni pokušali da nađu mene. Usvojen sam, odgajili su me Hari i Doris Morgan, Deborini roditelji. S obzirom na to šta sam, odlično su obavili posao, zar ne?

Oboje su mrtvi. I tako je Deb jedina osoba na svetu koja daje crno ispod nokta da li sam živ ili mrtav. Iz nekog razloga koji ja ne mogu da skapiram, njoj je u stvari draže da budem živ. Mislim da je to lepo, i kada bih uopšte mogao da imam osećanja, imao bih ih za Deb.

Te sam otišao. Izvezao sam se iz Metro-Dejdovog parkirališta i izašao na obližnji Ternpajk, koji me je odveo južno, do dela Tamijami Trejla u kojem se udomio motel Kacik i još par stotina njegove braće i sestara. Na sopstveni način, to je raj. Posebno ako si bubašvaba. Redovi zgrada kojima uspeva da istovremeno blistaju i raspadaju se. Sjajni neon na prastarim, štrokavim, sunđerasto istrulelim konstrukcijama. Ako ne dolazite noću, nećete nikada ni doći. Jer videti ovakva mesta po danu isto je što i videti krajnji ishod našeg klimavog ugovora sa životom.

Svaki veći grad ima ovakav kraj. Ako čilatasti patuljak sa uznapredovalom leprom poželi seks sa kengurom i srednjoškolskim horom, naći će put dovde i uzeti sobu. Kada završi, može da odvede celu družinu u susedstvo na šoljicu kubanske kafe i sendvič *medianoche*. Nikoga ne bi bilo briga, sve dok daje napojnicu.

U poslednje vreme, Debora je isuviše često bivala ovde. Njeno mišljenje, nije moje! Delovalo je kao dobro mesto gde treba ići ako si pub i ako želiš sebi da povećaš statističke šanse da uhvatiš nekoga ko radi nešto strašno.

Debora nije videla stvari na taj način. Možda zato što je radila u Porocima. Zgodna mlada žena koja radi u Porocima na Tamijami Trejlu, obično završava kao mamac u nameštaljki, stojeći napolju gotovo gola da bi hvatala muškarce voljne da plaćaju za seks. Debora je to mrzela. Nije mogla da se primi na prostituciju, osim kao na sociološko pitanje. Nije mislila da je obilaženje klonja prava borba protiv kriminala. I ono što je bilo poznato samo meni: mrzela je sve što je preterano isticalo njenu ženstvenost i njenu bujnu figuru. Htela je da bude policajac; nije ona bila kriva što je izgledala kao duplerica.

Dok sam ulazio na parkiralište koje je povezivalo Kacic i njegovog suseda, Titov Café Cubano, mogao sam da vidim da je trenutno đavolski isticala svoje obline. Bila je obučena u neonski ružičastu pripijenu bluzicu bez bretela, šorts sa likrom, crne mrežaste čarape i visoke potpetice. Direktno iz prodavnice kostima za holivudske uličarke u 3D.

Pre nekoliko godina u Direkciji Poroka neko je pustio glas da im se makroi smeju na ulicama. Izgleda da su panduri u Porocima, uglavnom muškarci, birali odeću za operativke koje su radile na tajnim zadacima. Njihov izbor odeće je mnogo govorio o njihovim omiljenim nastranostima, ali nije mnogo ličio na uličarsku odeću.

Tako je svako na ulici mogao da prepozna da nova ženska nosi značku i pištolj u tašnici.

Kao posledica ove glasine, panduri u Porocima počeli su da insistiraju da devojke, koje izlaze prerusene, same biraju svoju radnu odeću. Na kraju, devojke znaju bolje šta izgleda ispravno, nije li tako?

Većina njih možda i zna. Debora ne zna. Nikada joj nije bilo udobno ni u čemu drugom osim u plavom. Trebalo je da vidite šta je htela da obuče za matursko veče. A sada - nema te lepe žene koja bi obukla kostim koji toliko otkriva i pri tom bila toliko seksualno neprivlačna kao Deb.

Ali da se isticala, jeste. Radila je na kontrolisanju gomile, značke okačene na bluzu bez bretela. Videla se bolje od pola milje žute trake za obeležavanje mesta zločina koja je već bila rastegnuta, i više od troja patrolnih kola uglavljenih tu sa uključenim rotacionim svetlima. Ružičasta bluza je svetlela jače.

Bila je na jednom kraju parkirališta, držeći gomilu podalje od laboratorijskih tehničara okupiranih pregledanjem kanti za otpatke koje su pripadale kafedžinici. Bilo mi je drago što taj posao nije zapao meni. Odande je smrad dopirao čak do parkirališta i kroz prozor mog auta - tamni smrad soca latinske kafe pomešan sa trulim voćem i užeglom svinjetinom.

Pandur na ulazu u parking bio je momak koga sam poznavao. Mahnuo mi je da prođem i ja sam pronašao prazno mesto.

„Deb“, rekao sam dok sam ležerno prilazio. „Lepe stvari. Zaista potpuno ističu tvoje obline.“

„Odjebi“, rekla je i pocrvenela. To zaista treba videti kod zrelog policajca.

„Pronašli su još jednu kurvu“, rekla je. „Barem misle da je kurva. Teško je reći na osnovu ostataka.“

„To je treća u poslednjih pet meseci“, rekao sam.

„Peta“, saopštila mi je. „Bile su i dve gore u Brauvordu.“ Zavrtela je glavom. „Ovi šupkovi stalno govore, zvanično, da ne postoji veza.“

„Jer bi to značilo straobalno mnogo papirologije“, rekao sam uslužno.

Deb mi je pokazala zube. „A šta kažeš na malo elementarnog policijskog rada?“ zarežala je. „I kreten bi mogao da vidi da su ova ubistva povezana.“ I malo se stresla.

Zurio sam u nju, zapanjen. Bila ja pandur, i pandurska ćerka. Malo toga joj je smetalo. Kada je bila početnik i kada su joj stariji momci smeštali - pokazujući joj raskomadana tela koja su svakodnevna pojava u Majamiju - da bi je naveli da izriga ručak, ona ne bi ni trepnula. Nema šta nije videla. Bila, videla, radila, kupila bluzicu.

Ali se stresla od ovoga.

Zanimljivo.

„Ovaj slučaj je poseban, zar ne?“ upitao sam je.

„Ovaj se dogodio dok sam ja bila na dužnosti, s kurvama.“ Uprla je prstom u mene. „A TO znači da imam

priliku da uđem u tim, budem primećena, i isposlujem premeštaj u Odeljenje za ubistva.“

Veselo sam joj se osmehnuo. „Ambicija, Debora?“

„Prokleta tačno“, rekla je. „Hoću da se izvučem iz Poroka, i hoću da se izvučem iz ove seksi odeće. Hoću u Ubistva, Dekstere, a ovo bi mogla da bude moja ulaznica. Samo jedan mali taličan tref...“ Zastala je. A onda je rekla nešto apsolutno zapanjujuće. „Molim te pomози mi, Dekse“, rekla je. „Zaista mrzim ovo.“

„Molim te - Debora? Rekla si *molim te*, meni? Znaš li koliko me to čini nervoznim?“

„Prestani sa sranjem, Dekse.“

„Ali, Debora, zaista...“

„Prestani, rekoh. Hoćeš li mi pomoći ili ne?“

Kada je već tako rekla, sa tim čudnim i retkim „molim te“ koje je visilo u vazduhu, šta sam drugo mogao da kažem osim, „Naravno da hoću, Deb. Znaš to.“

Pogledala me je oštro, povlaćeci svoje molim te. „*Ne znam to*, Dekse. S tobom ne znam ništa.“

„Naravno da ću ti pomoći, Deb“, ponovio sam, pokušavajući da zvučim povređeno. I odradivši zaista odličnu imitaciju povređenog dostojanstva, uputio sam se prema otpadu sa ostalim laboratorijskim pacovima.

Kamila Fig je bauljala po đubretu, nanoseći prah za otiske. Bila je stamena žena od trideset pet, kratke kose, koja nikada izgleda nije reagovala na moje plahe, šarmantne ljubaznosti. Ali čim me je ugledala, podigla se

na kolena, zacrvenela, i bez reči posmatrala kako prolazim. Izgleda da je uvek zurila u mene i posle crvenela.

Na prevrnutoj plastičnoj gajbi za mleko na udaljenom kraju dubrišta sedeo je Vins Masuka, prebirajući po šačici otpada. Bio je napola Japanac i voleo je da se šali kako je izvukao kraću polovinu. To jest, on je to nazivao šalom.

Bilo je nečeg samo malo uvrnutog u Vinsovom sjajnom, azijskom osmehu. Kao da je iz slikovnica učio da se smeje. Čak i kada je pričajući prljave viceve spuštao pubovima, niko se nije ljutio na njega. Niko se nije ni smejaao, ali ga niko nije prekidao. On je uvek imao ispravnu ritualnu gestikulaciju, ali je uvek izgledalo kao da folira. Zato mi se i dopadao, mislim. Još jedan momak koji se pravio da je čovek, baš kao ja.

„Pa, Dekstere“, rekao je Vins pogledajući gore. „Šta te dovodi ovamo?“

„Došao sam da vidim kako pravi stručnjaci rade u kompletno profesionalnoj atmosferi“, rekao sam. „Jesi li uopšte video takve?“

„Ha-ha“, rekao je on. To je trebalo da bude autentičan smeh, ali je bilo veštačkije i od njegovog osmeha. „Sigurno misliš da si u Bostonu.“ Pronašao je nešto i podigao ga ka svetlu, žmirkajući. „Ozbiljno, šta ćeš ovde?“

„Što ne bih bio ovde, Vinse?“ rekao sam, folirajući srditost. „Ovo je mesto zločina, zar ne?“

„Ti radiš na krvnim otiscima“, rekao je, odbacujući ono u šta je zurio i tragajući za nečim drugim.

„To znam.“

Pogledao me je okićen svojim najvećim folirantskim osmehom. „Ovde nema krvi, Dekse.“

U glavi mi se zavrtilo. „Šta ti to znači?“

„Nema krvi, u, ni na, niti blizu, Dekse. Uopšte nema krvi. Najjuvrnutija stvar koju si ikada video“, rekao je.

Uopšte nema krvi. Mogao sam da čujem kako se fraza sama ponavlja u mojoj glavi, svaki put sve glasnije. Nema lepljive, tople, neuredne, užasne krvi. Nema uzoraka. Nema mrlja. UOPŠTE NEMA KRVI.

Zašto li se nisam toga setio?

Osećao sam se kao deo koji nedostaje nečemu za šta nisam ni znao da je nepotpuno.

Ne kažem da razumem o čemu se tu radi, sa Deksterom i krvlju. Sama pomisao na to strugala mi je po živcima - a opet sam, pored svega, od toga napravio karijeru, to sam studirao i to je bio deo mog stvarnog posla. Bilo je jasno da su se događale neke veoma duboke stvari, a meni je bilo teško da održim zainteresovanost. To sam što jesam, i uostalom, nije li ona noć bila kao stvorena za seciranje deceubice?

Ali ovo...

„Je l' ti dobro Dekstere?“ upitao je Vins.

„Odlično sam“, rekao sam. „Kako on to radi?“

„Zavisi.“

Pogledao sam Vinsa. Zurio je u šaku soca od kafe, pažljivo prebirajući po njemu prstom u gumenoj rukavici. „Od čega zavisi. Vinse?“

„Od toga ko je *on* i šta *to on* radi“, rekao je. „Ha-ha.“

Odmahnuo sam glavom. „Ponekad se previše trudiš da budeš zagonetan“, rekao sam. „Kako ubica uspeva da se otarasi krvi?“

„Za sada je teško reći“, kazao je. „Nismo našli ništa. A ni telo nije u najboljem stanju, pa je malo verovatno da ćemo otkriti nešto značajno.“

To nije zvučalo zanimljivo, ni izbliza. Ja volim da ostavljam uredna tela. Bez frke, bez zbrke, bez kapanja krvi. Ako je ubica bio samo još jedan pas koji se otima o kosku, to meni ništa nije značilo.

Disao sam malo lakše. „Gde je telo?“ upitao sam Vinsa.

Mahnuo je glavom prema mestu na nekih dvadeset stopa od nas. „Onamo“, rekao je. „Sa Laguertom.“

„Ooo, joj“, rekao sam. „Je l' se Laguerta bavi ovim?“

Opet mi je pokazao svoj folirantski osmeh. „Ubica ima sreće.“

Pogledao sam. Mala grupa ljudi stajala je oko gomile urednih vreća za smeće. „Ne vidim ga“, rekao sam.

„Baš tamo. Vreće. U svakoj po deo. Isekao je žrtvu na delove i zatim svaki umotao kao božićni poklon. Jesi li ikada video tako nešto?“

Naravno da jesam.

Tako ja radim.

POGLAVLJE 3

I ma nečeg čudnog i razoružavajućeg u posmatranju mesta zločina usred bela dana po majamskom suncu. Ono čini da i najgrotesknija ubistva deluju antiseptično, namešteno. Kao da si u novom i izazovnom delu Diznijevog sveta. Damerova³ zemlja. Dođi i provozaj se u frižideru. Molimo, bljujte ručak samo u kontejnere za tu namenu.

Nije da je *meni* pogled na iskasapljena tela ikada smetao, o ne, daleko od toga. Gnušam se malo onih neurednih, kada su nepažljivi sa telesnim tečnostima - gadna stvar. Osim toga, nije ništa gore nego kada posmatrate rebarca u kasapnici. Ali policajci početnici i posetioci mesta zločina imaju tendenciju da povraćaju - a iz nekog razloga, znatno manje povraćaju ovde nego tamo na Severu. Izgleda da sunce jednostavno ublažava doživljaj. Ono čisti stvari, čini ih urednijim. Možda zato volim Majami. To je tako *uredan* grad.

U Majamiju je dan već bio divan i vruć. Svako ko je poneo sako sada je tražio mesto gde može da ga okači. Avaj, takvog mesta nije bilo na štrokavom parkingu. Bilo je samo pet ili šest kola i đubrište. Ono je bilo zabačeno, u uglu, pored kafea, zapljuskivalo je ružičasti omalterisani

³ *Džefri Damer iz Milvokija, serijski ubica izuzetne okrutnosti i nastranosti, ubijen u zatvoru 1994.*

zid sa bodljikavom žicom na vrhu. Tu je bio i zadnji ulaz u kafe. Zlovoljna mlada žena je ulazila i izlazila, žustro poslujući sa *cafe cubano* i *pasteles*⁴ oko pubova i tehničara na licu mesta. Šačica policajaca od sorte, u odelima, koji se motaju po mestima zločina, bilo da bi bili primećeni, da bi primenili pritisak, bilo da bi bili upućeni u sve što se događa, imali su sada stvar više za žongliranje. Kafu, po pecivo, i po sako.

Ljudi iz kriminalističke laboratorije nisu nosili sakoe. Rajonske⁵ kuglaške majice sa dva džepa više su podržavale njihov spid. I sam sam nosio takvu. Na njoj se ponavljala muštra vudu bubnjara i palminog drveća na limunzelenoj pozadini. Fensi, ali praktično.

Uputio sam se najbližoj rajonskoj majici u grupi ljudi oko tela. Nosio ju je Anhel Batista⁶-nije-mi-rod, kako se obično predstavljao. Zdravo, ja sam Anhel Batista, nije mi rod. Radio je kao medicinski veštak. Trenutno je čučao pored jedne od kesa za đubre i virio unutra.

Pridružio sam mu se. Bio sam radoznao da i sam vidim unutrašnjost vreće. Vredelo je zaviriti u sve što zasluži Deborinu reakciju.

„Anhele“, reko sam, prilazeći mu sa strane. „Šta imamo?“

„Kako to misliš *imamo*, belo momče?“ rekao je. „Nema krvi. Ostao si bez posla.“

⁴ *Punjeno lisnato testo, u obliku pite ili rolavano.*

⁵ *Polusintetički i jeftin materijal.*

⁶ *Fulgensio Batista i Zalvidar, ozloglašeni kubanski diktator; zbacio ga je Kastro.*

„Čuo sam.“ Zgurio sam se pored njega. „Je l' obavljeno ovde, ili je samo tu istreseno?“

Zavrteo je glavom. „Teško je reći. Đubrište prazne dvaput nedeljno - ovo je ovde možda dva dana.“

Pogledao sam po parkingu, zatim prema buđavoj fasadi Kacika. „Šta je sa motelom?“

Anhel je slegnuo ramenima. „Još proveravaju, ali ne verujem da će išta naći. I ranije je samo koristio podesno đubrište. Aha“, rekao je iznenada.

„Šta?“

Olovkom je sluštio plastičnu vreću. „Pogledaj ovaj rez.“ Izvirio je kraj tranžirane noge, koji je izgledao bled i izuzetno mrtav pod blještavim suncem. Ovaj komad se završavao člankom, stopalo veoma uredno odvojeno. Mali tetovirani leptir je ostao, sa jednim krilom odsečenim zajedno sa stopalom.

Zviznuo sam. Gotovo hirurški rez. Ovaj momak je veoma dobro radio - jednako dobro kao i ja. „Veoma čisto“, rekao sam.

I bilo je, čak je prevazilazilo samu urednost rezanja. Nikada nisam video tako čisto, suvo, *uredno* mrtvo tkivo. Božanstveno.

„Me cago en diez⁷ na lepo i čisto“, rekao je. „Nije dovršeno.“

Gledao sam preko njega, nastojeći da zavirim malo dublje u vreću. Ništa tu nije mrdalo. „Meni deluje prilično dovršeno, Anhele.“

⁷ *Serem se.*

„Gle“, rekao je. Skinuvši gornji kraj, otvorio je jednu od okolnih vreća. „Ova noga, sekao ju je na četiri dela. Gotovo kao odmereno lenjirom ili tako nekako, a? Isto tako i *ovu*“, i pokazao je opet na prvi članak kojemu sam se tako duboko divio, „a *ovu* seče samo na dva? Kako to, a?“

„Definitivno ne znam“, rekao sam. „Valjda će detektivka Laguerta prokljuviti.“

Anhel me je pogledao na trenutak i obojica smo se borili da nam lica ostanu nepomična. „Valjda hoće“, rekao je i vratio se poslu. „Što ne odeš da je pitaš?“

„Hasta luego⁸, Anhel“, rekao sam.

„Gotovo sigurno“, odgovorio je, glave povijene nad plastičnom vrećom.

Pre nekoliko godina, pronosile su se glasine da je detektivka Magdia Laguerta došla u Ubistva zato što je spavala s nekim. Bilo je dovoljno pogledati je jednom i poverovati u to. Svi neophodni delovi su bili na pravim mestima i bila je fizički privlačna na lenj, aristokratski način. Prava umetnica sa šminkom i veoma dobro obučena, blumingdejski šik. Ali glasina prosto nije mogla biti tačna. Pre svega, iako je spolja delovala veoma ženstveno, nisam poznavao ženu koja bi bila muškobanjastija iznutra. Bila je tvrda, sebično ambiciozna, a njena jedina slabost bila je izgleda prema zgodnim muškarcima manekenskog tipa, par godina mlađim od nje. Zato sam bio prilično siguran da nije došla u Ubistva preko seksa. Došla je u Ubistva zato što je Kubanka, zato što zna da igra na političku kartu i zna

⁸ *Vidimo se.*

kako da ljubi bulje. U Majamiju, ta kombinacija je mnogo bolja od seksa.

Laguerta je veoma, veoma, dobra u ljubljenju bulja, buljarka svetske klase. Buljarila je celim putem nagore, do uzvišenog čina istražitelja u Ubistvima. Nažalost, to je bio posao gde se njeno umeće uvlačenja u pozadine nije tražilo, pa je bila očajna detektivka.

Dešava se; nekompetentnost se češće isplati nego što mislite. U svakom slučaju, ja moram da saradujem s njom. Te sam upotrebio svoj nezanemarljivi šarm ne bih li joj se dopao. Bilo je lakše nego što biste pomislili. Svako može da bude šarmantan ako mu ne smeta da se folira, izgovara sve one glupave, očigledne, tugaljive stvari, koje mnogi ne koriste jer ih savest u tome sprečava. Na svu sreću, ja nemam savesti. Ja sve to izgovaram.

Dok sam se približavao grupi okupljenoj blizu kafea, Laguerta je ispitivala nekoga na brzometnom španskom. Ja govorim španski; čak pomalo razumem i kubanski. Ali kod Laguerte razumem samo jednu od deset reči. Kubanski dijalekat baca u očaj ljude čiji je maternji jezik španski. Cela svrha kubanskog španskog bila je, izgleda, trkati se sa nevidljivom štopericom i ispaliti što više u trosekundnim rafalima, ne koristeći pri tom samoglasnike.

Umetnost u praćenju takvog govora bila je znati unapred šta neko želi da kaže. To verovatno doprinosi stvaranju klanova na koje se ponekad žale ne-Kubanci.

Čovek koga je Laguerta rešetala bio je nizak i širok, tamnoput sa indioskim crtama, i očigledno je bio zastrašen

dijalektom, tonom i značkom. Nastojao je da je ne gleda dok je govorio, što je nju izgleda teralo da govori još brže.

„No, no hay nadie afuera“, rekao je blago, polako, gledajući u stranu. „Todos estan en cafe.“ *Niko nije bio napolju, svi su bili u kafeu.*

„Donde estabas?“ zahtevala je odgovor. *Gde si ti bio?*

Čovek je pogledao u vreće sa delovima tela i brzo pogledao u stranu. „Cocina.“ *Kuhinja.* „Entonces yo saco la basura.“ *Zatim sam izneo đubre.*

Laguerta je nastavila dalje; verbalno ga je gnječila, postavljala pogrešna pitanja tonom koji je bio siledžijski i srozavao ga, sve dok nije polako zaboravio na užas pronalaženja delova tela na đubrištu i postao mrzovoljan i nekooperativan.

Zaista majstorski zahvat. Uhvatiš ključnog svedoka i okreneš ga protiv sebe. Ako uspeš da zajebeš slučaj u prvih par ključnih sati, ne gubiš vreme i kasnije imaš manje papirologije.

Završila je sa nekoliko pretnji na kraju i otpremila čoveka. „Indio“, ispljunula je kada se on oddegao izvan dometa zvuka.

„Ima nas raznih detektivko“, rekao sam. „Čak i campesinosa.⁹ „ Podigla je pogled i očima prešla preko mene, polako, dok sam ja stajao i pitao se zašto. Je l' ona to zaboravila kako izgledam? Ali je završila sa velikim osmehom. Zaista sam joj se svideo, idiotkinji.

„Hola, Dekstere. Šta te dovodi ovamo?“

⁹ *Seljaka.*

„Čuo sam da ste ovde i nisam mogao da odolim. Molim vas, detektivko, kada ćete se udati za mene?“

Zakikotala se. Ostali policajci koji su bili dovoljno blizu da čuju, izmeniše poglede, a onda pogledaše u stranu. „Ne kupujem cipelu dok je ne probam“, rekla je Laguerta. „Bez obzira koliko dobro cipela izgleda.“ I mada sam bio siguran da je tako, to mi ipak nije objasnilo zašto je zurila u mene sa jezikom među zubima dok je to izgovarala. „Sada odlazi, odvlačiš mi pažnju. Ovde ima ozbiljnog posla.“

„To vidim“, rekao sam. „Jeste li već uhvatili ubicu?“

Frknula je. „Zvučiš kao novinar. Te guzice će me spopasti za sat vremena.“

„Šta ćete im reći?“

Pogledala je u vreće sa delovima tela i namrštila se. Ne zato što ju je prizor mučio. Pokušavajući da smisli izjavu za štampu, pred očima je imala svoju karijeru.

„Samo je pitanje vremena kada će ubica pogrešiti i mi ćemo ga uhvatiti...“

„Što znači“, rekao sam, „da do sada nije napravio nijednu grešku, nemate nikakvih tragova i morate da sačekate da ponovo ubije da biste išta preduzeli?“

Tvrdo me je pogledala. „Zaboravljam. Zašto mi se beše dopadaš?“

Samo sam slegnuo ramenima. Nisam imao pojma - al' opet, očigledno nije ni ona.

„Imamo nada y nada.¹⁰ Taj Gvatemalac“, iskezila se Indiosu koji je odlazio, „on je našao telo kada je izneo

¹⁰ *Ništa i ništa, duplo ništa.*

đubre iz restorana. Nisu mu bile poznate ove vreće za đubre pa je jednu otvorio da vidi da unutra nema nečeg dobrog. I tu je bila glava.“

„Uja“, rekao sam tiho.

„Ništa.“

Pogledala je okolo, mršteći se, možda se nadajući da će trag da iskoči odnekud i da će ga ona upucati.

„Tako dakle. Niko nije video ništa, čuo ništa. Ništa. Moram da čekam da vi šmokljani završite pa da onda nešto saznam.“

„Detektivko“, rekao je glas iza nas. Kapetan Metjus je pristigao u oblaku losiona za brijanje Aramis, što je značilo da novinari nisu bili daleko.

„Zdravo, kapetane“, rekla je Laguerta.

„Zamolio sam policajku Morgan da ostane periferno na slučaju“, rekao je. Laguerta je ustuknula. „U ulozi operativke na tajnom zadatku ima izvore među prostitutkama koje nam mogu pomoći da brže dođemo do rešenja.“ Čovek je govorio iz rečnika sinonima. Previše godina provedenih u pisanju izveštaja.

„Kapetane, nisam sigurna da je to neophodno“, rekla je Laguerta.

On je namignuo i položio ruku na njeno rame. Rad sa ljudima je veština. „Opustite se, detektivko. Ona se neće mešati u vaše komandne prerogative. Ona će vam se samo javljati ako ima o nečemu da izvesti. Svedoci, takve stvari. Njen otac je bio proketo dobar policajac. U redu?“ Njegove oči su se zacaklile i usredsredile na nešto na drugom kraju

parkinga. Pogledao sam. Kombi redakcije vesti Kanala 7 je pristizao. „Izvinite me“, rekao je Metjus. Popravio je kravatu, navukao ozbiljan izraz i odšetao tamo prema kombiju.

„Puta,¹¹“ rekla je Laguerta u pola glasa.

Nisam znao da li je to bila opšta opservacija ili je govorila o Deb, ali sam pomislio da je dobar trenutak da se izvučem, pre nego što se Laguerta doseti da je policajka Puta moja sestra.

Dok sam se ja pridruživao Debi, Metjus se rukovao sa Džerijem Gonzalesom sa Kanala 7. Džeri je bio prvak majamskog novinarstva - gde je krv, tu je i on. Moj čovek. Ali ovog puta će se razočarati.

Osećao sam kako mi mali drhtaj prolazi kožom. *Nimalo krvi.*

„Dekstere“, rekla je Debora, pokušavajući i dalje da zvuči policijski, ali sam mogao da osetim da je bila uzbuđena. „Razgovarala sam sa kapetanom Metjusom. Pustiće me da učestvujem u ovome.“

„Čuo sam“, reko. „Ali budi pažljiva.“

Trepnula je ka meni. „O čemu ti to pričaš?“

„Laguerta“, rekao sam.

Debora je zarežala. „Ta“, rekla je.

„Jes'. Ta. Ne voli te, i ne želi te na svom terenu.“

„Jaka stvar. Naređenja dobija od kapetana.“

¹¹ *Kučka.*

„Aha. I već se pet minuta trudi da smisli kako da ih zaobiđe. Te pazi leđa, Debs.“

Ona je samo slegnula ramenima. „Šta si saznao?“ upitala je.

Odmahnua sam glavom. „Još ništa. Laguerta je već stigla nigde. Ali je Vins rekao...“ Zastao sam. Čak je i govoriti o tome delovalo suviše privatno.

„Vins je rekao šta?“

„Sitnica, Deb. Detalj. Ko zna šta to znači.“

„Niko nika da neće ni saznati ako ne kažeš, Dekstere.“

„Eto... izgleda da u telu nema krvi. Uopšte nema krvi.“

Debora je ćutala minut, razmišljala. Ne baš dubokoumna pauza, ne kao kod mene. Samo je razmišljala. „Dobro“, rekla je konačno. „Predajem se. Šta to znači?“

„Prerano je reći“, rekao sam.

„Ali misliš da to nešto znači.“

To je značilo čudnu vrtoglavicu. To je značilo golicanje da saznam više o ubici. To je značilo odobravajući kikut Mračnog putnika, koji je trebalo da miruje tako brzo posle sveštenika. Ipak je to bilo prilično teško objasniti Debori, zar ne? Zato sam prosto rekao, „Moglo bi, Deb. Ko to stvarno može da zna?“

Neko vreme me je gledala strogo, zatim je slegnula. „Dobro“, rekla je. „Još nešto?“

„O, mnogo toga“, rekao sam. „Veoma lep rad oštricom. Rezovi su gotovo hirurški. Ukoliko ne pronađu nešto u hotelu, što niko ne očekuje, ubistvo se odigralo negde drugde i telo je samo bačeno ovde.“

„Gde?“

„Veoma dobro pitanje. Polovinu policijskog posla čini postavljanje pravog pitanja.“

„Druga polovina je dolaženje do odgovora“, rekla je ona.

„Dobro onda. Niko još ne zna gde, Deb. A ja sigurno nemam sve podatke od veštaka...“

„Ali ovoga počinješ da osećaš“, rekla je.

Pogledao sam je. Uzvratila mi je pogled. I ranije sam imao predosećaje. Pratila me je određena reputacija zbog toga. Moji predosećaji su često bili veoma dobri. A zašto i ne bi bili? Ja često znam kako ubice razmišljaju. I sam razmišljam na isti način. Naravno, nisam uvek bio u pravu. Često sam bivao veoma daleko od cilja. Ne bi izgledalo dobro kada bih uvek bio u pravu. I nisam želeo da policija pokupi baš *svakog* serijskog ubicu. Šta bih ja onda sa svojim hobijem? Ali ovaj ... kojim putem treba da krenem u slučaju ovog veoma zanimljivog nestašluka?

„Reci mi, Dekstere“, insistirala je Debora. „Nagadaš li nešto o svemu ovome?“

„Moguće“, rekao sam. „Još je prilično rano.“

„Pa, Morganova“, rekla je Laguerta iza nas. Oboje smo se okrenuli. „Vidim da si se obukla za pravi policijski posao.“

Nešto u Laguertinom tonu ličilo je na šamar. Debora se ukočila. „Detektivko“, reče. „Jeste li otkrili nešto?“ Ton kojim je govorila pokazivao je da već zna odgovor.

Jeftin pucanj. U prazno. Laguerta je živahno odmahnula rukom. „Oni su samo putas“, rekla je, gledajući oštro Debine obline, tako upadljive u kurvinskoj odeći. „Samo kurve. Sada je važno da ne dopustimo da mediji pohisterišu.“ Polako je odmahnula glavom kao u neverici, i pogledala nagore. „Kad se uzme šta sve može da se uradi sa gravitacijom, to bi trebalo da bude lako.“ Namignula mi je, zatim odšetala tamo prema obodu, gde je kapetan Metjus razgovarao veoma dostojanstveno sa Džerijem Gonzalesom sa Kanala 7.

„Kučka“, rekla je Debora.

„Žao mi je, Debs. Ili bi ti bilo draže da kažem *Pokazaćemo mi njoj?* Ili treba da bude *Šta sam ti govorio?*“

Dobacila mi je pogled. „Prokletstvo, Dekstere“, rekla je. „Stvarno želim da ja budem ta koja će naći ovog tipa.“

I dok sam razmišljao o tome *da uopšte nema krvi...*

Poželeh i ja. Zaista poželeh da ga pronađem.

POGLAVLJE 4

Izvezao sam svoj čamac te večeri posle posla da bih se udaljio od Debinih pitanja i sredio svoja osećanja. *Osećanja.* Ja i osećanja. Kakav koncept. Polako sam napredovao „valerom“ kroz kanal, ne razmišljajući ni o čemu, savršeno zen stanje, krećući se polako pored kuća međusobno razdvojenih visokim živicama i žičanim ogradama. Dobacio sam automatski veliki talas i veliki osmeh svim susedima tamo u njihovim dvorištima koja su uredno rasla uz valobran kanala. Deci koja su se igrala na izmanikiranim travnjacima. Mamama i tatama: za roštiljima, opuštenim na verandama, zauzetim glancanjem bodljikave žice ili motreći na decu sokolovim okom. Mahao sam svima. Neki su čak odvratili mahanjem. Znali su me, viđali su me i ranije, uvek veselog, veliko zdravo svima. *Bio je tako divan čovek. Veoma prijatan. Ne mogu da verujem da je radio tako jezive stvari...*

Dao sam gas na izlazu iz kanala, uputivši se ka jugoistoku, prema Kejp Floridi. Vetar na licu i slani mlazevi pomogli su mi da razbistrim glavu, učinili da se osećam čisto i malo svežije.

Otkrio sam da mi je mnogo lakše da mislim. Jednim delom zbog mira i tišine na vodi. Drugim delom zato što su, u najboljoj tradiciji majamske umetnosti na vodi, ostale čamdžije većinom izgleda nastojale da me ubiju. To me je

veoma opuštalo, osećao sam se kao kod kuće. Ovo je moja zemlja; to su bili moji ljudi.

Posle celog dana na poslu, prikupio sam malo podataka od veštaka. Oko ručka, priča je dobila nacionalne razmere. Skinut je poklopac sa ubistva kurve posle „jezivog otkrića“ u motelu Kacik. Kanal 7 je obavio majstorski posao u predstavljanju sveg onog histeričnog užasa od raskomadnog tela na đubrištu, ne rekavši u stvari ništa o svemu tome. Kako je detektivka Laguerta mudro primetila, to su bile samo kurve; ali pošto je pritisak javnosti počeo da raste preko medija, mogle su tačno da budu i senatorske kćeri. I tako je Odeljenje počelo da se ubacuje u brzinu jer je dugoročno bilo osuđeno na odbrambeno manevrisanje, znajući tačno koja će vrsta srceparajućeg blebetanja uslediti od strane hrabrih i neustrašivih pešaka pete sile.

Deb je ostala na sceni sve dok kapetan nije počeo da brine zbog količine odobrenog prekovremenog, pa su je onda poslali kući. Počela je da me zivka od dva popodne ne bi li čula šta sam otkrio, što je bilo veoma malo. Nisu našli nikakve tragove u motelu. Na parkingu je bilo toliko tragova guma da ništa nije moglo da se razabere. Nije bilo tragova niti otisaka na đubrištu, na vrećama, niti na delovima tela. Sve je bilo prema standardima USDA¹².

Jedini značajniji trag za taj dan bila je leva noga. Kao što je Anhel primetio, desna noga je bila isečena na nekoliko urednih komada, odsečenih u kuku, kolenu i na članku. Ali

¹² *United States Department of Agriculture; Ministarstvo poljoprivrede Sjedinjenih Država, koje je između ostalog zaduženo za sanitarne propise.*

leva nije. Bila su samo dva komada, uredno zamotana. Aha, rekla je detektivka Laguerta, ženski genije. Neko je zatekao ubicu, iznenadio ga je, banuo i prekinuo ga, pa ovaj nije dovršio posao. Uspaničio se jer je bio viđen. I sve svoje napore je usmerila ka otkrivanju tog očevica.

Laguertina teorija prekida usred posla imala je samo jedan mali nedostatak. Sitnica, možda ništa važnije od igle u plastu sena, ali - celo telo je bilo tako metodično očišćeno i upakovano, očigledno nakon što je bilo isečeno na delove. A zatim je pažljivo bilo prevezeno na đubrište, i ubica je imao očigledno dovoljno vremena i usredsređenosti da ne pogreši i ne ostavi tragove. Ili niko Laguerti nije skrenuo pažnju na to, ili - gle čuda svih čuda! - može biti da niko nije ni primetio? Verovatno; veliki deo policijskog posla bio je rutinski, sastojao se od uklapanja detalja u šablon. A ako je šablon sasvim nov, istraga liči na tri slepa čoveka koji opisuju slona, i to još pod mikroskopom.

Ja nisam bio ni slep niti osakaćen rutinom, pa je meni bilo mnogo verovatnije da je ubica bio jednostavno nezadovoljan. Puno vremena za rad, ali - ovo je bilo peto ubistvo po istom šablonu. Da li mu je postalo dosadno da jednostavno reže tela? Da li je naš dečko tražio nešto drugo, nešto drugačije? Neki novi smer, nešto što još niko nije pokušao?

Gotovo da sam mogao da osetim njegovu frustraciju. Stići tako daleko, preći ceo put do kraja, secirajući ostatke i pakujući ih u poklone. A zatim, iznenadna spoznaja: *To nije to. Nešto prosto ne valja.* Coitus interruptus.

Više ga nije ispunjavalo. Trebao mu je novi pristup. Pokušavao je da izrazi nešto za šta još nije uspeo da pronađe reči. A po mom ličnom uverenju - mislim, kad bih to bio *ja* - to ga je činilo veoma frustriranim. I, sasvim verovatno, tragaće dalje za odgovorom.

Uskoro.

Ali neka Laguerta traži očevica. Neće ga biti. Ovo je bilo hladno, pažljivo čudovište, i apsolutno me je fasciniralo. A šta ja da radim sa tom fascinacijom? Nisam bio siguran, te sam morao da se povučem na čamac da razmislim.

Gliser me je gotovo presekao na pramcu sa sedamdeset milja na sat, falilo je samo par inča. Veselo sam mu mahnuo i vratio se u sadašnjost. Približavao sam se Stilsvilu, najnapuštenijoj grupi starih sojenica blizu Kejp Floride. Okrenuo sam u velikom polukrugu, ne idući nikuda, i pustio misli da mi se vraćaju u istom tom sporom luku.

Šta bih ja uradio? Morao sam da odlučim sada, pre nego što se suviše stavim na raspolaganje Debori. Mogao sam da joj pomognem da ovo reši, apsolutno, nema nikog boljeg. Niko drugi nikada nije ni krenuo u pravom smeru. Ali, da li sam ja želeo da pomognem? Da li sam želeo da ovaj ubica bude uhapšen? Ili sam možda želeo da ga pronađem i sam ga zaustavim? Osim toga - o dosledne li primisli - da li sam uopšte želeo da on prestane?

Šta bih ja uradio?

Sa moje desne strane mogao sam da vidim Eliot Ki pod poslednjim zracima sunca. I kao uvek, setio sam se mog

kampovanja sa Harijem Morganom. Mojim poočimom.
Dobrim policajcem.

Ti si drugačiji, Dekstere.

Da, Hari, bez sumnje.

Ali ti možeš da naučiš da kontrolišeš tu različitost i iskoristiš je konstruktivno.

Dobro, Hari. Ako ti misliš da treba. Kako?

Zatim mi je objasnio.

Nigde ne postoji takvo zvezdano nebo kao iznad južne Floride, kada ti je četrnaest godina i kada kampuješ sa Tatom. Čak i ako je on samo tvoj poočim. Čak i kada te pogled na sve te zvezde ispunjava nekom vrstom zadovoljstva, isključujući sve emocije. Ti ne osećaš tu atmosferu. Ali ona jeste jedan od razloga što ste ovde.

Vatra je ugasla i zvezde su izuzetno sjajne, a dragi stari poočim Tata ćuti već neko vreme, pijuckajući malim gutljajevima iz staromodne pljoske koju je izvadio iz spoljašnjeg džepa svog ranca. Nije naročito dobar u tome, ne kao brojni drugi policajci, on u stvari nije čovek koji zaista voli da potegne. Ali pljoska je prazna, i ako će ikada biti vreme da izgovori šta ima, to je sada.

„Ti si drugačiji, Dekstere“, kaže on.

Skrećem pogled sa svetlosti zvezda. Oko male i peskovite čistine, poslednji odsjaji vatre prave senke. Neke od njih igraju preko Harijevog lica. On mi izgleda čudno,

kao da ga nikada ranije nisam video. Odlučan, nesrećan, pomalo pripit. „Kako to misliš, tata?“

On neće da me pogleda. „Bilapovi kažu da je Badi nestao“, kaže on.

„Bučan mali krelac. Lajao je cele noći. Mama nije mogla da spava.“

Mami je bio potreban san, naravno. Umiranje od raka traži mnogo mira, a ona ga nije imala dok je taj grozni mali pas preko ulice razvaljivao ralje na svaki list nošen vetrom niz pločnik.

„Pronašao sam grob“, kaže Hari. „Bilo je puno kostiju u njemu, Dekstere. Ne samo Badijevih.“

Na to se može veoma malo reći. Pažljivo sakupljam šaku borovih iglica i čekam na Harijev potez.

„Koliko već dugo to radiš?“

Istražujem Harijevo lice, zatim gledam preko čistine ka plaži. Tamo je naš čamac, lagano se ljulja nošen vodom. Svetlosti Majamija su tamo nadesno, meki beli odsjaj. Ne mogu da shvatim na šta Hari cilja, šta želi da čuje. Ali on je moj poočim, prav kao strela; obično je istina najbolja kod Harija. On uvek zna, ili sazna.

„Godinu i po“, kažem ja.

Hari klimne. „Zašto si počeo?“

Veoma dobro pitanje, i definitivno prevazilazi mojih četrnaest godina. „To je samo - ja nekako... morao sam“, kažem mu. Čak i tada, tako mlad a tako vešt.

„Čuješ li glas?“, on želi da zna. „Nešto ili neko ti govori šta da radiš, i ti to moraš da uradiš?“

„Pa“, kažem ja sa elokvencijom četrnaestogodišnjaka, „ne baš.“

„Pričaj mi“, kaže Hari.

Oh, da nije meseca, dobrog debelog meseca, nečeg većeg za čim se traga. Stiskam još jednu šaku borovih iglica. Lice mi je vruće, kao da mi je tata tražio da govorim o seksualnim snovima. Što, na neki način... „To, ovaj... ja nekako, pa znaš, *osetim* nešto“, kažem. „Unutra. Posmatra me. Možda, aaa. Smeje se? Ali ne zaista glas, samo...“ Rečito tinejdžersko sleganje ramenima. Ali izgleda da sva ta maškarada Hariju ipak nešto govori.

„A to *nešto*. To te tera da ubijaš.“

Visoko iznad glava, spori debeli džet preleće kao da puzi. „Ne, ovaj, ne *tera* me“, kažem. „Samo - čini da mi to izgleda kao nešto dobro?“

„Jesi li ikada poželeo da ubiješ nešto drugo? Nešto veće od psa?“

Pokušavam da odgovorim, ali imam nešto u grlu. Pročistim ga. „Da“, kažem.

„Osobu?“

„Nikoga posebno, tata. Samo...“ opet sležem ramenima.

„Zašto nisi?“

„To je - mislio sam da ti se ne bi dopalo. Tebi i mami.“

„To je sve što te je sprečavalo?“

„Ja, uh - nisam hteo da se ti, mmm, ljutiš na mene. Ovaj... znaš već. Razočaran.“

Kriomice pogledam u Harija. On me gleda i ne trepće. „Jesmo li zato pošli na ovaj put, tata? Da govorimo o tome?“

„Da“, kaže Hari. „Potrebno je da ti pomognemo da se središ.“

Da se sredim, o da, sasvim harijevska ideja o tome kako se živi život, sa bolnički čistim ćoškovima i izglanganim cipelama. Pa čak i tada sam znao; potreba da nešto ubijem tu i tamo naći će se, pre ili kasnije, na putu mog dovođenja u red.

„Kako?“ kažem ja, a on me gleda dugo i čvrsto, a zatim klimne kada vidi da ga ja pratim ukorak.

„Dobar dečko“, kaže on. „Ovako.“ I uprkos tome što je rekao ovako, prolazi puno vremena pre nego što progovori ponovo. Posmatram svetla na čamcu koji prolazi na nekih dve stotine jardi od naše male plaže. Preko zvuka motora čuje se radio na kome trešti kubanska muzika. „Ovako“, ponavlja Hari, i ja gledam u njega. Ali on gleda u stranu, preko umiruće vatre, tamo u budućnost, tamo nekamo. „Evo ovako“, kaže. Pažljivo slušam. To je ono što Hari uvek kaže kada upućuje u istinu višeg reda. Kada mi je pokazivao kako da zafelširam loptu, i kako da zadam udarac levim krošecom. *Evo ovako*, rekao bi, i uvek je i bilo, upravo tako.

„Ja starim, Dekstere.“ Sačekao je da prigovorim, ali nisam, a on je klimnuo. „Mislim da ljudi što su stariji drugačije shvataju stvari“, kaže. „Nije stvar u tome da postaješ mekši, ili da vidiš stvari sivo umesto crno i belo. Ja zaista verujem da prosto vidim stvari drugačije. Bolje.“ On

me gleda, Harijevim pogledom, muška ljubav sa plavim očima.

„Dobro“, kažem.

„Pre deset godina bih pozeleo da te vidim u nekoj ustanovi“, kaže on, a ja trepnem. To gotovo da boli, samo što sam i sam o tome razmišljao. „Sad“, kaže on, „mislim da znam bolje. Znam šta si ti, i znam da si dobro dete.“

„Ne“, kažem ja, i to ispada tiho i slabo, a Hari čuje.

„Da“, kaže čvrsto. „Ti si dobro dete, Dekse, to znam. Ja *znam* to“, sada gotovo sam za sebe, moguće radi efekta, a zatim njegov pogled hvata moj. „Inače te ne bi zanimalo šta ja mislim, ili šta mama misli. Jednostavno bi to uradio. Ne možeš protiv toga, znam. Jer...“ Zastaje i samo me na trenutak pogleda. Meni je veoma neprijatno. „Čega se sećaš od ranije?“ zapitao je. „Znaš. Pre nego što smo te prihvatili.“

To boli, ali ja ne znam zašto. Bilo mi je samo tri godine. „Ničega.“

„Dobro“, kaže on. „Toga niko ne treba da se seća.“ I za njegovog života, to je bilo najviše što je rekao na tu temu. „Ali bez obzira što se ne sećaš, Dekse, tebi je to uradilo nešto. To nešto te čini takvim kakav si. Razgovarao sam sa nekim ljudima o ovome.“ I najčudnije od svega, dobijam od njega sasvim mali, gotovo stidljiv, harijevski osmeh. „Očekivao sam ovo. To što ti se dogodilo kada si bio sasvim mali oblikovalo te je. Pokušao sam da to ispravim, ali...“ Slegnuo je ramenima. „Bilo je prejako, previše. Prerano je ušlo u tebe i tu će ostati. Učiniće da želiš da

ubijaš. I ti ništa nećeš moći. Ne možeš to da promeniš. Ali“, kaže, i opet gleda u stranu, da vidi ono što ja ne mogu da raspoznam. „Ali možeš da ga kanališeš. Kontrolišeš. Biraš...” njegove reči izlaze sada tako pažljivo, pažljivije nego što sam ga ikada čuo da govori „Biraš šta ... ili *koga* ... ubijaš...” I dobio sam osmeh kakav nikada ranije nisam video, osmeh tako turoban i suv kao pepeo naše umiruće vatre. „Mnogo ljudi to zaslužuje, Dekse...”

Sa to malo običnih reči oblikovao je ceo moj život, sve moje, moje jastvo i moju životnu ulogu. Divan, svevideći, sveznajući čovek. Hari. Moj Tata.

Da sam ikako bio sposoban da volim, kako bih samo voleo Harija.

Mnogo je prošlo otada. Hari je odavno mrtav. Ali je njegov nauk nastavio da živi. Ne zato što sam ja imao ikakva topli i sentimentalna osećanja. Nego zato što je Hari bio u pravu. Dokazao sam to više puta. Hari je znao, i Hari me je dobro naučio.

Budi pažljiv, govorio je Hari. I naučio me je da budem pažljiv kako to samo policajac može da nauči ubicu.

Da pažljivo biram među onima koji su to zaslužili. Da budem apsolutno siguran. Zatim da pospremim. Ne ostavim tragove. I uvek izbegnem emocionalno vezivanje; to može da donese greške.

Biti pažljiv se nije odnosilo samo na ubijanje, naravno. Biti pažljiv značilo je takođe pažljivo izgraditi život. Kategorisati stvari. Družiti se. Imitirati život.

I ja sam se pridržavao svega toga sa tako mnogo pažnje. Bio sam gotovo savršeni hologram. Izvan sumnje, besprekoran, i daleko od svake osude. Uredan i ljubazan monstrum, dečko iz komšiluka. Čak je i Debora bila otprilike polupreparena, uglavnom. Naravno, verovala je u ono u šta je htela da veruje, to stoji.

Trenutno je verovala da mogu da joj pomognem da reši ova ubistva, da dam zamajac njenoj karijeri i katapultiram je iz njene holivudske seksi odeće u šiveno poslovno odelo. I bila je u pravu, naravno. Mogao sam da joj pomognem. Ali nekako nisam zaista želeo, jer sam uživao da posmatram tog drugog ubicu kako radi, i osećao neku vrstu estetske veze, ili...

Emocionalno vezivanje.

Dobro. Eto ga. Direktno kršenje Harijevog kodeksa.

Upravo sam čamac nazad prema mom kanalu. Sada je već bio potpuni mrak, a ja sam kormilario prema radio-tornju, nekoliko stepeni ulevo od mojih domaćih voda.

Neka bude. Hari je uvek bio u pravu, bio je u pravu i sada. *Ne dozvoli emocionalno vezivanje*, bilo je ono što je rekao Hari. I tako će biti.

Pomoći ću Deb.

POGLAVLJE 5

Sledećeg jutra je kišilo i saobraćaj je bio lud, kao što to uvek biva u Majamiju kada pada kiša. Neki vozači bi usporavali na skliskim putevima. Drugi su besneli zbog toga, nalegali na sirene, vikali kroz prozore i ubrzavali da bi se probijali na mišiće, divlje se zanoseći u prolazu pored sporaća, i mahali pesnicama.

Na ulaznoj rampi kod Ležona, ogroman mlekadžijski kamion prozviždao je pretičući i udario u kombi pun dece iz Katoličke škole. Mlekadžijski kamion se prevrnuo. I sada je pet devojčica u kariranim vunenim suknjicama sedelo u ogromnoj bari mleka sa zbunjenim izrazima lica. Saobraćaj je bio gotovo zaustavljen na ceo sat. Jedno dete je helikopterom prevezeno u bolnicu Džekson. Ostali su sedeli u mleku u svojim uniformama i posmatrali odrasle kako urlaju jedni na druge.

Ja sam smireno mileo slušajući radio. Izgleda da je policija bila na tragu tamijamskom Trboseku. Nije bilo nikakvih detalja, ali je kapetan Metjus imao finu kratku i intrigantnu izjavu.

Zvučalo je kao da će on lično da ga uhapsi, evo samo da popije kafu.

Konačno sam izašao na površinske puteve i išao samo malo brže. Stao sam kod prodavnice krofni nedaleko od aerodroma. Kupio sam uštipak sa jabukama i krofnu, ali još

nisam ni stigao do kola a uštipak je nestao. Imam veoma ubrzan metabolizam. To dolazi od dobrog života.

Dok sam stigao na posao, kiša je stala. Sunce je sijalo i para se dizala sa pločnika kada sam ušao u predvorje, pokazao propusnicu i otišao na sprat.

Deb me je već čekala.

Od jutros nije delovala srećno. Naravno, ona veoma često ne izgleda srećno u poslednje vreme. Na kraju, ona je pandurka, a panduri većinom uopšte nisu u stanju da shvate fazon. Previše vremena na dužnosti u nastojanju da se ne izgleda čovečno. Zato im lica ostaju zamrznuta u jednom izrazu.

„Deb“, rekao sam. Spustio sam krutu belu kesu s pecivom na sto.

„Gde si bio sinoć?“ rekla je ona. Veoma kiselo, kao što sam i očekivao. Te namrštene crte će uskoro postati trajne, uništiće divno lice: dubokoplave oči, živahno inteligentne, i mali prćasti nos samo dodirnut pegicama, uokviren crnom kosom. Veoma lepe crte, trenutno zamazane sa jedno sedam funti jeftine šminke.

Pogledao sam je s ljubavlju. Očigledno je dolazila s posla, danas obučena u čipkasto prsluče, svetloružičasti sorts od streča i zlatne visoke potpetice. „Batali mene“, rekao sam. „Gde si *ti* bila?“

Pocrvenela je. Mrzela je da nosi išta drugo osim čiste, ispeglane plave uniforme. „Pokušala sam da te zovem“, rekla je.

„Žao mi je“, rekao sam ja.

„Kako da ne.“

Seo sam na svoju stolicu i nisam govorio. Deb voli da se istresa na meni. Tome služi porodica. „Zašto si tako nestrpljivo želela da razgovaraš sa mnom?“

„Isključuju me“, rekla je. Otvorila je svoju kesu sa pecivom i pogledala unutra.

„Šta si očekivala?“ rekao sam. „Znaš šta Laguerta misli o tebi.“

Izvadila je krofnu iz kese i proždrala je.

„Očekujem“, rekla je punih usta, „da budem u ovome. Kao što je kapetan rekao.“

„Nemaš nikakav čin“, rekao sam. „Niti političke veštine.“

Zgužvala je kesu i bacila je ciljajući moju glavu. Promašila je. „Do đavola, Dekstere“, rekla je. „Znaš proketo dobro da zaslužujem da budem u Ubistvima. Umesto...“ Pucnula je bretelom prslučeta i rukom pokazala na svoju oskudnu odeću. „Ovog sranja.“

Klimnuo sam. „Mada na tebi izgleda dobro“, rekao sam.

Napravila je groznu grimasu: bes i odvratnost su se otimali o prostor. „Mrzim ovo“, rekla je. „Ne mogu još dugo, inače, kunem se, poludeću.“

„Premalo je vremena prošlo da bih sve smislio, Deb.“

„Sranje“, rekla je. Ma šta govorili o policijskom poslu, on je uništavao Deborin rečnik. Pogledala me je hladnim, oštrim policijskim pogledom, prvim koji je ikada bio namenjen meni. Bio je to Harijev pogled, iste oči, isti osećaj

da kroz mene vide istinu. „Nemoj mi prodavati to sranje, Dekse“, rekla je. „Ti većinom samo pogledaš telo i znaš ko je to uradio. Nikada te nisam pitala kako to radiš, ali ako imaš ikakve slutnje u ovom slučaju, hoću da ih čujem.“ Divlje je šutnula i malo ulubila moj metalni sto. „Prokletstvo, hoću da izađem iz ovih glupavih krpa.“

„I svi bismo voleli to da vidimo, Morganova“, došao je duboki lažni glas iz do vratka iza njenih leđa. Podigao sam pogled. Otud nam se smešio Vins Masuka.

„Ne bi ti znao šta tada da radiš, Vinse“, rekla mu je Deb.

Njegov osmeh je postao još veći, sjajniji, lažniji, udžbeničkiji. „Zašto ne probamo, pa da vidimo?“

„Samo sanjaj, Vinse“, rekla je Debi, srozavajući se na durenje kakvo nisam video još od njene dvanaeste.

Vins je glavom pokazao na zgužvanu belu kesu na mom stolu. „Bio je tvoj red, dobrice. Šta si mi doneo? Gde je?“

„Žalim, Vinse“, rekao sam. „Debi je pojela tvoju krofnu.“

„Kamo sreće“, rekao je on, pogledajući je lascivno ispod oka. „Onda bih ja mogao da pojedem njenu rolnicu sa džemom. Duguješ mi veliku krofnu, Dekse“, rekao je.

„Jedino veliko što ćeš ikada dobiti“, rekla je Debora.

„Ne radi se o veličini krofne, već o veštini pekara“, rekao joj je Vins.

„Molim vas“, rekao sam ja. „Vas dvoje ćete ušiniti prednji režanj. Prerano je za toliko pametovanja.“

„A-ha“, rekao je Vins smejući se užasno lažno. „A-ha-ha-ha. Vidimo se kasnije.“ Namignuo je. „Ne zaboravi moju krofnu.“

I odšetao niz hodnik, ka svom mikroskopu.

„Dakle, šta si smislio?“ upitala je Deb.

Deb je verovala da ja svako malo dobijam predosećaje. I to s razlogom. Obično je moje inspirativno nagađanje imalo veze sa brutalnim lukama kojima se dopadalo da kasape neke jadnike svakih nekoliko nedelja, eto, tek tako, iz čiste obesti. Debora me je videla nekoliko puta kako brzo i jasno ukazujem na nešto što niko drugi nije ni primetio da postoji. Nikada ništa nije rekla, ali moja sestra je prokleta dobra policajka i već je neko vreme sumnjala u nešto kod mene. Nije znala tačno šta je to, ali je znala da nešto ne valja i to ju je đavolski mučilo s vremena na vreme, jer, na kraju, ona me je ipak volela. Poslednji živi stvor na svetu koji me voli. Ovo nije samosažaljenje, već najhladnija, najjasnija samospoznaja. Ja sam nevoljiv. Sledeći Harijev plan, pokušao sam da se mešam sa drugim ljudima, da stvaram odnose, a u mojim glupavijim trenucima - čak i one ljubavne. Ali ne ide. Nešto je u meni slomljeno ili nedostaje, i pre ili kasnije druga osoba me uhvati da glumim, ili se dogodi JEDNA OD ONIH NOĆI.

Ni ljubimce ne mogu da držim. Životinje me mrze. Jednom sam kupio psa; lajao je i zavijao - na *mene* - u besprekidnom beslovesnom ludilu dva dana, pa sam morao da ga se rešim. Pokušao sam sa kornjačom. Jednom sam je dodirnuo i ona nikada više nije htela da se pojavi iz svog oklopa, a posle nekoliko dana je uginula. Radije je

uginula nego da me ponovo vidi ili da je ponovo dodirnem.

Ništa me više ne voli, niti će. Ne volim čak ni sâm sebe, ne naročito. Znam šta sam i to nije za voljenje. Sâm sam na svetu, posve sam, osim Deборе. I osim, naravno, Putnika iznutra, koja ne izlazi prečesto napolje da se igra. I koja se, u stvari, ne igra sa mnom, već mora da ima drugog saigrača.

I tako, koliko god je to u mojoj moći, meni je Debora draga. To verovatno nije ljubav, ali bi mi bilo draže da ona bude srećna.

A ona je sedela tu, draga Debora, i izgledala nesrećno. Moja porodica. Zuri u mene i ne zna šta da kaže, mada nikada nije bila bliže da to prevali preko usta.

„Pa“, kažem ja, „u stvari...“

„Znala sam! IMAŠ nešto!“

„Ne prekidaj moj zanos, Debora. Upravo sam u kontaktu sa carstvom duhova.“

„Pljuj“, rekla je.

„Radi se o prekinutom rezu, Deb. Leva noga.“

„Šta s njom?“

„Laguerta misli da je ubica bio zatečen. Unervozio se i nije završio.“

Debora je klimnula. „Naterala me je sinoć da se raspitujem kod kurvi da li su nešto videle. Neka je morala.“

„O, ne i ti“, rekao sam. „Misli, Debora. Da su ga prekinuli - previše uplašen da nastavi...“

„Pakovanje“, uskočila je. „Ipak je dosta vremena potrošio da upakuje telo, da ga očisti.“ Pogledala je iznenađeno. „Sranje. *Pošto* je prekinut?“

Zapljeskao sam i zablistao zbog nje. „Bravo, gospođice Marpl¹³.“

„Onda to nema smisla.“

„Au contraire.¹⁴ Ako je dovoljno vremena, ali se ritual ne dovrši kako treba - i ne zaboravi, Deb, ritual je gotovo sve - na šta to ukazuje?“

„Što mi prosto ne kažeš, za ime boga?“ breknula se.

„Kakvo bi uživanje to onda bilo?“

Teško je izdahnula. „Prokletstvo. Dobro, Dekse. Ako nije bio prekinut, a nije završio... Sranje. Deo sa pakovanjem mu je bio važniji od dela sa sečenjem?“

Sažalio sam se. „Ne, Deb. Razmisli. Ovo je peta žrtva, identična ostalima. Četiri leve noge savršeno isečene. I sada broj pet...“ podigao sam ramena i jednu obrvu na nju.

„O, sranje, Dekstere. Kako mogu da znam? Možda su mu trebale samo četiri leve noge. Možda ... ne znam, kunem se bogom. Zašto?“

Nasmešio sam se i odmahnuo glavom. Meni je bilo jasno. „Više nije bilo uzbudljivo, Deb. Nešto prosto nije kako treba. Ne funkcioniše. Nema više nekog veoma važnog dela magije koja sve čini savršenim.“

„I to sam trebala da skapiram?“

¹³ *Lik iz romana Agate Kristi.*

¹⁴ *Naprotiv. Fr.*

„Neko bi trebao, zar ne? I on tako polako dribluje u mestu, istovremeno tražeći inspiraciju i ne nalazeći je.“

Ona se namrštila. „Znači da je gotovo. Neće ponoviti?“

Nasmejavao sam se. „O Bože, ne, Deb. Upravo suprotno. Da si sveštenik i da zaista veruješ u Boga, ali ne možeš da pronadeš pravi način da mu se klanjaš, šta bi uradila?“

„Nastavila bih da tražim“, rekla je, „dok ne bih pronašla pravi način.“ Gledala je oštro. „Isuse. To misliš? Uskoro će uraditi ponovo?“

„To je samo predosećaj“, rekao sam skromno. „Možda grešim.“ A bio sam siguran da ne grešim.

„Trebalo bi da smišljamo način da ga uhvatimo kada ponovi“, rekla je. „A ne da tražimo nepostojećeg očevica.“ Ustala je i uputila se vratima. „Zvaću te kasnije. Vozdra!“ I otišla je.

Čepkao sam po beloj papirnoj kesi. Ništa nije ostalo. Baš kao i ja: čista i kruta spolja, a sasvim prazna iznutra.

Presavio sam kesu i bacio je u korpu za otpatke pored mog stola. Jutros je bilo posla, pravog zvaničnog policijskog laboratorijskog posla. Morao sam da otkucam dugačak izveštaj, zatim da sortiram slike, pa da zavedem dokaze. To su bile rutinske stvari, dvostruko umorstvo koje verovatno nikada neće otići na sud, ali ja volim da se postaram da sve čega se latim bude dobro organizovano.

Pored toga, ovaj slučaj je bio zanimljiv. Krvavi tragovi su se veoma teško čitali; uz arterijsko šikljanje, više žrtava - koje su se očigledno kretale naokolo - i mrljâ koje je naokolo razbacalo nešto što je moralo da bude motorna

testera, gotovo je bilo nemoguće pronaći mesto glavnog udara. Da bih pokrio celu sobu, morao sam da potrošim dve boce luminola, koji otkriva čak i najbleđe krvave tragove i bezobrazno je skup - 12 dolara boca.

Bio sam primoran da razvučem niti da bih lakše razabrao primarni ugao prskanja krvi, što je bila tehnika dovoljno stara da deluje kao alhemija. Krvavi otisci su bili neverovatni, jasni; bilo je svetlih, divljih, brutalnih mlazeva po zidovima, nameštaju, televizoru, peškirimu, krevetskim prekrivačima, zavesama - neverovatan razulareni užas razletele krvi. Čak i u Majamiju, očekivali biste da je neko nešto čuo. Dvoje ljudi iskasapljenih motornom testerom, u elegantnoj i skupoj hotelskoj sobi, a komšije su jednostavno pojačale televizore.

Moglo bi se reći da je dragog domišljatog Dekstera poneo posao, ali ja volim da budem temeljit i volim da znam gde se sve krije krv. Profesionalni razlozi za to su očigledni, ali meni ne i toliko važni koliko oni lični. Možda mi jednoga dana psihijatar, koga mi bude dodelio državni kazneni sistem, pomogne da otkrijem tačno zašto.

U svakom slučaju, delovi tela su već bili veoma hladni dok smo mi stigli na lice mesta, i verovatno nikada i nećemo naći tipa koji nosi italijanske mokasine veličine 7 1/2 ručne izrade. Desnoruk i podebeo, sa izuzetnim bekhendom.

Ali ja sam istrajao i posao odradio veoma dobro. Ne radim svoj posao da bi loši momci bili uhvaćeni. Zašto bih to želeo? Ne, ja radim svoj posao da bih uveo red u kaos. Da nateram nevaljale mrlje krvi da se ponašaju ispravno, a

zatim da nestanu. Drugi možda koriste moj rad za hvatanje kriminalaca; nemam ništa protiv, to i nije bitno.

Ako ikada budem dovoljno nepažljiv i uhvate me, reći će da sam sofisticirano čudovište, bolestan i uvrnut demon koji čak i nije ljudsko biće, i verovatno će me poslati da umrem na Old Sparkiju¹⁵ blistajući od samozadovoljne samoispravnosti. Ako ikada uhvate broj 7 1/2, za njega će reći da je loš čovek koji je pošao stranputicom zbog društvenih okolnosti kojima, nesrećnim sticajem okolnosti, nije mogao da se odupre, dobiće deset godina, a zatim će ga pustiti sa dovoljno novca za odelo i novu motornu testeru.

Svakim danom na poslu, razumem Harija za nijansu bolje.

¹⁵ *Nadimak nadeven električnoj stolici na Floridi (u doslovnom prevodu, stara varničica).*

POGLAVLJE 6

Petak več. Veče za izlaske u dvoje u Majamiju. I verovali ili ne, Deksterovo več za izlazak u dvoje. Koliko god čudno zvučalo, i ja sam našao nekoga. Šta reče? Duboko drmnuti Dekster drpiše debitantske drolje? Seks među nemrtvima? Je li moja potreba za imitacijom života otišla čak do isfoliranih orgazama?

Udahnite i slobodno dišite. Do seksa nikada nije došlo. Posle godina užasnog brljanja i sramote u pokušajima da izgledam normalno, konačno sam se spojio sa savršenom partnerkom.

Rita je bila gotovo jednako strašno oštećena kao ja. Udavši se mlada, borila se da brak uspe tokom deset godina i dvoje dece. Njen šarmantni životni saputnik je imao par malih problema. Najpre alkohol, zatim heroin, verovali ili ne, i na kraju krek. Tukao ju je, nasilnik. Lomio nameštaj, vrištao, bacao stvari i pretio. Zatim ju je silovao. Zarazio nekom groznom narkomanskom bolešću iz neke lude kuće. I sve se to redovno događalo, a Rita je trpela, radila, borila se s njim tokom dve rehabilitacije. Onda je on nasrnuo na decu i Rita je konačno rekla dosta.

Njeno lice je do sada zalečeno. A polomljene ruke i rebra su rutina za majamske doktore. Rita je bila sasvim pristojna, upravo kako je čudovište poručilo.

Razvod je bio okončan, nasilnik je bio iza brave, a onda? Ah, misterije ljudskog uma. Nekako, zbog nečega, draga Rita je odlučila da počne da izlazi. Bila je prilično sigurna da je to PRAVA STVAR koju treba uraditi - ali usled čestog premlaćivanja od ruke ČOVEKA KOGA JE VOLELA, bila je potpuno nezainteresovana za seks. Samo za, možda, malo muškog društva, povremeno.

Tragala je za tačno određenim momkom: osećajnim, nežnim i voljnim da čeka. Prilično dugo traganje, naravno. Tražila je nekog zamišljenog muškarca kome je više stalo da ima s kim da priča i gleda filmove nego da upražnjava seks, jer ona JEDNOSTAVNO JOŠ NIJE BILA SPREMNA ZA TO.

Jesam li rekao zamišljenog? Pa, da. Muški rod ljudske vrste nije takav. Većina žena to sazna u vreme kad već stigne do drugog deteta i prvog razvoda. Jadna Rita se udala premlada i previše loše i tek je potom naučila tu dragocenu lekciju. Kao nusproizvod oporavka od užasnog braka, umesto da shvati da su svi muškarci zveri, stvorila je tu ljupku romantičnu sliku o savršenom kavaljeru koji će beskonačno čekati da se ona polako otvori, kao mali cvet.

Pa stvarno! Možda je takav čovek postojao u viktorijanskoj Engleskoj - gde su jebarnici postojali na svakom ćošku i gde su se gospoda izduvavala između cvetnih manifestacija ljubavi bez kontakta. Ali ne, koliko je meni poznato, u Majamiju dvadeset prvog veka.

Međutim, ja sam savršeno umeo da imitiram sve to. U stvari, zaista sam to i želeo. Nisam bio zainteresovan za vezu sa seksom. Želeo sam kamuflažu; Rita je bila upravo to što sam tražio.

Bila je, kao što rekoh, veoma reprezentativna. Sićušna i živahna i odvažna, vitke atletske građe, kratke plave kose i plavih očiju. Bila je fanatik fitnesa, provodila sve svoje slobodno vreme u trčanju i vožnji bicikla i tako tome. U stvari, znojenje je bila jedna od naših omiljenih zajedničkih aktivnosti. Prešli smo biciklom Everglejds, trčali na 5 km, čak smo i tegove dizali zajedno.

A najbolje od svega bilo je njeno dvoje dece. Astor je imala osam a Kodi pet godina, i bili su previše tihi. Nije ni čudo, naravno. Deca čiji roditelji često nastoje da ubiju jedno drugo komadima nameštaja, obično budu pomalo povučena. Svako dete odraslo u zoni užasa to jeste. Ali ovo dvoje možda jednoga dana i izađe iz povučenosti - pogledajte samo mene. Ja sam izdržao bezimene i nepoznate užase kao dete, a gle'te me sada: koristan građanin, stub zajednice.

Verovatno je u tome ležao deo moje čudne simpatije prema Astor i Kodiju. Jer oni su mi zaista bili dragi, a to mi nekako nije imalo smisla. Znam šta sam i razumem mnogo stvari o sebi. Ali jedna od malo karakternih osobina koje su za mene ostale misterija jeste moj odnos prema deci.

Volim ih.

Ona su mi važna. Ona su ono bitno.

Ne razumem to, zaista. Iskreno me ne bi bilo briga taman da svako ljudsko biće na svetu odjednom nestane, izuzev možda mene i Deборе. Drugi ljudi su mi manje važni od baštenskog nameštaja. Nemam, kako to doktori za glavu elokventno kažu, nikakav osećaj za realnost drugih. I ta me spoznaja ne opterećuje.

Ali deca - deca su nešto drugo.

„Zabavljao“ sam se s Ritom već gotovo godinu i po, i za to vreme sam polako i smišljeno pridobijao Astor i Kodija. Bio sam okej. Nisam ih povređivao. Pamtio sam njihove rođendane, dane kada su donosili knjižice iz škole, raspuste. Mogao sam da dođem njihovoj kući i da im ne naudim. Mogli su da mi veruju.

Ironično, jeste. Ali istinito.

Ja, jedini čovek kome su zaista mogli da veruju. Rita je smatrala da je to bilo zbog mog dugog i sporog udvaranja njoj. Pokaži joj da te deca vole, i onda ko zna? U stvari, oni su mi bili važniji od nje. Možda je bilo već prekasno, ali nisam želeo da vidim kako izrastaju u ono što sam ja.

Ovog petka uveče, Astor je otvorila vrata. Nosila je dugačku majicu sa natpisom RUG RATS, koja joj je dopirala do ispod kolena. Njena crvena kosa bila je skupljena u dve kikice i njeno malo lice bilo je potpuno bezizražajno.

„Zdravo, Dekstere“, rekla je na svoj previše miran način. Za nju, te dve reči bile su dugačak razgovor.

„Dobro veče, lepa mlada damo“, rekao sam svojim najboljim glasom u maniru lorda Mauntbatena¹⁶. „Smem li da primetim da izgledate izuzetno ljupko večeras?“

„Okej“, rekla je otvarajući vrata. „Stigao je“, rekla je preko ramena, u tamu oko kauča.

¹⁶ Luis Mauntbaten, vrhovni komandant savezničkih snaga u jugoistočnoj Aziji tokom II svetskog rata; pomogao isterivanje Japanaca iz Burme, predaju vlasti Indiji i Pakistanu, itd. Poginuo 1979. od bombe koju mu je IRA podmetnula u čamac.

Prošao sam pored nje. Unutra, odmah iza nje, stajao je Kodi, kao pojačanje, zlu ne trebalo. „Kodi“, rekao sam. Pružio sam mu pakovanje napolitanki. Primio ih je ne skidajući očiju sa mene i jednostavno je pustio da mu ruka klizne niz stranu ne gledajući u poslasticu. Neće otvoriti napolitanke dok se ja ne udaljim i zatim će ih podeliti sa svojom sestrom.

„Dekstere?“ javila se Rita iz susedne sobe.

„Ovde sam“, rekao sam. „Zar ne možeš da vaspitaš ovu decu?“

„Ne“, rekao je tiho Kodi.

Šala. Gledao sam u njega. Šta sada. Hoće li nešto otpевati? Stepovati na ulici? Održati govor na nacionalnoj konvenciji demokrata?

Rita je ušuštala unutra, pričvršćujući naušnicu u obliku alke. Bila je prilično provokativna, kad se sve uzme u obzir. Nosila je gotovo bestežinsku svetloplavu haljinu koja je padala do sredine butina, i naravno svoje najbolje sportske cipele. Nikada pre nisam sreo ženu koja za izlaske nosi udobne cipele, niti čuo za takvu. Šarmantno stvorenje.

„Zdravo, lepoto“, rekla je Rita. „Samo par reči sa siterkom, i idemo.“ Otišla je u kuhinju, odakle sam je čuo kako još jednom prolazi kroz uputstva sa svojom siterkom, tinejdžerkom iz komšiluka. Vreme za spavanje. Domaći zadaci. Da i ne na TV-u. Broj mobilnog. Broj hitne pomoći. Šta raditi ako dođe do slučajnog trovanja ili odrublivanja glava.

Kodi i Astor su još uvek zurili u mene.

„Idete u bioskop?“ Astor me je upitala.

Klimnuo sam glavom. „Ako uspemo da pronađemo film od kojeg nam se ne povraća.“

„Bljak“, rekla je ona. Napravila je malko kiselo lice, a ja sam osetio malecku iskru uspeha.

„Je l' ti povraćaš u bioskopu?“ upitao je Kodi.

„Kodi“, rekla je Astor.

„Povraćaš li?“ insistirao je on.

„Ne“, rekao sam. „Ali mi obično malo fali.“

„Hajdemo“, rekla je Rita, uplovivši i ljubeći svako dete ovlaš u obraz, blago se sagnuvši. „Slušajte Alisu. U devet u krevet.“

„Hoćeš li se vratiti?“

„Kodi! Naravno da ću se vratiti“, rekla je Rita.

„Mislio sam na Dekstera“, rekao je Kodi.

„Vi ćete već spavati“, rekao sam ja. „Ali ću vam mahnuti, je l' važi?“

„Neću spavati“, rekao je smrknuto.

„Onda ću ostati malo da igramo karte“, rekao sam.

„Stvarno?“

„Nego šta. Poker s visokim ulozima. Pobednik dobija sve konje.“

„Dekstere!“ rekla je Rita, ali sa osmehom. „Spavaćeš, Kodi. A sada laku noć, deco. Budite dobri.“ Uzela me je podruku i povelala ka vratima. „Stvarno“, mrmljala je. „Ovo dvoje ti jede iz ruke.“

Film nije bio ništa posebno. Nije mi se vraćalo, ali sam ga uglavnom zaboravio već u vreme kada smo se zaustavili u malom baru na Saut Biču na kasno piće. Ritina ideja. Uprkos tome što je najveći deo života provela u Majamiju, i dalje je mislila da je Saut Bič glamurozan. Možda su za sve krivi roleri. Ili je možda mislila da svako mesto sa toliko nevaspitanih ljudi *mora* da bude glamurozno.

U svakom slučaju, čekali smo dvadeset minuta na mali sto, a zatim sedeli i čekali još dvadeset minuta da nas usluže. Meni nije smetalo. Uživao sam posmatrajući zgodne idiote kako jedni druge odmeravaju. Odličan posmatrački sport.

Prošetali smo duž bulevara Oušn, uz besmislen razgovor - umetnost u kojoj sam odličan. Bilo je divno veče. Punom mesecu je bio odgrizen jedan ćošak pre par noći, kada sam zabavljao oca Donovanu.

A dok smo se vraćali Ritinoj kući u Južnom Majamiju posle našeg standardnog večernjeg izlaska, prošli smo jedno raskršće u jednom od manje reprezentativnih delova Kokonat Grouva. Za oko mi je zapalo treperavo crveno svetlo pa sam bacio pogled niz pobočnu ulicu. Mesto zločina: žuta traka je već bila razvučena i nekoliko „kruzera“ je bilo pakirano na brzinu.

Opet on, pomislio sam, i pre nego što sam shvatio šta sam pod tim podrazumevao, okrenuo sam kola niz tu ulicu, do mesta zločina.

„Gde idemo?“ upitala je Rita, sasvim razumljivo.

„Ah“, rekao sam. „Želim da se javim i vidim da li im trebam.“

„Zar nemaš pejdžer?“

Uputio sam joj najbolji petkovečernji osmeh. „Oni ponekad ne *znaju* da sam im potreban“, rekao sam.

Mogao sam i nevezano da svratim, da pokažem Ritu i pravim se važan. Cela poenta u nošenju maske bila je u tome da te vide da je nosiš. A uistinu, tihi neodoljivi glas koji je zvocao u mom uhu naterao bi me da se zaustavim po svaku cenu. *To je opet on*. Prosto sam morao da vidim šta je ovoga puta naumio. Ostavio sam Ritu u kolima i požurio na lice mesta.

Ni sada njegov naum nije bio nikako dobar, nevaljalac. Bila je tu opet ista gomila uredno zapakovanih delova tela. Anhel-nije-mi-rod bio je savijen nad njom u gotovo istom položaju u kome je bio kada smo se rastali prošli put.

„*Hijo de puta*“,¹⁷ rekao je kada sam mu prišao.

„Ne ja, valjda“, rekao sam.

„Mi ostali kukamo što moramo da radimo petkom nanoć“, rekao je Anhel. „A ti se pojavljuješ sa devojkom. I opet nema ništa za tebe.“

„Isti momak, isti šablon?“

„Isti“, reče on. Sklonio je plastiku olovkom. „Suvo do koske, opet“, rekao je. „Nimalo krvi.“

Od tih reči mi se malko zavrtelo u glavi. Nagnuh se da pogledam. Delovi tela su opet bili čisti i suvi. Bili su gotovo

¹⁷ *Kurvin sin*.

plavičasti i delovali konzervisano u svom malom savršenom trenutku u vremenu. Divno.

„Rez je malo drugačiji ovoga puta“, rekao je Anhel. „Na četiri mesta.“ Pokazao je. „Ovde je vrlo grub, gotovo emotivan. Zatim ovde, ne toliko. Ovde i ovde, nešto između. A?“

„Veoma lepo“, rekao sam.

„A zatim gle ovo“, rekao je. Olovkom je gurnuo u stranu gornji beskrvni komad. Ispod se zabeleo još jedan komad. Mišić je bio rasečen i rastavljen po dužini veoma pažljivo, otkrivajući čistu kost.

„Zašto bi radio nešto ovako?“ pitao je tiho Anhel.

Uzdahnuo sam. „On eksperimentiše“, rekao sam. „Pokušava da nađe pravi način.“ I zurio sam u uredan, suvi rez sve dok nisam postao svestan da me Anhel već veoma dugo posmatra.

„Kao dete koje se igra hranom.“ Tako sam opisao Riti kada sam se vratio do kola.

„Bože moj“, rekla je Rita. „To je jezivo.“

„Mislim da je prava reč *gnusno*“, rekao sam.

„Kako možeš da se šališ s tim, Dekstere?“

Osmehnuo sam joj se umirujuće. „Navikneš kada se baviš poslom kao što je moj“, rekao sam. „Svi se šalimo da bismo sakrili bol.“

„Dobri Bože, nadam se da ćete brzo uhvatiti to čudovište.“

Pomislio sam na uredno složene delove tela, raznovrsnost rezova, božanstveno kompletno odsustvo krvi. „Ne prebrzo“, rekao sam.

„Šta si rekao?“ upitala je ona.

„Rekao sam, mislim da neće biti tako brzo. Ubica je izuzetno pametan, a detektivka zadužena za slučaj je zainteresovanija za političke igre nego za rešavanje ubistava.“

Pogledala me je da vidi da se možda ne šalim. Zatim je mirno sedela neko vreme dok smo se vozili na jug putem U.S. 1. Nije progovorila do Južnog Majamija. „Nikada ne bih mogla da se naviknem da gledam... ne znam. Dno života? Ono kako stvari zaista stoje? Način na koji ti sagledavaš stvari“, konačno je rekla.

Bio sam zatečen. Tišinu sam iskoristio da razmišljam o lepo složenim delovima tela koje smo upravo ostavili za sobom.

Moj um je gladno kružio iznad čistih suvih istranžiranih udova kao orao u potrazi za komadom mesa koji bi mogao da otkine. Ritino zapažanje bilo je toliko neočekivano da na trenutak nisam mogao ništa ni da promucam. „Kako to misliš?“ konačno sam uspeo da izustim.

Ona se namrštila. „Ja - nisam sigurna. Prosto - svi mi mislimo da ... *stvari* ... izgledaju drugačije. Onako kako treba da budu? A onda ispada da nikada nisu takve, nego su uvek više... kako da kažem? Mračnije? Ljudskije. Kao ovo sada. Ja naravno mislim da detektivi žele da uhvate ubice, jer, zar nije to ono čime se detektivi bave? I nikada

mi ranije nije palo na pamet da bi u ubistvu moglo da bude ičeg političkog.“

„A praktično sve jeste“, rekao sam. Skrenuo sam u njenu ulicu i usporio ispred njene uredne i ni po čemu izuzetne kuće.

„Ali ti“, rekla je. Izgledalo je da nije primetila gde se nalazimo, niti šta sam ja rekao. „Ti odatle počinješ. Većina ljudi nikada ne bi ni promišljala toliko duboko.“

„Nisam ja baš toliko dubok, Rita“, rekao sam. Polako sam uparkirao.

„To je kao da za sve postoje dva načina, jedan koji svi lažno podržavamo, i drugi kako zaista stoje stvari. A ti već sve to znaš i za tebe je sve kao igra.“

Nisam imao pojma šta je pokušavala da kaže. Uistinu, odustao sam od pokušaja da shvatim, i dok je ona govorila, pustio sam svoj um da odluta nazad ka najnovijem ubistvu; čistota mesa, improvizacijski kvalitet rezova, kompletno suv besprekoran i bez ijedne mrlje izostanak krvi...

„Dekstere...“ rekla je Rita. Spustila je šaku na moju ruku.

Poljubio sam je.

Ne znam ko je od nas dvoje bio više iznenađen. To zaista nije bilo nešto što sam promišljeno uradio. I sigurno nije bilo zbog njenog parfema. Ali sam zgnječio njene usne svojim, i zadržao ih tako prilično dug trenutak.

Ona se odgurnula.

„Ne“, rekla je. „Ja - ne, Dekstere.“

„U redu“, rekao sam, i dalje u šoku od onoga što sam uradio.

„Mislim da ne želim - nisam *spremna* za - do đavola, Dekstere“, rekla je. Odvezala je pojas, otvorila vrata auta i utrčala u kuću.

O brate, pomislio sam. Šta sam to, pobogu, uradio?

Znao sam da treba da se zamislim nad tim, i možda budem razočaran što sam upravo uništio kamuflažu, mukotrпно održavanu godinu i po dana.

Ali sve o čemu sam mogao da mislim bila je uredno napakovana gomila delova tela.

Bez krvi.

Bez imalo krvi.

POGLAVLJE 7

Ovo telo je postavljeno baš onako kako ja to volim. Ruke i noge su vezane i usta začepljena lepljivom trakom da ne bi bilo ni buke ni prosipanja po mom radnom prostoru. A moja ruka je tako stabilna s nožem da sam siguran da će ovo biti jedan dobar, veoma zadovoljavajući...

Samo što to nije nož nego neka vrsta...

Samo što to nije moja ruka. I mada se moja ruka kreće zajedno sa ovom rukom, nije moja ta koja drži sečivo. A soba je nekako mala, tako uzana, što i ima smisla jer je to - šta?

I sada, eto mene kako plutam iznad ovog savršeno uzanog radnog prostora i tog tela na mukama i po prvi put osećam kako hladnoća svira oko mene i čak nekako kroz mene. I kad bih samo mogao da osetim svoje zube, sasvim sam siguran da bi oni cvokotali. A moja ruka u potpunosti sjedinjena sa tom drugom rukom podiže se gore i u luku se vraća da napravi savršeni rez...

Naravno, budim se u svom stanu. Iz nekog razloga stojim pred izlaznim vratima, potpuno go. Mogu da razumem hodanje u snu, ali svlačenje u snu? Stvarno! Dobauljam nazad do mog malog kreveta na izvlačenje. Pokrivači su u gomili na podu. Klima je oborila temperaturu na oko šezdeset farenhajta. Činilo mi se da je tako dobro, sinoć, kada nekako nisam mogao da se spojim ni sa čim zbog onoga što se dogodilo sa Ritom. Nečuveno, ako se zaista dogodilo. Dekster, ljubavni lopov, krade

poljupce. Dugo sam bio pod toplim tušem kada sam stigao kući, i pre nego što sam se uvukao u krevet, gurnuo sam termostat na najniže. Ne pravim se da razumem zašto, ali u svojim mračnim trenucima nalazim da je hladnoća pročišćavajuća. Ne toliko osvežavajuća koliko neophodna.

A zaista je bilo hladno. Sada već i previše, za kafu i početak dana usred poslednjih iskidanih ostataka snevanja.

Po pravilu ne pamtim svoje snove, i ne pridajem im neki značaj čak i ako ih zapamtim. Zato je bilo smešno što ovoga nisam mogao da se otarasim.

... plutam iznad ovog savršeno uzanog radnog prostora - moja ruka u potpunosti sjedinjena sa tom drugom rukom podiže se i u luku se vraća da bi napravila savršeni rez...

Čitao sam i ja knjige. Verovatno zato što nikada neću biti jedan od njih, ljudi me zanimaju. Zato mi je i poznata sva simbolika: plutanje je oblik letenja, što znači seks. A nož...

Ja, Herr Doktor. Nož ist eine majka, ja?

Trgni se Dekstere.

Samo jedan glupi, besmisleni san.

Telefon je zazvonio i trgao me je tako da sam gotovo iskočio iz rođene kože.

„Šta kažeš na doručak kod Volfiza?“ rekla je Debora. „Ja častim.“

„Subota je ujutru“, rekao sam. „Nikada nećemo dobiti mesto.“

„Stići ću prva i zauzeću sto“, rekla je. „Vidimo se tamo.“

Volfiz Deli na Majami Biču bio je majamska tradicija. A pošto su Morganovi majamska porodica, tamo smo jeli celog života kad god smo išli na specijalitete u posebnim prilikama. Zašto je Debora mislila da bi danas mogla da bude takva posebna prilika nisam imao pojma, ali sam bio siguran da će me prosvetliti na vreme. Istuširao sam se, obukao u svoju najbolju subotnju odeću i odvezao na Bič. Saobraćaj nije bio gust na novom proširenom Makarturovom nasipskom putu i uskoro sam se uljudno laktao kroz Volfiz repun svetine.

Uvek od reči, Debora je okupirala sto u uglu. Čavrljala je sa jednom prastarom konobaricom, ženom koju sam čak i ja prepoznao. „Rouz, ljubavi“, rekao sam, naginjući se da je poljubim u naborani obraz. Okrenula je svoju večnu grimasu prema meni. „Moja divlja irska ružo.“

„Dekstere“ zastrugala je svojim tvrdim srednjoevropskim akcentom. „Obaraš poljupcem kao kakav faigelah¹⁸.“

„Faigelah. Je l' to verenik na irskom?“ upitao sam je dok sam se spuštao u stolicu.

„Feh¹⁹“, rekla je, s mukom se udaljavajući ka kuhinji i vrteći glavom.

„Mislim da joj se dopadam“, rekao sam Debori.

„Nekome moraš“, odvratila je Debora. „Kako je prošao tvoj sudar sinoć?“

¹⁸ Jidiš, doslovno „ptičica“.

¹⁹ Jidiš, u značenju neodobravanja ili nezadovoljstva.

„Veoma zabavno“, rekao sam. „I ti treba da probaš ponekad.“

„Feh“, rekla je Debora.

„Ne možeš da provodiš svaku noć na Tamijami Trejlu u donjem vešu, Deb. Treba ti život.“

„Treba mi transfer“, zarežala je na mene. „U Odeljenje za ubistva. A onda ćemo videti po pitanju života.“

„Razumem“, rekao sam. „Sigurno će zvučati mnogo bolje kad deca kažu da mama radi u Ubistvima.“

„Dekstere, sveca mu“, rekla je.

„To je prirodna misao, Debora. Sestrići i sestričine. Još malih Morgana. Što da ne?“

Huknula je. „Mislila sam da je mama mrtva“, rekla je.

„Ja ti sada prenosim poruke od nje“, rekao sam. „Preko danske pite sa višnjama.“

„Onda promeni poruku. Šta znaš o kristalizaciji ćelija?“

Trepnuo sam. „Au“, rekoh. „Upravo si zbrisala svu konkurenciju na turniru iz menjanja teme.“

„Ozbiljna sam“, rekla je.

„Onda sam stvarno nokautiran, Deb. Kako to misliš kristalizacija ćelija?“

„Od hladnoće“, rekla je. „Ćelije koje su kristalisale zbog hladnoće.“

Svetlost mi je preplavila mozak. „Naravno“, rekao sam, „božanstveno“, i negde duboko u meni malo zvonice je počelo da zvoni. *Hladnoća... Čista suštastvena hladnoća i hladan nož koji gotovo cvrči dok preseca toplo meso. Antiseptički čista hladnoća, krv usporena i bespomoćna, tako apsolutno*

ispravno i totalno neophodno; hladnoća. „Što se nisam...“
započeo sam. Ućutah kada sam ugledao Deborino lice.

„Šta“, zahtevala je da čuje. „Šta naravno?“

Odmahnuo sam glavom. „Prvo mi reci zašto želiš da znaš.“

Gledala me je dugo i tvrdo i huknula još jednom. „Mislim da znaš“, rekla je konačno. „Dogodilo se još jedno ubistvo.“

„Znam“, rekao sam. „Prošao samo tuda sinoć.“

„A ja sam čula da nisi samo prošao.“

Slegnuh ramenima. Metro-Dejd je tako malo selo.

„Dakle šta je ono 'naravno' značilo?“

„Ništa“, rekoh, konačno blago iziritiran. „Tkivo tela izgleda samo malo drugačije. Ako je bilo izloženo hladnoći...“ ispružio sam ruke. „To je sve, u redu? Koliko hladno?“

„Hladno kao hladnjača“, rekla je. „Zašto bi to radio?“

Zato što je božanstveno, pomislio sam. „Usporava krvotok“, rekao sam.

Proučavala me je. „Je l' to značajno?“

Udahnuo sam duboko i možda malo nesigurno. Ne samo da nikada nisam smeo da objasnim, nego bi me i zatvorila kada bih pokušao. „Od vitalnog značaja“, rekao sam. Bilo mi je neprijatno iz nekog razloga.

„Zašto vitalno?“

„Tada, ovaj - ne znam. Mislim da ga se krv nekako dotiče Deb. Prosto osećaj koji imam zbog - ne znam, onako bez dokaza, znaš.“

Opet me je gledala onim pogledom. Nastojao sam da smislim šta bih rekao, ali nisam mogao. Slatkorečivi Dekster, suvih usta i bez reči.

„Sranje“, konačno je rekla. „I to je sve? Hladnoća usporava krvotok i to je od vitalnog značaja? Ajde molim te. Šta to vredi, Dekstere?“

„Ništa vredno ne radim dok ne popijem kafu Debora“, rekao sam u junačkom pokušaju da se oporavim. „Samo precizno.“

„Sranje“, ponovo će ona. Rouz je donela kafu. Debora je srknula. „Sinoć su me pozvali na sedamdesetdvočasovni sastanak“, rekla je.

Pljesnuo sam rukama. „Divno. Uspela si. Šta ću ti onda ja?“ Metro-Dejdova politika bila je da okupi tim koji radi na ubistvu približno sedamdeset dva sata posle ubistva. Istražitelj i njegov tim bi porazgovarali sa obducentima i, ponekad, s nekim iz tužilaštva. Tako su svi u toku. Ako je Debora pozvana, znači da je bila na slučaju.

Mrko me je pogledala. „Nisam dobar političar, Dekstere. Osećam da Laguerta pokušava da me izgura, ali ništa ne mogu protiv toga.“

„Je l' i dalje traži svog misterioznog očevica?“

Debora klimnu.

„Stvarno...! Čak i posle sinoćnog ubistva!?“

„Ona kaže da je ono samo dokaz. Zato što su svi novi rezovi bili kompletni.“

„Ali je svaki bio *drugačiji*“, protestovao sam.

Ona je slegnula ramenima.

„I ti si predložila ...?“

Deb je pogledala u stranu. „Rekla sam joj da mislim da je traženje svedoka gubljenje vremena kada je očigledno da ubica nije bio prekinut, samo neza dovoljan.“

„Jao“, rekao sam. „Stvarno *ništa* ne znaš o politici.“

„Pa prokletstvo, Dekse“, rekla je. Dve starije dame za susednim stolom su je pogledale. Ona nije primetila. „Ono što si rekao imalo je smisla. *Jeste* očigledno, a ona me ignoriše. A ima i gore.“

„Šta može da bude gore od toga da budeš ignorisan?“ rekao sam.

Pocrvenela je. „Posle toga sam primetila dvojicu kako se podsmehuju. Svi se sprdaju, a ja sam glavni motiv.“ Ugrizla se za usnu i pogledala u stranu. „Ajnštajn“, rekla je.

„Bojim se da ne shvatam.“

„Kada bi moje sise bile mozak, bila bih Ajnštajn“, rekla je gorko. Pročistio sam grlo umesto da se nasmejem. „Takvu priču širi o meni“, nastavila je Deb. „Takvo usrano etiketiranje te posle prati, pa te onda ne unaprede jer misle da te niko neće poštovati kad vučeš takav nadimak. *Prokletstvo*, Dekse“, ponovila je, „ona mi uništava karijeru.“

Osetio sam mali nalet zaštitničke topline. „Ona je idiot.“

„Trebalo li to da joj kažem, Dekse? Je l' bi to bilo politički?“

Stigla je hrana. Rouz je tresnula tanjire ispred nas kao da ju je korumpirani sudija osudio da služi doručak ubicama beba. Uputio sam joj gigantski osmeh i ona se odvukla, mrmljajući za svoj račun.

Uzeo sam zalogaj i skrenuo misli na Deobrin problem. Morao sam da pokušam da mislim o tome na taj način, kao o Deborinom problemu. Ne o „tim fascinantnim ubistvima“. Ne o „tim neverovatno privlačnim MO-ovima²⁰“, ili o „stvari tako sličnoj onome što bih ja voleo da radim jednoga dana“. Morao sam da ostanem po strani, ali me je to tako snažno vuklo. Čak i sinoćni san, sa hladnim vazduhom. Čista koincidencija, naravno, ali u svakom slučaju uznemiravajuća.

Ovaj ubica je dirnuo u spiritus movens mojih ubistava. Načinom na koji je radio, naravno, a ne njegovim odabirom žrtava. Morao je da bude zaustavljen, sigurno, nema dileme. One jadne kurve.

Ipak... Potreba za hladnoćom... Veoma zanimljivo i treba jednom istražiti. Pronaći fino, tesno mesto...

Tesno? Otkud mi to?

Iz mog sna, prirodno. Ali to je samo govorilo da je moja podsvest želela da razmišljam o tome, zar ne? A tesno je iz nekog razloga bilo potpuno ispravno. Hladno i tesno...

„Kamion hladnjača“, rekao sam.

Otvorio sam oči. Debora se žustro borila sa punim ustima jaja pre nego što je mogla da progovori. „Šta?“

„Oh, samo nagađam. Nije prava pronicljivost, bojim se. Ali zar ne bi imalo smisla?“

„Zar ne bi šta imalo smisla?“ upitala je.

Pogledao sam u svoj tanjir i namrštio se, pokušavajući da stvorim predstavu o svemu tome. „Njemu treba hladna

²⁰ MO, skraćenica od *modus operandi*.

sredina. Da bi usporio krvotok, i zato što je tako, ovaj... čistije.“

„Ako ti kažeš.“

„Kažem. A tesno mora da bude...“

„Zašto? Otkud ti sada pa to, tesno?“

Napravio sam se da nisam čuo pitanje. „Dakle kamion hladnjača bi sasvim odgovarao tim uslovima, i pokretan je, što znatno olakšava da se kasnije reši đubreta.“

Debora je uzela zalogaj đevreka i malo razmišljala dok je žvakala. „Znači“, konačno je rekla, i progutala. „Ubica ima pristup nekom takvom kamionu? Ili je vlasnik?“

„Mmm, možda. Samo što je sinoćnje ubistvo bilo prvo koje je pokazalo znakove hladnoće.“

Debora se namrštila. „Znači otišao je i kupio kamion?“

„Verovatno nije. Ovo je još uvek samo eksperimentalno. Verovatno je impulsivno pokušao sa hladnoćom.“

Klimnula je glavom. „A mi nismo te sreće da vozi hladnjaču kako bi zaradio za život ili tako nešto, je l' tako?“

Uputio sam joj svoj osmeh srećne ajkule. „Ah, Deb. Kako brzo razmišljas od jutros. Da, bojim se da je naš prijatelj previše pametan da bi se na taj način vezao.“

Debora je srknula kafu, spustila šolju i zavalila se. „Znači tražimo ukradenu hladnjaču“, rekla je napokon.

„Bojim se da je tako“, rekao sam. „Samo, koliko li takvih ima u poslednjih četrdeset osam sati?“

„U Majamiju?“ Frknula je. „Neko ukrade jednu, pronese se glas da se isplati krasti ih, i odjednom svaki

prokleti drugorazredni gangster, marielito²¹, narkos, ili maloletni pametnjaković mora da ukrade, tek koliko da bude u toku.“

„Nadajmo se da se još nije raščulo“, rekao sam.

Debora je progutala i poslednji zalogaj đevreka. „Proveriću“, rekla je. A zatim je pružila ruku preko stola i stisnula moju šaku. „Zaista sam ti zahvalna zbog ovoga“, rekla je. Uputila mi je stidljiv, oklevajući osmeh koji je trajao par sekundi. „Ali brine me kako ti takve stvari dolaze, Dekse. Prosto...“ Pogledala je u sto i ponovo stisnula moju šaku.

Uzvratio sam joj stisak. „Prepusti brigu meni“, rekao sam. „Ti samo pronadi kamion.“

²¹ Naziv za Kubance koji su stigli u SAD tokom 1980; Kastro je tada otvorio zatvor u Mariel Harboru (tu su bili smešteni i duševni bolesnici) i dozvolio, svima koji su to hteli, da izbegnu sa Kube. Ovi su svim mogućim plovilima krenuli ka Floridi, a Obalska straža je organizovala spasilačke misije. Formirani su posebni izbeglički logori.

POGLAVLJE 8

Teoretski, Metroov sedamdesetdvočasovni sastanak svakome je pružao dovoljno vremena da donekle odmakne sa slučajem, dok je, s druge strane, bio dovoljno brzo da svi tragovi budu još uvek vrući. I tako se u ponedjeljak ujutru, u sali za konferencije na drugom spratu, okupio udarni tim za borbu protiv kriminala, predvođen nesavladivom detektivkom Laguertom, na još jednom sedamdesetdvočasovnom sastanku. I ja sam se okupio s njima. Poneko me je pogledao popreko, dobio sam i poneku dobronamernu primedbu od policajaca koji su me znali. Proste, vedre vickaste stvari, tipa „hej, krvosledniče, gde ti je frizbi?“ Društvena elita, ti ljudi, i uskoro će i moja Debora biti jedna od njih. Bio sam ponosan i pokoran što sam u istoj prostoriji sa njima.

Na nesreću, takva osećanja nisu delili svi prisutni. „Kog đavola ti tražiš ovde?“ zarežao je narednik Douks. On je bio veoma krupan crnac, sa trajnim pečatom neprijateljstva. Posedovao je hladnu žestinu koja bi sigurno dobrodošla nekome ko se bavi hobiem kakav je moj. Bila je šteta što nismo mogli da budemo prijatelji. Iz nekog razloga, on je mrzeo sve laboratorijske tehničare, a iz nekog drugog razloga, to je uvek značilo posebno Dekstera. On je držao i rekord u izbačaju sa klupe u Metro-Dejdu. Prema tome, zaslužio je moj politički osmeh.

„Samo sam upao da slušam, naredniče“, reko mu.

„Nemaš šta da tražiš ovde“, rekao je on. „Nosi se odavde.“

„Može da ostane, naredniče“, rekla je Laguerta.

Douks se iskezio na nju. „Za koj' moj?“

„Neću da činim ljude nesrećnim“, rekao sam, izvlačeći se neubedljivo prema vratima.

„Sasvim je u redu“, rekla je Laguerta sa pravim osmehom upućenim meni. Okrenula se Douksu. „On može da ostane“, ponovila je.

„Ježim se od njega“, gundao je Douks. Počinjao sam da cenim neke njegove skrivene kvalitete. Naravno da se ježio od mene! Jedino pravo pitanje bilo je zašto je on jedini čovek u sobi punoj pubova koji je imao dovoljno intuicije da se ježi u mom prisustvu.

„Da počnemo“, rekla je Laguerta, blago puckajući svojim bičem, ne ostavljajući mesta sumnji da je ona glavna. Douks se nemarno zavalio u svojoj stolici uputivši mi još jedan mrgodni pogled.

Prvi deo sastanka bio je rutinska stvar; izveštaji, politički manevri, sve one male stvari koje nas čine ljudima. One od nas koji su bili ljudi, u svakom slučaju. Laguerta je izveštavala informativnu službu o tome šta mogu da kažu medijima, a šta ne. Jedna od stvari koje su mogli da im daju bila je nova sjajna Laguertina fotografija koju je napravila za tu priliku. Bila je ozbiljna, a opet i glamurozna; intenzivna, ali prefinjena. Prosto se videlo kako napreduje

do poručnika. Kad bi samo Debora bila tako mudra u odnosima s javnošću.

Protekao je gotovo čitav sat dok smo stigli da samih ubistava. Laguerta je konačno zatražila izveštaje o tome kako napreduje pronalaženje misterioznog očevica. Niko ništa nije imao da prijavi. Namučio sam se da izgledam iznenađeno.

Laguerta je pogledala grupu komandujuće namršteno. „Hajde, ljudi“, rekla je. „Mora da je neko našao nešto.“ Ali niko nije, pa je nastala pauza dok su pojedinci proučavali svoje nokte, pod, ploče za zvučnu izolaciju na plafonu.

Debora je pročistila grlo. „Ovaj, ja“, rekla je i ponovo pročistila grlo. „Imam, ovaj, ideju. Drugaćiju. Da pokušamo nešto u malo drugačijem smeru.“ Izgovorila je to kao da je bilo pod navodnicima, i zaista je i bio citat. Svo moje pažljivo usmeravanje nije moglo da joj pomogne da zvuči prirodno dok to izgovara, ali se barem držala mojih pažljivo formulisanih politički ispravnih fraza.

Laguerta je podigla veštački savršenu obrvu. „Ideju? Zaista?“ Napravila je grimasu da bi pokazala koliko je bila iznenađena i oduševljena. „Molim te, svakako, da čujemo, policajko Ajn... - hoću reći, policajko Morgan.“

Douks se zakikotao. Čovek me oduševljava.

Debora je pocrvenela, ali je gurala dalje. „Ovaj, kristalizacija ćelija. Kod poslednje žrtve. Želela bih da proverim da li je bilo prijavljenih krađa hladnjača u poslednjih nedelju dana, otprilike.“

Tišina. Potpuna, glupa tišina. Tišina kakvu prave krave. Nisu shvatili, tupoglavci, i Debora nije učinila da progledaju.

Pustila je da tišina raste, tišina koju je Laguerta muzla lepim skupljanjem obrva, zbunjenim pogledom po sobi ne bi li videla da li iko uspeva da prati, a zatim je uljudno pogledala Deboru.

„Kamion... hladnjača?“ rekla je Laguerta.

Debora je delovala potpuno zblanuto, jadno dete. Nije ona bila devojka koja uživa u javnom obraćanju. „Tačno“, rekla je.

Laguerta je pustila da to visi u vazduhu, uživala. „Aaa-ha“, rekla je.

Deborino lice je potamnelo; što nije bio dobar znak. Pročistio sam grlo i kada to nije upalilo zakašljao sam se, dovoljno glasno da je podsetim da ostane mirna. Pogledala me je. A takođe i Laguerta. „Žao mi je“, rekao sam. „Čini mi se da me hvata hladnoća.“

Da li se uopšte mogao poželeti bolji brat?

„Ovaj, *hladnoća*“, nekako je izbacila Debora, hvatajući se za moj pojas za spasavanje. „Rashladno vozilo bi verovatno moglo da prouzrokuje takvu vrstu oštećenja tkiva. A pokretno je, pa ga je teže uhvatiti. I znatno je lakše rešiti se tela. Dakle, ovaj, ako je neko ukradeno, mislim kamion... to jest, hladnjača... to bi moglo da nam da trag.“

Pa, to je uglavnom bilo to, i ona je uglavnom uspela da izađe sa stvari. Po sobi je procvetalo par dubokoumnih

namrštenih obrva. Gotovo sam mogao da čujem ubacivanje u brzinu.

Ali je Laguerta samo klimnula. „To je veoma... *zanimljiva* misao, policajko“, rekla je. Naglasila je *policajko* najmanje što je mogla, ne bi li nas podsetila da je ovo bila demokratija u kojoj je svako imao pravo da govori, ali u stvari... „Ali ja i dalje verujem da je naš najbolji tip da pronademo očevica. Znamo da je on tamo negde.“ Osmehnula se, politički stidljivim osmehom. „Ili *ona*“, rekla je, da bi pokazala da ume da bude i umna. „Ali neko je video nešto. Znamo to na osnovu *dokaza*. Usredsredimo se zato na to, a hvatanje za slamku prepustimo momcima iz Brauvorda, je l' u redu?“ Zastala je, čekajući da tiho kikotađe prođe prostorijom. „Ali, policajko Morgan, ceniću vašu dalju pomoć u razgovoru sa kurvama. Tamo vas znaju.“

Bogo moj, bila je dobra. Prosto je zbrisala svaku mogućnost da neko porazmisli o Debinoj ideji, stavila Deb na svoje mesto i pobrala sebi podršku cele ekipe šalom na temu rivalstva sa okrugom Brauvord. I sve u par jednostavnih reči. Poželeo sam da aplaudiram.

Samo što sam, naravno, ja bio u timu sirote Debore a ona je upravo bila sravnjena. Otvorila je usta na trenutak, zatim ih zatvorila, a ja sam posmatrao kako joj se vilični mišići skupljaju u čvor dok je na svoje lice polako navlačila ponovo masku policajca neutralca. Na svoj način, lepa predstava, ali uistinu nije bila dorasla Laguertinoj ligi.

Ostatak sastanka je bio bez događaja. Nije bilo ničeg o čemu bi se zaista pričalo osim onoga što je već bilo rečeno.

Te je veoma brzo posle Laguertinog majstorskog spuštanja sastanak raspušten, i mi smo ponovo bili na hodniku.

„Prokleta bila“, mrmljala je Debora u pola glasa, „prokleta, prokleta, *prokleta* bila!“

„Apsolutno“, složio sam se.

Pogledala me je. „Hvala, brale. I ti si mi bio jača pomoć.“

Podigao sam obrve. „Ali složili smo se da se ne mešam. Da bi sve bilo tvoja zasluga.“

Gundala je. „I to mi je zasluga. Pored nje sam izgledala kao idiot.“

„Uz puno poštovanje, draga sestro, pola posla si odradila sama.“

Debora je pogledala u mene, pogledala u stranu, i s gnušanjem odmahнула rukama. „A šta sam mogla da kažem? Čak nisam ni u timu. Tu sam samo zato što je kapetan rekao da moraju da me uključe.“

„I nije rekao da moraju da te slušaju“, rekao sam.

„Oni me i ne slušaju. I neće me slušati“, rekla je Debora s gorčinom. „Umesto da me ubaci u Ubistva, ovo će mi dokrajčiti karijeru. Umreću naplaćujući kazne za nepropisno parkiranje, Dekstere.“

„Postoji izlaz, Deb“, rekao sam, a ona me je pogledala pogledom u kome je bila jedna trećina nade.

„Koji?“ rekla je.

Osmehnuo sam joj se, svojim najutešnijim, najviše ohrabrujućim, najmanje zluradim osmehom. „Nađi kamion“, rekao sam.

Moja draga posestrima se pojavila tek kroz tri dana, što je za nju bio neobično dug period da mi se ne javi. Došla je u moju kancelariju taman posle ručka u četvrtak, sva kisela. „Našla sam ga“, rekla je, a ja nisam znao na šta misli.

„Našla šta, Deb?“ upitao sam. „Izvor mrzovolje?“

„Kamion“, odvratila je. „Hladnjaču.“

„Ali to su divne vesti“, rekao sam. „Zašto izgledaš kao da tražiš nekoga koga bi raspalila?“

„Zato što tražim“, rekla je i tresnula četiri-pet priheftanih stranica na moj sto. „Pogledaj.“

Podigao sam papire i bacio pogled na prvu stranu. „O“, rekao sam. „Koliko ukupno?“

„Dvadeset tri“, rekla je. „Tokom proteklog meseca, prijavljene su krađe dvadeset tri hladnjače. Oni iz saobraćajnog kažu da većinu nađu u kanalima, zapaljene zbog osiguranja. Niko se ne trudi previše da ih nađe. I niko nije tražio ni ove, niti će.“

„Dobro došla u Majami“, rekao sam.

Debora je uzdahnula i uzela spisak nazad, spuštajući se u moju gostinsku stolicu kao da su iz njenog tela upravo nestale sve kosti. „Nema načina da ih sve proverim, bar ne sama. Trajalo bi mesecima. Prokletstvo, Dekse“, rekla je. „Šta sada da radimo?“

Odmahnuo sam glavom. „Žalim, Deb“, rekao sam. „Ali sada moramo da čekamo.“

„I ništa više? Samo da čekamo?“

„Tako je“, rekao sam.

I tako je i bilo. To je bilo sve u naredne dve nedelje.
Čekali smo.

A onda...

POGLAVLJE 9

Probudio sam se obliven znojem, nesiguran u to gde sam i apsolutno uveren da samo što se nije dogodilo još jedno ubistvo. Negde ne tako daleko, *on* je tragao za svojom sledećom žrtvom, klizeći kroz grad kao ajkula oko grebena. Bio sam toliko siguran da sam gotovo mogao da čujem predenje lepljive trake. Bio je tamo negde, hranio svog Mračnog putnika, a ovaj je govorio meni. U snu sam se kretao sa njim, fantomska riba-čistač koja lagano plovi u krugovima.

Uspravio sam se u svom malom krevetu i odlepio sa sebe upetljane prekrivače. Sat pored kreveta je pokazivao 3.14. Četiri sata otkako sam otišao u krevet, a osećao sam se kao da sam se sve vreme provlačio kroz džunglu, sa klavirom na leđima. Bio sam znojav, ukočen, i glup, nesposoban da formiram ikakvu misao koja bi bila izvan pouzdanosti da se tamo, napolju, nešto događalo bez mene.

Bez sumnje, bilo je gotovo sa spavanjem za tu noć. Upalio sam svetlo. Ruke su mi bile znojave i drhtave. Obrisao sam ih o prekrivače, ali to nije pomoglo. I prekrivači su bili jednako vlažni. Oteturao sam do kupatila da operem ruke. Pustio sam vodu i podmetnuo ruke. Iz slavine je tekao mlaki mlaz, sobne temperature, i na trenutak sam ruke prao u krvi i voda je postala crvena;

samo na sekund, u polusvetlu kupatila, iz lavaboā je oticala krv.

Zatvorio sam oči.

Svet se pomerio.

Nameravao sam da se rešim ovog svetlosnog trika i svog poluzaspalog mozga. Zatvori oči, otvori ih, iluzija će nestati i voda u mom lavabou će opet biti obična i čista. Naprotiv, bilo je kao da je zatvaranje očiju otvorilo moj drugi par očiju koje su gledale u drugom svetu.

Vratio sam se mom snu, lebdeo kao oštrica noža iznad svetala bulevara Biskejn, leteo hladan i oštar, tražeći mesto u cilju i...

Ponovo sam otvorio oči. Voda je bila samo voda.

Ali šta sam bio ja?

Žustro sam protresao glavom. Polako, stari; bez Dekstera iz mračnih dubina, molim. Duboko sam udahnuo i zavirio u sebe. U ogledalu sam izgledao onako kako je i trebalo da izgledam. Pažljivo sabrane crte. Smirene i podrugljive plave oči, savršena imitacija ljudskosti. Osim kose koja mi je štrčala kao u Stena Laurela,²² nije bilo nikakvog znaka onoga, šta god da je to bilo, što je prozujalo kroz moj poluzaspali mozak i prodrimalo me iz usnulosti.

Pažljivo sam ponovo zatvorio oči.

Tmina.

Obična, jednostavna, tmina. Nema letenja, nema krvi, nema gradskih svetala. Samo dobri stari Dekster zatvorenih očiju ispred ogledala.

²² Stanlio, komičar iz para Stanlio i Olio.

Ponovo sam ih otvorio. Zdravo drago momče, divno je što si se vratio. Ali gde si, za ime sveta, do sada bio?

To je naravno, bilo pitanje. Proveo sam život bez mučenja sa snovima; kad smo već kod toga, i bez halucinacija. Nisam imao nikakve apokaliptične vizije; nikakve uznemiravajuće jungovske ikone nisu izvirale iz moje podsvesti, nikakve misteriozne pojave nisu plovile kroz istoriju mog nesvesnog ja. Nikada ništa ne naleće u Deksterovim noćima. Kada spavam, spava i sve od čega sam sačinjen.

Pa šta se onda upravo dogodilo? Zašto su mi se ove slike javljale?

Ispljuskao sam lice vodom i zagladio kosu. To svakako nije dalo odgovor na pitanje, ali je učinilo da se osećam malo bolje. Koliko loše mogu da stoje stvari ako mi je kosa uredna?

Cela istina, nisam znao. Stvari su mogle da stoje prilično loše. Moglo je da bude da gubim sve, ili većinu klikera. Šta ako sam klizio u ludilo delić po delić već godinama, a ovaj novi ubica je prosto bio okidač za konačni pad naglavce u kompletan gubitak razuma? Kako mogu očekivati da je moguće meriti relativno duševno zdravlje kod nekoga kao što sam ja?

Slike su izgledale stvarne i ostavljale utisak realnosti. A to nije bilo moguće; bio sam evo ovde, u svom krevetu. A opet sam gotovo bio u stanju da osetim oštar miris slane vode, izduvnih gasova i jeftinog parfema kako lebdi iznad bulevara Biskejn. Potpuno realno - i nije li to bio jedan od znakova gubljenja razuma kada se privid ne može

razdvojiti od stvarnosti? Nisam imao odgovore, a ni načina da ih nađem. Razgovori sa psihićem nisu dolazili u obzir, naravno; preplašio bih jadnička na smrt, i možda bi smatrao da ga čast primorava da me zatvori negde. S mudrošću takve misli nisam mogao da se prepirem. Međutim, ako sam gubio svoj kontakt sa razumom onakvim kakvog sam ga ja izgradio, bio je to u potpunosti moj problem, a prvi deo tog problema ležao je u odsustvu načina da dođem do zasigurnog saznanja.

Mada, kad bolje razmislim, i bilo je načina.

Deset minuta kasnije vozio sam pored Diner Kija. Vozio sam polako jer nisam znao šta sam zapravo tražio. Ovaj deo grada je spavao koliko i uvek. Malo je ljudi još uvek lepršalo majamskim pejzažem: turisti koji su popili previše kubanske kafe i nisu mogli da spavaju. Ljudi iz Ajove u potrazi za benzinskom pumpom. Stranci koji su tražili Saut Bič. I lovci, naravno - propalice, pljačkaši, narkosi; vampiri, zlodusi i monstrumi od sorte, kojima sam pripadao i ja. Ali u ovom kraju, u ovo doba, bilo ih je sve u svemu malo. Ovo je bio opusteli Majami, najopusteliji mogući, mesto koje je dnevna gomila ostavila usamljeno. Bio je to grad koji je sebe sveo na lovište, bez kicoške kamuflaže sunčeve svetlosti i jarkih letnjih majica.

Te sam tako i ja lovio. Druge noćne oči su pratile mene, i napuštale me pošto sam prolazio ne usporavajući. Vozio sam na sever, preko starog pokretnog mosta, kroz centar Majamija, sve vreme nesiguran u to šta tražim i nemajući to nešto još uvek na vidiku - a opet, iz nekog neprijatnog

razloga, apsolutno siguran da ću ga naći, da sam išao u pravom smeru, da je *to* čekalo na mene negde napred.

Odmah iza Omnija, započinjao je noćni život. Više aktivnosti, više stvari da se vidi. Uzvikivanje po trotoarima, tiha muzika dolazi kroz otvorene prozore automobila i odlazi sa njima. Noćne dame su izašle, čitavi čopori na uglovima ulica, kikoćući se međusobno, ili zureći glupavo u automobile koji prolaze. I automobili su usporavali da jednako zure, blenući u odeću i ono što je ona ostavljala otkriveno. Dva bloka ispred mene novi „korniš“ se zaustavio a jato devojaka je izletelo iz senki, s pločnika pa na ulicu, istog trenutka okružujući auto. Saobraćaj je posrnuo u poluzastoj, sirene nisu prestajale. Većina vozača je zastala na trenutak, zadovoljavajući se posmatranjem, dok je jedan nestrpljivi kamion zaobišao gužvu kola i ušao u suprotnu traku.

Kamion hladnjača.

Nije to ništa, rekao sam sebi, noćna isporuka jogurta; nizovi svinjskih kobasica za doručak, garantovano sveže. Tovar morskih grgeča na putu ka severu ili ka aerodromu. Kamioni hladnjače su se kretale Majamijem dvadeset četiri sata, čak i sada, čak i u sitnim satima... Samo to, i ništa više.

Ali sam ipak stisnuo gas. Vijugao sam kroz saobraćaj. Približio sam se na tri auta „kornišu“ i njegovom vozaču pod opsadom. Saobraćaj je stao. Pogledao sam prema kamionu. Vozio je pravo uz Biskejn, prolazeći kroz niz semafora. Izgubiću ga ako previše zaostanem. I iznenada sam žestoko poželeo da ga ne izgubim.

Čekao sam na rupu u saobraćaju i brzo se ubacio u suprotnu traku. Zaobišao sam „korniša“ i zatim ubrzao, približavajući se kamionu. Nastojao sam da se ne krećem prebrzo, da ne budem suviše očigledan, već sam polako smanjivao razmak između nas. Bio je tri semafora ispred, pa samo dva.

Zatim se njemu upalilo crveno svetlo i pre nego što sam mogao da počnem da likujem i sustignem ga, upalilo se i meni. Stao sam. Shvatio sam, prilično iznenađen, da sam grizao usnu. Bio sam napet; ja, ledara Dekster. Osećao sam ljudsku anksioznost, depresiju, istinsku emocionalnu rastresenost. Želeo sam da sustignem kamion i sam se uverim, o kako sam želeo da stavim šapu na kamion, otvorim vrata kabine, pogledam unutra...

I šta onda? Uhapsim ga sam samcijat? Uхватim ga za ruku i odvedem dragoj detektivki Laguerti? Vidi šta sam uhvatio? Smem li da ga zadržim? Ista je verovatnoća bila i da bi on zadržao mene. On je bio u punom lovnom režimu, a ja sam se samo vukao za njim kao nepoželjni mlađi brat. A zašto sam se vukao za njim? Da li sam samo želeo sebi da dokažem da je to bio on, *onaj* on, da se ovuda šunjao i da ja nisam bio lud. A ako nisam bio lud - kako sam onda znao? Šta se događalo u mom mozgu? Možda je ludilo, na kraju krajeva, ipak bilo bolje rešenje.

Jedan starac je vukao noge ispred mojih kola, prelazeći ulicu neverovatno sporim i bolnim koracima. Za trenutak sam ga posmatrao, diveći se tome kako mora da izgleda život kada se krećeš tako sporo, a zatim sam bacio pogled napred na hladnjaču.

Njemu se upalilo zeleno svetlo. Meni nije.

Kamion je ubrzavao, krećući se prema severu na gornjoj granici dozvoljene brzine, a zadnja svetla su mu postajala sve manja dok sam ja posmatrao čekajući da se i meni promeni svetlo.

A to se nikako nije događalo. I tako, škgručući zubima - mir, Dekse! - prošao sam kroz svetlo, za dlaku mašeći starca. On nije podigao pogled niti posrnuo.

Na ovom delu bulevara Biskejn brzina je bila ograničena na trideset pet. U Majamiju je to značilo da ako voziš ispod pedeset, izguraće te s puta. Ja sam nagurao do šezdeset pet, krećući se kroz proređeni saobraćaj, sada već očajan, u želji da mu se približim. Svetla na kamionu su namignula kako je ušao u krivinu - ili je to zaokrenuo? Ubrzao sam na sedamdeset pet i prohujao pored skretanja za nasip 79. ulice, oko krivine pored Pabliks Marketa, i pravac na ravan deo puta, frentično tražeći kamion.

Onda ga ugledah. Tamo - ispred mene...

Kretao se *prema* meni.

Skot je okrenuo nazad. Da li je on to mene osećao na repu? Namirisao moje izduvne gasove koji su plovili ka njemu? Kako god - to je bio on, isti kamion, nema sumnje, i kako sam ja projurio pored njega, tako je on skrenuo na nasipski put.

Škripeći, ušao sam u parking tržnog centra i usporio, okrenuo auto i ubrzao nazad ka bulevaru Biskejn, sada ka jugu. Prešao sam manje od bloka, zatim skrenuo i ja na nasipski put. Daleko, daleko napred, gotovo kod prvog

mosta, video sam da mi namiguju mala crvena svetla, rugaju mi se. Nagazio sam gas do daske i pojurio napred.

On je sada bio na usponu uz most, hvatajući brzinu, držeći stabilno rastojanje između nas. Što je značilo da mora da zna, mora da shvata da ga neko prati. Izvukao sam još malo iz mog auta; prišao bliže, malo po malo, za par dužina bliže.

A onda je on nestao preko grbe na vrhu mosta i niz suprotnu stranu, ulazeći prebrzo u Nort Bej Vilidž. Taj kraj je bio dobro pokriven patrolama. Ako bude vozio prebrzo videće ga i zaustaviti. A onda...

Sada sam ja bio na vrhu mosta i krenuo nizbrdo, a ispod mene...

Ništa.

Prazan put.

Usporio sam, gledajući na sve strane sa uzvišenog položaja na mostu. Neka kola su se kretala ka meni - nije to bio kamion, samo „merkjuri markiz“ za slupanim blatobranom. Počeo sam da se spuštam niz most.

Na kraju mosta, nasip je delio Nort Bej Vilidž na dva stambena dela. Iza benzinske pumpe sa leve strane, niz stambenih zgrada je pravio lenji krug. Desno su bile kuće; male, ali skupe. Ništa se nigde nije micalo. Nigde se nisu videla svetla, ni traga od ičega, ni saobraćaja ni života.

Polako sam se kretao kroz naselje. Prazno. On je nestao. Na ostrvu koje je sekla samo jedna ulica, uspeo je da mi pobegne. Ali kako?

Polukružno sam okrenuo, parkirao uz ivicu puta i zatvorio oči. Ne znam zašto; valjda sam se nadao da bih ponovo mogao da *vidim* nešto. Ali nisam. Samo tmina i mala jasna svetla koja igraju sa unutrašnje strane mojih kapaka. Bio sam umoran. Osećao sam se glupo. Da, ja, dunster Dekster, koji pokušava da bude čudo od dečaka i svoju veliku vidovnjačku moć upotrebi da uđe u trag zlom geniju. Goni ga u svom vozilu sa supernabojem za borbu protiv kriminala. A po svemu sudeći on je samo naloženi potrčko koji se igra muških mozgolomki sa jedinim drugim vozačem na putu te noći. Tipična majamska stvar koja se događa svakodnevno svakom vozaču u našem lepom gradu. Juri me, nećeš me uhvatiti. Zatim srednji prst, mahanje pištoljem, tru-tru i nazad na posao.

Običan kamion hladnjača, ništa više, sada se ubrzano udaljava kroz Majami Bič sa hevi-metalom koji trešti iz zvučnika. A ne moj ubica, ne neka misteriozna nit koja me vuče iz kreveta i preko celog grada po mrkloj noći. Jer to je bilo suviše glupo da bi se stavilo u reči, čak i preglupavo za uravnoteženog Dekstera praznog srca.

Pustio sam da mi glava padne na volan. Kako je to divno imati tako autentično *ljudsko* iskustvo. Sada sam znao kako se oseća kompletan idiot. Mogao sam da čujem zvona sa obližnjeg pokretnog mosta, koja udaraju svoje upozorenje da će most početi da se diže. Ding, ding, ding. Alarmno zvono u mom ishlapelom intelektu. Zevnuo sam. Vreme da se ide kući, vrati u krevet.

Iza mene se upalio motor. Pogledao sam u tom pravcu.

Pojavio se iza benzinske pumpe u podnožju mosta, brzo u uskom luku. Prošao je pored mene zanoseći se i još više ubrzavajući, a u maglovitom magnovenju pokreta, prema meni je poleteo obris zavitan kroz vozačev prozor, divlje i žestoko. Sagnuo sam se. Nešto je udarilo o stranu mog auta, ostavljajući za sobom zvuk skupog ulubljenja. Sačekao sam trenutak, ali se ništa nije dogodilo. Zatim sam podigao glavu i pogledao. Kamion je brzo odlazio. Probijajući se na silu, razvalio je drvenu rampu na pokretnom mostu i preleteo preko mosta koji je počeo da se podiže, lako se prizemljivši na drugoj strani, dok je čuvar mosta vikao nešto nagnut kroz prozor. Zatim je kamion nestao na daljoj polovini mosta i nazad prema Majamiju, tamo daleko, s one strane zazora koji je postajao sve veći kako se most podizao. Nestao, beznadežno nestao, nestao kao da ga nikada nije ni bilo. A ja nikada neću znati da li je to bio moj ubica ili samo još jedan normalni majamski kreten.

Izašao sam iz kola da pogledam ulubljenje. Bilo je veliko. Pogledao sam okolo da vidim šta je to bacio.

Otkotrljalo se desetak ili petnaest stopa dalje i ljuljalo na sredini ulice. Čak i sa ove udaljenosti nije moglo da se pogreši, ali samo da bih bio apsolutno siguran, siguran izvan svake sumnje, farovi kola koja su nailazila su osvetlili su stvar. Auto je skrenuo i uleteo u živicu i čak i preko zvuka sirene, koja nije prestajala, mogao sam da čujem vrisak vozača. Prišao sam stvari da se uverim.

Da zaista, to je bilo to.

Ženska glava.

Savio sam se da pogledam. Bila je veoma uredno odsečena, veoma dobar posao. Oko rane gotovo da nije bilo uopšte krvi.

„Hvala Bogu“, rekao sam i shvatio da se smešim - a i zašto ne bih?

Zar to nije bilo divno? Ipak nisam lud.

POGLAVLJE 10

Nešto posle 8 ujutru Laguerta je došla do mesta gde sam sedeo na prtljažniku svog auta. Naslonila je svoja lepo skrojena bedra na auto i povukla se nagore dok nam se butine nisu dodirnule. Čekao sam da ona nešto kaže, ali izgleda da nije imala reči ovom prigodom. Nisam ni ja. Zato smo tako sedeli nekoliko minuta gledajući u most, a ja sam osećao vrelinu njene noge uz moju i pitao se gde su otišli moj stidljivi prijatelj i njegov kamion. Iz mirnog sanjarenja trgnuo me je pritisak na butinu.

Spustio sam pogled na svoju nogavicu. Laguerta je mesila moju butinu kao da se radilo o jufki testa. Pogledao sam je u lice. Ona mi je uzvratila pogled.

„Pronašli su telo“, rekla je. „Znaš. Onaj ostatak što ide uz glavu.“

Ustao sam. „Gde?“

Pogledala me je na način na koji policajci posmatraju nekoga ko pronade glavu bez tela na ulici. Ali je odgovorila. „U centru Depo“, rekla je.

„Tamo gde igraju Panteri?“ upitao sam, a mali hladni trnci me stresoš. „Na ledu?“

Laguerta je klimnula, posmatrajući me i dalje. „Hokejaški tim“, rekla je. „Jesu li to Panteri?“

„Mislim da se tako zovu“, rekao sam. Jedva sam se uzdržavao.

Napućila je usne. „Pronašli su ga uguranog u golmanovu mrežu.“

„Domaćih ili gostiju?“ upitao sam.

Trepnula je. „Je l' to ima neke veze?“

Odmahnuo sam glavom. „Samo se šalim, detektivko.“

„Jer ja ne znam razliku. Trebalo bi da odvedem tamo nekoga ko poznaje hokej“, rekla je, a oči su joj konačno odlutale od mene, preko gomile, tragajući za nekim ko ima pak. „Drago mi je da možeš da se šališ s tim“, dodala je. „Šta je, ovaj...“ namrštila se, pokušavajući da se seti, „ - sam-boli?“

„Sam-šta?“

Ona je slegnula ramenima. „Neka vrsta mašine. Koristi se na ledu?“

„Zamboni²³?“

„Kako god. Tip koji ga vozi, izvozi ga da bi pripremio led za jutarnji trening. Ima par igrača koji vole da dođu rano. I žele da led bude svež, te tako taj momak, ovaj...“ na trenutak je oklevala „vozač sambolija? Dolazi rano u dane treninga. I tako on izveze mašinu na led? I vidi te naslagane pakete. Dole u golmanovoj mreži? Zato siđe i pogleda.“ Ponovo sleže ramenima. „Sada je tamo Douks. On kaže da ne mogu da smire čoveka dovoljno da kaže više od toga.“

„Ja znam ponešto o hokeju“, rekoh.

²³ Zamboni, marka mašine za tabanje leda.

Ona me pogleda, ponovo pomalo teških očiju. „Toliko toga ne znam o tebi, Dekstere. Igraš hokej?“

„Ne, nikada nisam igrao“, rekao sam skromno. „Bio sam na par utakmica.“ Nije rekla ništa pa sam morao da se ugrizem za usnu da ne bih nastavio da trtljam. Istina je da je Rita jednom imala karte za sezonu floridskih Pantera, i ja sam, na moje veliko iznenađenje, otkrio da mi se hokej dopada. Nije to bilo prosto frenetično, raspoloženo, ubilačko sakaćenje u kome sam uživao. Bilo je nešto u vezi sa sedenjem u ogromnoj, hladnoj hali koja je za mene značila opuštanje, i rado bih tamo odlazio da gledam makar i golf. Uistinu, rekao bih bilo šta samo da nateram Laguertu da me odvede na teren. Veoma sam želeo da uđem u arenu. Više nego išta drugo što sam mogao da zamislim, želeo sam da vidim to telo naslagano u mreži na ledu, želeo sam da raspakujem uredni omot i vidim čisto suvo meso. Toliko sam želeo da ga vidim da sam se osećao kao pas poenter koji markira u crtanom filmu, tako želeo da budem blizu da sam prema telu osećao čestitost i posesivnost.

„Dobro“, konačno je rekla Laguerta, upravo kada sam ja bio na putu da iskočim iz kože. I pokazala je mali, čudni osmeh koji je bio delom zvanični a delom - šta? Nešto posve drugo, nešto ljudsko, nažalost, što je značilo da je daleko izvan mog poimanja. „Daće nam priliku da razgovaramo.“

„To bih veoma voleo“, rekao sam, prosto zračeci šarmom. Laguerta nije reagovala. Možda me nije čula, mada to i nije bilo važno. Bila je potpuno izvan svakog

smisla za sarkazam kada je bio u pitanju njen sopstveni pogled na sebe samu. Mogao si da joj dobacuješ najužasnjia laskanja na svetu i ona bi ih prihvatila kao da joj s pravom pripadaju. Ja nisam zaista uživao u tome da joj laskam. Nema zabave kada nema izazova. Ali nisam znao ni šta drugo da kažem. Šta je zamišljala, o čemu bismo mi razgovarali? Već me je izložila nemilosrdnom saslušanju kada je stigla na lice mesta.

Stajali smo pored jasnih ulubljenih kola i posmatrali kako sunce izlazi. Ona je gledala preko autoputa na nasipu i pitala me sedam puta da li sam video vozača kamiona, svaki put sa malko različitim prizvukom, mršteći se između pitanja. Pitala me je pet puta da li sam bio siguran da se radilo o hladnjači - uopšte ne sumnjam da se radilo o suptilnosti s njene strane. Želela je da pita i mnogo više o tome, ali se uzdržavala da bi izbegla toliku očevidnost. Čak se jednom zaboravila i pitala na španskom. Rekao sam joj da sam *seguro*²⁴ i ona me je pogledala i dodirnula mi ruku, ali nije ponovila pitanje.

I tri puta je gledala uspon na mostu, vrtela glavom i klela „Put!“ u pola glasa. Jasno, to se odnosilo na policajku Puta, moju dragu sestru Deboru. Suočenoj sa stvarnim kamionom hladnjačom kao što je Debora predvidela, bila joj je neophodna određena količina friziranja činjenica, a na osnovu toga kako je Laguerta grickala svoju donju usnu mogao sam da vidim da je naporno radila na tom problemu. Bio sam posve siguran da će smisliti nešto

²⁴ *Siguran.*

neprijatno po Deb - to je od svega najbolje radila - ali sam se za sada nadao umerenom rastu akcija moje sestre. Ne kod Laguerte, naravno, ali bilo je nade da će drugi primetiti da je njen briljantni mali napor u detektivskom poslu izašao na dobro.

Sasvim čudno, Laguerta me nije pitala šta sam radio vozikajući se okolo u to doba. Naravno, ja nisam detektiv, ali je to delovalo kao prilično očigledno pitanje. Možda ne bi bilo lepo reći da je takav previd bio tipičan za nju, ali šta je tu je. Ona jednostavno nije pitala.

A ipak je bilo još toga o čemu smo mogli da pričamo, očigledno. Tako sam je sledio do njenih kola, velikog, dve godine starog svetloplavog „ševroleta“ koji je vozila na dužnosti. Privatno je vozila mali „BMW“ za koji niko nije trebalo da zna.

„Ulazi“, rekla je. I ja sam seo na uredno prednje sedište.

Laguerta je vozila brzo, uvlačila se i izvlačila kroz saobraćaj, i za veoma kratko vreme bili smo opet na nasipskom autoputu s majamske strane, preko Biskejna i otprilike pola milje niz I-95. Vozila je autoputem i plela na sever kroz saobraćaj pri brzinama koje su bile previše, čak i za Majami. Ali smo stigli na 595 i okrenuli na zapad. Pogledala me je iskosa, iz ugla oka, tri puta pre nego što je konačno progovorila. „Lepa ti je ta košulja“, rekla je.

Pogledao sam u svoju lepu košulju. Nabacio sam je da bih izjurio iz stana i sada sam je po prvi put zaista video, poliestersku košulju za kuglanje sa svetlocrvenim zmajevima. Nosio sam je ceo prethodni dan na poslu i bila

je zrela za promenu, ali da, manje-više je izgledala čisto. Nije loše, naravno, ali ipak...

Da li je to Laguerta neobavezno čavrljala kako bih se dovoljno opustio za štetno priznanje? Da li je sumnjala da sam znao više nego što sam govorio i mislila da me može navesti da spustim gard i progovorim?

„Uvek se odevaš tako lepo, Dekstere“, rekla je. Pogledala je prema meni sa velikim, šašavim osmehom, nesvesna da samo što nije zalepila auto u cisternu. Na vreme je svratila pogled i zaokrenula volan jednim prstom, te smo za dlaku izbegli cisternu i otišli na zapad na I-595.

Razmišljao sam o svom lepom odevanju. Pa naravno, jesam se lepo odevao. Ponosio sam se što sam najbolje obučeno čudovište u okrugu Dejd. Da, svakako, on je iskasapio onog finog gospodina Duartea, ali se tako lepo oblačio! Ispravna odeća za svaku priliku - uzgred, šta li se nosilo za odrubljivanje glava u rano jutro? Košulja za kuglanje nošena jedan dan i pantalone, naravno. Bio sam sav *à la mode*. Međutim, na stranu ovaj na brzinu nabačeni kostim, zaista sam pazio. Bila je to jedna od Harijevih lekcija: budi uredan, lepo se oblači, izbegavaj pažnju.

Ali zašto bi politički svesna detektivka iz Ubistava uopšte obraćala pažnju i zašto bi je uopšte bilo briga? Nije to kao da je...

Ili možda jeste? Nevaljala mala ideja počela je da se rađa. Nešto u čudnom osmehu, koji je lebdeo na njenom licu a zatim nestao, dalo mi je odgovor. Bilo je besmisleno smešno, ali šta bi drugo moglo da bude? Laguerta nije tražila način da mi spusti gard i postavi mi prodornija

pitanja o onome što sam video. I nije davala ni pišljiva boba o mom poznavanju hokeja.

Laguerta je htela da se druži.

Dopadao sam joj se.

I dok sam ja i dalje nastojao da se oporavim od užasnog šoka posle mog bizarnog, naglog, balavog napada na Ritu - sada ovo? *Dopadao* sam se Laguerti? Jesu li to teroristi ubacili nešto u majamski vodovod? Jesam li ja to lučio neku vrstu čudnog feromona? Jesu li sve žene u Majamiju iznenada shvatile koliko su beznadežni pravi muškarci, pa sam, podrazumeva se, ja postao privlačan? Šta se, sasvim ozbiljno, kog đavola, događalo?

Naravno, možda nisam bio u pravu. Bacio sam se na tu misao kao barakuda na sjajnu srebrnu kašiku. Na kraju krajeva, kakva kolosalna egoističnost pomisliti da bi uglađena, prefinjena žena od karijere, kao što je Laguerta, mogla da pokaže ikakvo interesovanje za mene. Da nije možda pre da je, da je...

Da je šta? Ma koliko to bilo nesrećno, imalo je nekog smisla. Bavili smo se istim poslom, i prema tome, konvencionalna pandurska mudrost govori da je bilo verovatnije da ćemo se razumeti i opraštati jedno drugom. Naša veza bi mogla da preživi njeno radno vreme i stresni način života. I mada meni ne pripada nikakva zasluga za to, ja sasvim dobro izgledam; lepo se nosim, što bismo mi lokalci rekli. A sebe sam već par godina primoravao da budem šarmantan prema njoj. Bilo je to čisto političko trućanje, što ona nije morala da zna. *Dobro* sam glumio šarmantnost, jedna od mojih retkih taština. Naporno sam

učio i dugo vežbao, i kada sam to počeo da primenjujem niko nije mogao da prepozna da sam lažnjak. Bio sam zaista veoma dobar u sejanju semena šarma. Možda je bilo sasvim prirodno da nešto konačno iznikne iz tog semena.

Iznikne, ali u ovo? Šta sada? Hoće li me ona jednom pozvati na mirnu večeru? Ili na par sati znojavog blaženstva u motelu Kacik?

Srećom, stigli smo do dvorane malo pre nego što me je sveg obuzela panika. Laguerta je okrenula krug oko zgrade, tražeći pravi ulaz. Nije ga bilo previše teško naći. Jato policijskih automobila bilo je raštrkano ispred jednog reda duplih vrata. Uparkirala je svoj veliki auto među njih. Brzo sam iskočio iz auta, pre nego što bi stigla da mi spusti ruku na koleno. Ona je izašla i na časak me pogledala. Usne su joj se grčile.

„Idem da pogledam“, rekao sam. Nisam baš utrčao u arenu. Bežao sam od Laguerte, tačno - ali sam takođe i bio veoma znatiželjan da uđem unutra; da vidim šta je uradio moj vragolasti prijatelj, da budem u blizini njegovog dela, da udahnem čudo, da učim.

Unutra je odjekivao organizovani džumbus karakterističan za svako mesto zločina - a opet, meni je izgledalo da je postojao poseban elektricitet u vazduhu, blago potisnuto osećanje uzbuđenja i napetosti koje se obično ne nalazi kod nekog običnog ubistva, osećaj da je ovo bilo nekako drugačije, da se mogu dogoditi nove i divne stvari jer smo mi bili ovde, avangarda u predvorju. Ali, to je možda bio samo moj subjektivni osećaj. Grupa ljudi je stajala oko obližnjeg gola. Nekolicina su bili

uniformisani policajci iz Brauvorda; skrštenih ruku su posmatrali kako se kapetan Metjus prepire oko nadležnosti sa čovekom u šivenom odelu. Kada sam se približio video sam Anhela-nije-mi-rod u neobičnom položaju, kako stoji iznad proćelavog čoveka koji je klečeći na jednom kolenu čeprkao po hrpi pažljivo zamotanih paketa.

Zaustavio sam se kod ograde da pogledam kroz staklo. Tamo je bilo, udaljeno samo deset stopa. Izgledalo je tako savršeno u hladnoj čistoti svežeg hokejaškog terena sređenog „zambonijem“. Svaki draguljar će vam reći da je iznalaženje pravog okruženja od vitalnog značaja, što je tačno - oduzimalo je dah. Apsolutno savršeno. Osećao sam samo malu vrtoglavicu, nesiguran da li će ograda izdržati moju težinu, kao da bih mogao jednostavno da propadnem direktno kroz tvrdo drvo, kao pramen magle.

Čak i sa mesta pored ograde mogao sam da vidim. Nije žurio, uradio je ispravno, uprkos onome što je izgledalo kao veoma bliski susret na nasipskom autoputu samo nekoliko minuta ranije. Ili je možda nekako znao da nisam mislio ništa loše?

A kada sam već načeo temu, da li mu zaista nisam želeo nikakvo zlo? Da li sam uistinu nameravao da ga pronađem u njegovom leglu i toliko mu priđem samo zato što jedva čekam da poguram Deborinu karijeru? Naravno da je to bilo ono što sam mislio da radim - ali, da li bih bio dovoljno jak da istrajem do kraja, sada kada stvari postaju sve zanimljivije? Eto nas na hokejaškom terenu, gde sam proveo mnoge prijatne i kontemplativne časove; zar ovo nije bio samo dokaz više da smo se ovaj umetnik -

oprostite, hteo sam da kažem „ubica“, naravno - i ja kretali paralelnim stazama? Pogledajte samo kakav je divan posao obavio.

A glava - to je bio ključ. Sigurno je da je ona bila suviše važan deo svega što je radio, da bi je jednostavno ostavio za sobom. Da li ju je bacio da bi me zaplašio, poslao me u paroksizam terora, strave i užasa? Ili je možda nekako znao da sam se osećao isto kao i on? Da li je i on mogao da oseti vezu među nama, pa je prosto želeo da bude vragolast? Da li me je zadirkivao? Morao je da ima neki važan razlog kada mi je ostavio takav trofej. Doživljaj je bio snažan, zanosan - kako je on mogao da ne oseća ništa?

Laguerta se pojavila pored mene. „Toliko žuriš“, rekla je, blaga oštrica pritužbe u njenom glasu. „Plašiš se da će ti pobeći?“ Glavom je pokazala prema hrpi delova tela.

Znao sam da je negde u meni ležao pametan odgovor, nešto što bi je nateralo da se smeši, šarmiralo je za nijansu više, izgladilo moj nespretni beg iz njenog stiska. Ali stojeći tu uz ogradu, gledajući dole na telo na ledu, u golmanovoj mreži - u prisustvu veličine, moglo bi se reći - ništa vickasto se nije izrodilo. Uspeo sam da ne zaurlam na nju da umukne, ali je bogami bilo tesno.

„Morao sam da vidim“, rekao sam istinu, a potom se dovoljno oporavio da dodam: „To je gol domaćeg tima.“

Ona me je vragolasto šljepnula po ruci. „Grozan si“, rekla je. Srećom, narednik Douks nam je prišao i detektivka nije imala vremena za svoj mačkasti kikut, što bi bilo više nego što bih mogao da podnesem. Kao i uvek, Douks je delovao mnogo zainteresovaniji da pronade način da me

dobro uhvati za rebra i raspori me, nego za nešto drugo, i tako me je toplo i prodorno pogledao za dobrodošlicu da sam brzo nestao i ostavio ga sa Laguertom. Gledao je za mnom, posmatrajući me s izrazom koji je govorio da sam skrivio nešto i zato bi želeo da ispita moju iznutricu ne bi li saznao šta. Siguran sam da bi bio mnogo srećniji negde gde je policajcima bilo dozvoljeno da povremeno prebiju poneku tibiju²⁵ ili femur²⁶.

Udaljavao sam se od njega u krug, približavajući se polako, oko terena, najbližem mestu gde se moglo sići na led. Upravo sam ga bio pronašao, kad je nešto s one strane s koje nisam video naletelo na mene i udarilo me, prilično jako, u rebra.

Ispravio sam se da bih se našao licem u lice sa napadačem, s modricom i suzdržanim osmehom. „Zdravo draga, sestro“, rekao sam. „Lepo je ugledati tvoje prijateljsko lice.“

„Kopile!“ zasiktala je na mene.

„Vrlo verovatno“, rekao sam. „Ali zašto bismo sada o tome?“

„Zato, ti bedni kučkin sine, što si imao trag i nisi mi javio!“

„Trag?“ Gotovo sam zamucao. „Zašto misliš...“

„Prestani da sereš, Dekstere“, zarežala je Debora. „Nisi se vozao okolo u četiri izjutra da bi gledao kurve. Znao si gde je, proklet bio.“

²⁵ *Golenjača, cevunica.t*

²⁶ *Butna kost.*

Sinulo mi je. Toliko sam se bio uneo u sopstvene probleme, počevši od sna - i činjenice da je on bio očigledno nešto više od toga - pa do mog košmarnog susreta sa Laguertom, da mi nije sinulo da sam zgrešio prema Debori. Nisam podelio s njom. Naravno da je ljuta. „Nije to trag, Deb“, izustio sam pokušavajući malo da je utešim. „Ništa tako čvrsto. Samo... osećaj. Misao, to je sve. Zaista nije bilo ništa...“

Ona je ponovo nasrnula. „Samo što je bilo *nešto*“, režala je. „Pronašao si ga.“

„U stvari, nisam siguran“, rekao sam. „Mislim da je on pronašao mene.“

„Prestani da pametuješ“, rekla je, a ja sam raširio ruke da pokažem koliko bi to bilo nemoguće. „Obećao si, proklet bio.“

Ne sećam se da sam davao ikakva obećanja koja bi se odnosila na to da je zovem usred noći i pričam joj o mojim snovima, ali to reći sada, nije izgledalo kao dobra taktika, pa i nisam. Zato sam rekao samo, „Žao mi je, Deb. Zaista nisam verovao da će izaći na nešto. Bio je to samo... ovaj... predosećaj, zaista.“ Definitivno nisam imao nameru da se upuštam u parapsihološka objašnjenja, čak ni sa Deb. Ili možda, naročito ne sa njom. Ali mi se javila druga pomisao. Spustio sam glas. „Možda bi mogla malko da mi pomogneš. Šta da kažem *njima* ako im ikada padne na pamet da me pitaju šta sam radio vozikajući se onuda u četiri izjutra?“

„Da li te je Laguerta već ispitivala?“

„Iscrpno“, rekao sam, obuzdavajući jezu na samu pomisao.

Na Debinom licu se videla odvratnost. „I nije te to pitala.“ Ovo nije bilo pitanje.

„Siguran sam da detektivku mnogo toga muči“, rekao sam. Nisam dodao da sam nešto od te muke bio i ja. „Ali pre ili kasnije, neko će pitati.“ Pogledao sam prema mestu na kome je ona RUKOVODILA OPERACIJOM. „Možda narednik Douks“, rekao sam zaista užasnut.

Klimnula je. „On je pristojan policajac. Samo kad bi mogao malo da promeni ponašanje.“

„Ponašanje je možda sve što on jeste“, rekao sam. „Ali on me ne voli iz nekog razloga. Pitaće me svašta ako pomisli da će me to naterati da se koprcam.“

„Reci mu onda istinu“, rekla je Debora mrtva ozbiljna. „Ali prvo kaži meni.“ I opet me je zabola laktom u isto mesto.

„Molim te, Deb“, rekao sam. „Znaš koliko mi lako izlaze modrice.“

„Ne znam“, rekla je. „Ali imam želju da otkrijem.“

„Neće se ponoviti“, obećao sam. „Bila je to samo jedna od onih inspiracija koje dolaze u 3 ujutru, Debora. Šta bi tek rekla da sam te zbog toga zvao, a posle se ispostavilo da nije ništa?“

„Ali se nije tako ispostavilo. Ispostavilo se da je nešto“, rekla je i drmnula me ponovo.

„Zaista nisam verovatno da će tako biti. I osećao bih se glupo da sam te zato vukao.“

„Zamisli kako bih se ja osećala da te je on ubio“, rekla je ona.

Uхватиła me je na brzinu. Nisam mogao ni da počnem da zamišljam šta bi ona osećala? Žaljenje? Razočaranje? Bes? Takve stvari su sasvim izvan mene, bojim se. Te sam samo ponovio, „Žao mi je, Deb.“ A zatim, pošto sam ja kao neka vesela Polijana²⁷ koja svemu nađe svetlu stranu, dodao sam, „Ali je barem hladnjača bila tamo.“

Ona je trepnula. „Kamion je bio tamo?“ rekla je.

„O, Deb“, rekao sam. „Zar ti nisu rekli?“

Udarila me je još jače u isto mesto. „Prokletstvo, Dekstere“, prosiktala je. „Šta je bilo s kamionom?“

„Bio je tamo, Deb“, rekao sam, donekle se osećajući neprijatno zbog njene ogoljene emotivne reakcije - i takođe, naravno, zbog činjenice da me zgodna žena lema. „Vozio je hladnjaču. Kada je bacio glavu.“

Zgrabila me je za ruku u zurila u mene. „Nije valjda, jebo te“, rekla je konačno.

„Jeste, jebo te.“

„Isuse ...!“ rekla je, buljeći u prazno i bez sumnje videći kako njeno unapredjenje lebdi negde iznad moje glave. I verovatno bi nastavila da u tom trenutku Anhel-nije-mirod nije podigao glas iznad eha žagora u hali. „Detektivko?“ dozivao je, gledajući prema Laguerti. Bio je to čudan, nesvesni zvuk, poluprigušeni uzvik čoveka koji nikada ne pravi buku javno, a nešto u tom uzviku je istog

²⁷ *Preterano ili slepo optimistična osoba; prema dečjem liku američke spisateljice Elinor Porter (1868-1920).*

trenutka donelo tišinu u dvorani. Ton je bio delom šok, a delom trijumf - našao sam nešto važno, ali o, moj Bože! Sve oči su se okrenule prema Anhelu i on je pokazao glavom na zgurenog ćelavka koji je polako, pažljivo, vadio nešto iz gornjeg paketa.

Čovek je konačno izvukao stvar, premetnuo je i ispustio, a stvar je kliznula preko leda. On je pokušao da je dohvati i okliznuo se, proklizavajući za blještavom stvari iz paketa, dok se oboje nisu umirili udarivši o ogradu. Drhtave ruke, Anhel se pružio, dograbio stvar i podigao je da bismo svi mogli da vidimo. Iznenađujuća tišina u zgradi unosila je jezu, oduzimala dah, stvarala divljenje, kao prolamanje žestokog aplauza na otkrivanju umetničkog dela nekog genija.

Bio je to kamionski retrovizor.

POGLAVLJE 11

Ogroman plašt tišine, ispunjene zapanjenošću, trajao je samo časak. Žamor razgovora u areni dobio je sada novi ton jer su ljudi počeli da se naprežu da vide, objasne, spekulišu.

Ogledalo. Šta je, kog đavola, ono značilo?

Dobro pitanje. Bez obzira što me je sve to veoma dirnulo, nisam odmah imao teorije o značenju ogledala. Ponekad je velika umetnost takva. Utiče na tebe, a ti ne umeš da kažeš zašto. Da li je bio u pitanju duboki simbolizam? Kriptična poruka? Uvrnuta molba za pomoć i razumevanje? Nemoguće je reći, a za mene to nije ni bilo najvažnija stvar, u početku. Ja sam samo hteo da je udahnem. Pustim druge da brinu o tome kako je dospelo ovamo. Na kraju, možda je samo otpalo a on ga je prosto ubacio u najbližu vreću za đubre koja mu je bila pri ruci.

Nemoguće, naravno. I sad, nisam mogao da prestanem da mislim o njemu. Ogledalo je bilo tu iz nekog veoma važnog razloga. Za njega to nisu bile samo vreće za đubre. Kao što je sasvim elegantno dokazao ovim hokejaškim igralištem, prezentacija je bila važan deo onoga što je radio. Nije bio opušten ni u jednom detalju. I zato sam počeo da razmišljam o mogućim značenjima ogledala. Morao sam da verujem da je stavljanje ogledala uz delove tela bilo veoma namerno, ma koliko to sve ličilo na improvizaciju. A moj

unutrašnji osećaj, koji je brborio negde u pozadini mojih pluća, bio je da se radilo o veoma pažljivo smišljenoj, veoma privatnoj poruci.

Meni?

Ako ne meni, onda kome? Ostatkom čina se obraćao celom svetu: Vidite šta sam ja. Vidite šta smo svi mi. Vidite šta ja radim po tom pitanju. Ogledalo s kamiona nije bilo deo takve izjave. Segmentiranje tela, isušivanje krvi - to je bilo neophodno i elegantno. Ali ogledalo - a posebno ako se ispostavi da je bilo sa kamiona za kojim sam jurio - to je bilo nešto drugo. Elegantno, da; ali šta je ono govorilo o tome kako stvari zaista stoje? Ništa. Bilo je dodato s nekim drugim ciljem, a taj cilj je morao da bude nova i drugačija vrsta izjave. Mogao sam da osetim struju misli kako juri kroz mene. Ako je s kamiona, moglo je da znači jedino da je bilo namenjeno meni.

Ali, šta je to značilo?

„O čemu se do đavola ovde radi?“ rekla je Deb pored mene. „Ogledalo. Zašto?“

„Ne znam“, rekao sam, i dalje osećajući dobovanje njegove snage negde u meni. „Ali bih se kladio u večeru u Džoovom Stoun Krabsu da je ono s hladnjače.“

„Nema opklade“, rekla je. „No, barem to rešava jedno važno pitanje.“

Pogledao sam je, zapanjen. Je li moguće da je ona stvarno napravila intuitivni skok a da ja to nisam primetio? „Koje pitanje, sejo?“

Klimnula je ka gomili pubova rukovodećeg nivoa koji su se i dalje ubeđivali na ivici arene. „Nadležnosti. Ovaj je naš. Hajde.“

Prividno, detektivka Laguerta nije bila impresionirana novim dokazom. Možda je, pod brižljivo osmišljenom fasadom indiferentnosti, krila duboku i trajnu brigu u vezi sa simbolikom ogledala i svega na šta je ono ukazivalo. Ili je bilo to, ili je ona zaista bila glupa kao noć. I dalje je stajala sa Douksom. Moram mu odati priznanje, on je izgleda bio na mukama, ili mu je možda lice postalo isuviše umorno od njegovog neprekidnog zlog izgleda, pa je pokušavalo nešto novo.

„Morganova“, rekla je Laguerta Debi, „nisam te prepoznala u odeći.“

„Rekla bih da je moguće prevideti mnoge očigledne stvari, detektivko“, odvratila je Deb, pre nego što sam stigao da je zaustavim.

„Jeste“, rekla je Laguerta. „Zato neki od nas nikada ne postanu detektivi.“ Bila je to potpuna i sasvim lagana pobeda, i Laguerta nije čak ni sačekala da pucanj pogodi metu. Okrenula se od Deb i razgovarala sa Douksom. „Saznaj ko ima ključeve od dvorane. Ko može da uđe ovde kad god mu se prohte.“

„Aha“, rekao je Douks. „Proveriti sve brave, videti da neko nije provalio?“

„Ne“, kazala je Laguerta, namrštivši se malo i simpatično. „Imamo sada našu ledenu vezu.“ Bacila je pogled na Deboru. „Ta hladnjača je tu samo da bi nas

zbunila.“ Vratila se Douksu. „Oštećenje tkiva je nastalo zbog leda, ovog ovde. Veza između ubice i leda je ovo mesto.“ Poslednji put je pogledala u Deboru. „A ne kamion.“

„Aha“, rekao je Douks. Nije zvučao ubeđeno, ali on nije bio glavni.

Laguerta je pogledala u mene. „Mislim da možeš da ideš kući, Dekstere“, rekla je. „Znam gde živiš ako mi zatrebaš.“ Barem nije namignula.

Debora me je ispratila do velikih duplih vrata dvorane. „Ako ovako nastavi, kroz godinu dana dežuraću na pešačkim prelazima“, gundđala mi je.

„Glupost, Deb“, rekao sam. „Dva meseca, najviše.“

„Hvala.“

„Ma zaista. Nije trebalo da je provociraš tako *otvoreno*. Zar nisi videla kako je narednik Douks to učinio? Daj malo suptilnosti, za ime boga.“

„Suptilnosti.“ Naglo je stala kao ukopana i povukla me. „Slušaj, Dekstere“, rekla je. „Nije ovo igra.“

„Ali jeste, Deb. Politička igra. I ti je ne igraš kako treba.“

„Ničega se ja ne igram“, zarežala je. „Ljudski životi su u pitanju. Kasapin divlja naokolo i ostaće na slobodi sve dok poluinteligent Laguerta vodi posao.“

Borio sam se sa naletom nade. „Možda i jeste tako...“

„Jeste tako“, insistirala je Deb.

„Ali Debora, ne možeš to da promeniš proterujući samu sebe međ saobraćajce, u Kokonat Grouv.“

„Ne“, kazala je. „Ali mogu to da promenim ako pronađem ubicu.“

Eto ti ga na. Neki ljudi prosto nemaju pojma kako svet funkcioniše. Ona je inače bila veoma pametna osoba, zaista jeste. Prosto je nasledila svu Harijevu grubu drčnost, njegov izravan način u rešavanju stvari, ne pridržavajući se pri tom nijedne od mudrosti kojima se on služio. Kod Harija, tupost je bio način da se prođe kroz fekalije. Kod Deборе, to je bio način da se pretvara da ih uopšte nema.

Jedna od patrolnih jedinica oko dvorane odvezla me je do mojih kola. Vozio sam kući, zamišljajući kako sam zadržao glavu, pažljivo je umotao u papirni ubrus i postavio na zadnje sediše da je ponesem kući sa sobom. Užasno i glupavo, znam. Po prvi put razumem one tužne ljude, neobične idolopoklonike, koji maze cipelu neke žene ili šetaju okolo s prljavim donjim rubljem. Užasan osećaj koji je izazivao želju da se istuširam, gotovo isto toliko jaku kolika je bila i ona da pomilujem glavu.

Ali ona nije bila kod mene. Šta drugo do da odem kući. Vozio sam polako, nekoliko milja na sat ispod dozvoljene brzine. U Majamiju vam je to kao da nosite znak UDRI ME na leđima. Niko me nije zaista udario. Za to bi morali da uspore. Ali su mi sedam puta trubili, pokazali prst osam puta i pet automobila je jednostavno fijuknulo oko mene, bilo preko trotoara ili kroz saobraćaj iz suprotnog smera.

Međutim, danas me nije moglo razveseliti ni energično dobro raspoloženje drugih vozača. Bio sam mrtav umoran i izluđen; bilo mi je potrebno da razmišljam, ali što dalje od odzvanjanja žamora ledene dvorane i tupoglavog

Laguertinog brbljanja. Spora vožnja mi je davala vremena da se zapitam, da poradim na značenju svega što se dogodilo. Otkrio sam da mi jedna smešna fraza zvoni u glavi odbijajući se o stenje i pukotine mog iscrpljenog mozga. Počela je da živi sopstvenim životom. Što sam je više slušao u mislima, to je ona bila smislenija. I još više od toga, postala je neka vrsta zavodljive mantre. Postala je ključ u razmišljanju o ubici, glavi koja se kotrlja po ulici, retrovizoru zataknutom posred božanstveno suvih delova tela.

Da sam to bio ja...

Kao u „Da sam to bio ja, kakvu bih poruku slao tim ogledalom?“ i „Da sam to bio ja, šta bih uradio s kamionom?“

Naravno da to nisam bio ja i ta vrsta zavisti je veoma loša za duh, ali pošto nisam bio svestan da ga imam, nije bilo važno. Da to *jesam* bio ja, kamion bi bio u nekom jarku nedaleko od arene. I onda bih brzo otišao što dalje odatle - u prigodno sakrivenim kolima? Ukradenim? Zavisi. Da sam to bio ja, da li bih sve vreme planirao da ostavim telo u areni, ili bi to iskrslo kao reakcija na jurnjavu po nasipskom putu?

Samo što to nije imalo smisla. Nije mogao nikako da računa da će ga neko juriti sve do Nort Bej Vilidža - ili jeste? Jer zašto bi onda imao spremnu glavu da je baci? I zašto bi odneo ostatak u dvoranu? To je bio pomalo čudan izbor. Da, tamo je bilo mnogo leda, i hladnoća je samo činila dobro. Ali ogroman prostor pun jeke zaista nije bio odgovarajuće mesto za moju vrstu intimnog trenutka - da

to jesam bio ja. Postojala je užasna, širom otvorena pustoš, sasvim nepodsticajna za istinsku kreativnost. Zabavno za posetu, ali ne za atelje pravog umetnika. Otpad, a ne radni prostor. Jednostavno, atmosfera tu nije bila prava.

To jest, ne bi bila, da sam to bio ja.

Dakle, dvorana je bila odvažan upad u neistraženu teritoriju. Time će zaludeti policiju, i više nego sigurno odvešće je u pogrešnom pravcu. Ako ikada budu shvatili da postoji smer kojim se mogu rukovoditi, što je izgledalo sve manje verovatno.

I sve to začiniti ogledalom - ako sam bio u pravu u pogledu razloga za izbor arene, onda je dodavanje ogledala govorilo tome u prilog. To bi bio komentar na ono što se upravo dogodilo, u vezi sa ostavljanjem glave. To je bila izjava koja je trebala da poveže u celinu sve konce, zamota ih uredno kao naslagane delove tela, jedna elegantna podloga glavnom poslu. A sad, kako bi glasila poruka, da sam to bio ja?

Vidim te.

Dobro. Naravno da je to bilo to, uprkos činjenici što je bilo donekle očigledno. Vidim te. Znam da si iza mene i motrim na tebe. Ali sam, takođe, daleko ispred tebe, kontrolišem tvoje kretanje i postavljam tvoju brzinu i posmatram kako me pratiš. Vidim te. Znam ko si ti i gde si ti, a sve što ti znaš o meni jeste to da te ja posmatram. Vidim te.

To mi se činilo ispravno. Zašto se onda nisam osećao ništa bolje?

Dalje, šta od svega reći sirotoj dragoj Debori? Stvar je postajala lična takvim intenzitetom da sam morao da se borim ne bih li upamtio i javnu stranu svega, onu stranu koja je važna mojoj sestri i njenoj karijeri. Nisam mogao da ispričam - njoj, niti ikome drugome - kako mislim da ubica pokušava nešto da mi poruči, još samo kad bih ja imao dovoljno mozga da to čujem i na to odreagujem. Ali ostalo - da li je tu bilo nečega što sam trebao da joj kažem, i da li sam ja, uopšte, to želeo?

Bilo je to previše. Trebalo mi je da se naspavam kako bih mogao sve da raspletam.

Nisam baš cvilio kada sam se uvukao u krevet, ali sam bio sasvim blizu. Dozvolio sam snu da me brzo obuzme celog, prosto se prepuštajući tmuni. I odspavao sam gotovo puna dva i po sata pre nego što je telefon zazvonio.

„Ja sam“, rekao je glas na drugom kraju.

„Naravno da si ti“, rekao sam. „Debora, zar ne?“ I naravno da je to bila ona.

„Našla sam hladnjaču.“

„Pa čestitam, Deb. To je odlična vest.“

Nastala je prilično dugačka tišina na drugom kraju.

„Deb?“ konačno sam rekao. „To je dobra vest, zar ne?“

„Ne“, kazala je ona.

„O.“ Osećao sam kako mi potreba za snom dobuje u glavi kao praher po tepihu, ali sam pokušao da se usredsredim. „Mmm, Deb - šta si... šta se dogodilo?“

„Uporedila sam“, rekla je. „Postarala se da budem savršeno sigurna. Slike i serijski brojevi delova, i sve to. Pa sam kao dobar izviđač rekla Laguerti.“

„I ona ti nije poverovala?“ upitao sam u neverici.

„Verovatno jeste.“

Pokušao sam da trepnem, ali su moje oči želele da ostanu zatvorene, pa sam zato odustao. „Žao mi je, Deb, neko od nas dvoje priča koješta. Da li sam ja taj?“

„Pokušala sam da joj objasnim“, rekla je Debora veoma tihim umornim glasom koji mi je unosio mučno osećanje da sam pod naletom talasa, a nemam kofu za izbacivanje vode. „Sve sam joj ispričala. Čak sam bila i uljudna.“

„To je veoma dobro“, rekao sam. „Šta je ona rekla?“

„Ništa“, rekla je Deb.

„Uopšte ništa?“

„Uopšte ništa“, ponovila je Deb. „Samo reče hvala, i to kao nekom čuvaru na parkingu. I onda mi se osmehne tim čudnim osmehom i okrene od mene.“

„Dobro, čekaj, Deb“, rekao sam, „ne možeš stvarno da očekuješ od nje da...“

„Aonda sam otkrila zašto se tako smeškala“, kazala je Deb. „Kao da sam ja neka vrsta neopranog maloumnika, a ona je konačno shvatila gde da me zatvori.“

„O, ne“, rekoh. „Misliš, skinula te je sa slučaja?“

„Svi smo skinuti sa slučaja, Dekstere“, kazala je Deb, a njen glas je bio umoran taman koliko sam i ja to bio. „Laguerta je uhapsila nekog.“

Iznenada je na liniji bilo mnooogo tišine a ja nisam uopšte mogao da mislim, ali sam barem bio potpuno budan. „Šta?“ rekao sam.

„Laguerta je uhapsila nekoga. Nekog tipa koji radi u dvorani. Drži ga u pritvoru i sigurna je da je on ubica.“

„To nije moguće“, rekao sam, iako sam znao da je bilo moguće, kučka bez mozga. Laguerta, ne Deb.

„Znam, Dekstere. Ali nemoj ni da pokušaš to da kažeš Laguerti. Ona je sigurna da ima pravog čoveka.“

„Koliko sigurna?“ pitao sam. Vrtelo mi se u glavi i osećao sam kao da mi se povraća. Nisam mogao da kažem zašto.

Deb je zarežala. „Ima zakazanu konferenciju za štampu za sat vremena“, rekla je. „Za nju je to sigurno.“

Bubnjanje u mojoj glavi je postalo toliko glasno da nisam mogao da čujem i ako je Deb potom rekla još nešto. Laguerta je nekoga uhapsila? Koga? Kome je to mogla da prikači? Zar je zaista mogla da ignoriše sve nagoveštaje, miris i ukus i osećaj koji su ostavljala ova ubistva, i uhapsi nekoga? Jer niko ko je mogao da uradi ono što je ovaj ubica bio uradio - tj. što je i dalje radio! - ne bi mogao da dozvoli čiru kao što je Laguerta da ga uhvati. Nikada. Mogao sam da se kladim u život.

„Ne, Debora“, rekao sam. „Ne. Nije moguće. Ona ima pogrešnog čoveka.“

Debora se nasmejala, onom vrstom umornog policijskog smeha koji je govorio da joj je bilo dosta svega. „Jeste“,

rekla je. „Znam to. Ti znaš to. Ali ona to ne zna. I da čuješ nešto smešno? Ne zna ni on.“

To tek uopšte nije imalo smisla. „Ma šta pričaš, Deb? Ko ne zna?“

Ona se ponovo nasmejala tim groznim smehom. „Tip koga je uhapsila. Valjda je i on zbunjen koliko i Laguerta, Dekse. Jer je priznao.“

„Šta?“

„Priznao je, Dekstere. Kopile je priznalo.“

POGLAVLJE 12

On se zvao Daril Erl Makhejl i bio je, kako se to obično kaže, potpuni gubitnik. Dvanaest od svojih poslednjih dvadeset godina proveo je o trošku države Floride. Dragi narednik Douks je uspeo da iskopa njegovo ime iz dosijea o radnicima ledene dvorane. U računarskoj potrazi za onima koji su bili osuđivani za nasilništvo i zločine, Makhejlovo ime se pojavilo dvaput.

Daril Erl je bio pijanica i tukao je žene. Izgleda da je povremeno takođe pljačkao i pumpe, prosto zarad zabave. Na njega se moglo osloniti da će se zadržati na najlošije plaćenim poslovima mesec ili dva. Ali bi onda nekog petka, za lepih noći, sasuo u sebe par gajbica piva i počinjao da veruje da je on Božji gnev. Vozikao bi se dok ne bi pronašao pumpu koja ga je prosto ljutila do ludila. Uletao bi mlateći oružjem, pokupio novac i odvezio se dalje. Zatim bi svoj bogati plen od 80 ili 90 dolara bacio na kupovinu još gajbica piva, sve dok se ne bi osećao taman toliko bolje da bi morao nekoga da prebije. Daril Erl nije bio krupan čovek: 5,6 stopa i kost i koža. I pošto je čovek igrao nasigurno, ispostavljalo bi se da je taj neko koga je obično premlaćivao bila njegova žena.

Kako su stvari stajale, uspelo mu je da se izvuče nekoliko puta. Dok jedne noći nije otišao malo predaleko sa svojom ženom, ostavivši je mesec dana na ekstenziji u

ortopediji. Ona je podnela tužbu, a kako je Daril Erl već imao dosije, odslužio je prilično dugo.

I dalje je pio, ali ga je Reford²⁸ očigledno dovoljno zastrašio pa se malo popravio. Zaposlio se kao čistač u ledenoj dvorani i zaista se zadržao na tom poslu. Koliko smo mogli da shvatimo, već odatavno nije izmlatio ženu.

I više od toga, naš dečko je čak imao par trenutaka slave kada su Panteri učestvovali u Stenli kupu. Deo njegovog posla sastojao se u tome da istrči na teren i počisti predmete koje su navijači bacali na led. U toj godini Stenli kupa, ovaj posao je bio važan, jer su navijači na teren bacali po tri-četiri hiljade plastičnih pacova²⁹ kad god bi Panteri postigli pogodak. Daril Erl je morao da se dovuče i da ih sve pokupi; dosadnog li posla, nesumnjivo. I tako, popivši hrabrost iz nekoliko cugova veoma jeftine votke jedne večeri, on je pokupio jednog plastičnog pacova i odigrao mali „pacovski ples“. Gomila je to progutala i tražila još. Počeli su da traže kad god je Daril Erl izlazio na led. Daril Erl je cele sezone izvodio taj ples.

Plastični pacovi su danas zabranjeni. Čak i kada bi bili obavezni po državnim propisima, niko ih više ne bi bacao. Panteri nisu pogodili gol još od dana kada je Majami imao poštenog gradonačelnika, a to je bilo negde u prošlom veku. Ali se Makhejl i dalje pojavljivao na ledu tokom

²⁸ Čuveni zatvor na Floridi, sa izuzetnim obezbeđenjem.

²⁹ U hokeju, navijači su bacali šešire kad njihov tim da gol (otud i het trik); sredinom 1990-ih navijači su het-trikove slavili bacanjem plastičnih pacova na led. Počelo je kada je igrač Pantera, Skot Malenbi ubio pacova u svlačionici, a potom je u igri postigao het-trik; navijači su zatim uobičajili da bacaju plastične pacove na led kad god su Panteri postizali het-trikove.

utakmica nadajući se makar još jednoj, poslednjoj prilici da odigra dvokorak pred kamerama.

Laguerta je svoj divno odigrala na konferenciji za štampu. Zvučalo je tako kao da je uspomena na njegovu kratku slavu povukla Darila Erla preko ivice, u ubistvo. I naravno, uz njegovo pijanstvo i dosije nasilništva prema ženama, bio je savršeni osumnjičeni za seriju glupih i brutalnih ubistava. A majamske kurve su mogle da se opuste; sa ubistvima je bilo gotovo. Pod ogromnim pritiskom intenzivne i bespoštedne istrage, Daril Erl je priznao. Slučaj zatvoren. Devojke, vratite se poslu.

Štampa je to progutala. Nisu oni bili krivi, pretpostavljam. Laguerta je odradila maestralni posao predstavljajući taman dovoljno činjenica sa veoma sjajnim glancem „što je babi milo...“, da bi gotovo svakoga uverila. I naravno, test inteligencije nije neophodan da bi se postalo reporter. Svejedno, ja se uvek nadam makar i najmanjem tračku. I uvek se razočaram. Možda sam gledao previše crno-belih filmova kada sam bio dečak. I dalje sam mislio da cinični pijanac iz velikog dnevnog lista jedne metropole, umoran od sveta, treba da postavlja teška pitanja i primora istražitelje da pažljivo preispitaju dokaze.

Međutim, tužna istina je bila da život ne imitira uvek umetnost. I na Laguertinoj konferenciji za štampu, ulogu Spensera Trejsija igrala je serija muških i ženskih modela sa savršenim frizurama i u odelima tropske težine. Njihova prodorna pitanja svela su se na „Kako ste se osećali kada ste pronašli glavu?“ i „Možemo li da slikamo?“

Jedan usamljeni reporter, Nik Kakobeše iz lokalnog studija televizije NBC pitao je Laguertu da li je bila sigurna da je Makhejl ubica. Ali kada je ona kazala da je postojalo preobilje nepobitnih dokaza koji su ukazivali da je tako, i da je u svakom slučaju priznanje bilo dovoljno, on nije dalje pitao. Ili je bio zadovoljan, ili su reči bile suviše krupne.

I eto tako. Slučaj zatvoren, pravda zadovoljena. Moćna mašinerija impresivnog mehanizma za borbu protiv kriminala Majamijevog Metroa još jednom je trijumfovala nad mračnim silama koje su okupirale NAŠ VRLI GRAD. Bila je to lepa predstava. Laguerta je podelila veoma ozbiljne snimke Darila Erla s kriglom, priheftane za one nove sjajne njene fotografije kako istražuje fotografa visoke mode od 250 dolara na sat na Saut Biču.

Bio je to divan ironični paket; opasan izgled i smrtonosna realnost, tako različite. Jer koliko god sirovo i brutalno izgledao Daril Erl, prava opasnost po društvo bila je Laguerta. Ona je opozvala pse, prekinula hajku i poviku i poslala ljude nazad u krevet u zgradu koja je još gorela.

Zar sam ja bio jedini koji je mogao da vidi da Daril Erl Makhejl nije mogao nikako da bude naš ubica? Da je ovde bilo stila i pameti koje tupoglavac kao Makhejl nije mogao ni da razume?

Nikada nisam bio usamljeniji nego tada u mome divljenju prema delu pravog ubice. Sami delovi tela kao da su mi pevali rapsodiju beskrvnog čuda, koja je činila da mi srce zaigra i punila moje vene otrovnom zavišću. Ali to se sigurno neće umešati u moj elan u hvatanju pravog, hladnog i razvratnog ubice nedužnih, koji apsolutno mora

da bude izveden pred pravdu. Je l' tako, Dekstere? Je l' tako? Alo, ima li koga?

Sedeo sam u svom stanu trljajući oči krmeljive od sna i razmišljao o predstavi koju sam upravo odgledao. Bila je onoliko blizu savršenstvu koliko to konferencija za štampu može da bude, bez džabe hrane i golotinje. Laguerta je očigledno povukla svaku vezu koja joj je ikada dopala šaka ne bi li od toga napravila najveću, najsenzacionalniju moguću konferenciju za štampu, i tako je i bilo. I verovatno po prvi put u svojoj karijeri lizanja Gucci peta, Laguerta je zaista i iskreno verovala da je imala pravog čoveka. Morala je u to da veruje. Bilo je nekako tužno, zaista. Mislila je da je ovoga puta sve uradila kako treba. Nije vukla samo političke poteze; u svojoj glavi ona je unovčavala čist i sasvim dobro rasvetljen posao. Rešila je zločin, uradila to na svoj način, uhvatila lošeg momka, zaustavila ubijanje. Dobrano zaslužen aplauz za dobrono obavljen posao. A kako će se samo lepo iznenaditi kada se pojavi sledeći leš.

Jer ja sam znao, bez imalo mesta za sumnju, da je ubica još uvek bio tamo negde. On je verovatno gledao konferenciju za štampu na Kanalu 7, omiljenom kanalu onih ljudi koji su voleli klanice. Trenutno se previše smeje da bi mogao da drži nož, ali to će proći. A kada prođe, njegov osećaj za humor će ga, bez sumnje, podstaći da prokomentariše situaciju.

Iz nekog razloga, ta misao me nije preplavila strahom i gnušanjem i smrknutom odlučnošću da zaustavim ovog ludaka pre nego što bude suviše kasno. Naprotiv, osećao sam mali nalet iščekivanja. Znao sam da je to bilo veoma

pogrešno, što je verovatno sav osećaj činilo još boljim. Oh, želeo sam da ovaj ubica bude zaustavljen, izveden pred pravdu, da, svakako - ali da li je to moralo da bude uskoro?

Gotovo da je bio neophodan sitan kompromis. Da bih ja odigrao svoju malu ulogu u zaustavljanju pravog ubice, treba valjda da učinim da se istovremeno dogodi i nešto pozitivno. I dok sam tako razmišljao, zazvonio je telefon.

„Da, video sam“, rekao sam u slušalicu.

„Isuse“, rekla je Debora na drugom kraju. „Mislim da će mi pozliti.“

„Ja ti sigurno neću stavljati hladne obloge, sestro. Imamo puno posla.“

„Isuse“, ponovila je. „Kakvog posla?“

„Reci mi“, upitao sam. „Da l' smrdiš sestro?“

„Umorna sam, Dekstere. I nikada u životu nisam bila ovoliko ljuta. Šta to znači na jeziku običnih smrtnika?“

„Pitam te da li si ti sada u onome što je Tata zvao štenarom? Da li blate tvoje ime u Odeljenju? Da li ti je ukaljano, oštećeno, ispljuvano, obojeno, dovedeno u pitanje profesionalna karijera?“

„Između Laguertinih noževa u leđa i Ajnštajna? Moja profesionalna reputacija je sranje“, rekla je kiseliije nego što sam mislio da je moguće za nekog tako mladog.

„Dobro. Važno je da nemaš šta da izgubiš.“

Zarežala je. „Milo mi je da pomognem. Jer sam ovde, Dekstere. Ako potonem još dublje u Odeljenju, kuvaću kafu u javnim akcijama. Na šta ciljaš, Dekse?“

Zatvorio sam oči i potpuno se zavalio u stolici. „Zvanično ćeš izjaviti - pred kapetanom i celim Odeljenjem - da veruješ da je Daril Erl pogrešan čovek i da će se dogoditi još jedno ubistvo. Iznećeš par veoma ubedljivih razloga prikupljenih na osnovu tvoje istrage, i svi će ti se neko vreme smejati u majamskom Metrou.“

„Već mi se smeju“, rekla je. „Nije važno. Postoji li neki razlog za tako nešto?“

Odmahnuo sam glavom. Ponekad mi je bilo teško da poverujem da može da bude toliko naivna. „Najdraža sestro“, rekao sam, „ne veruješ uistinu da je Daril Erl kriv?“

Nije odgovorila. Mogao sam da čujem kako diše i sinulo mi je da mora da je i ona umorna, isto koliko sam i ja bio, ali bez onog energetskog naboja koji je meni ulivala sigurnost da sam u pravu. „Deb?“

„Čovek je priznao, Dekstere“, rekla je konačno, i ja sam čuo potpuni umor u njenom glasu. „Ja ne - grešila sam i ranije, čak i kada - hoću reći, ali on je *priznao*. Zar to ne, ne... Sranje. Možda treba jednostavno da odustanemo Dekse.“

„O, vi, neverne Tome!“, rekao sam. „Ona ima pogrešnog čoveka, Debora. A ti ćeš sada napisati novo POGLAVLJE u politici.“

„Kako da ne.“

„Daril Erl Makhejl nije taj“, rekao sam. „To je izvan svake sumnje.“

„Čak i ako si u pravu, pa šta?“ rekla je ona.

Sada je na mene došao red da trepćem i pitam se. „Šta reće?“

„Dobro, vidi, da sam ja taj ubica, zašto da ne shvatim da sam sada izvan opasnosti? Sada kad je ovaj drugi tip uhapšen, i gužva se stižala, shvataš. Zašto prosto ne stanem? Ili čak odem negde drugde i počnem iz početka?“

„Nemoguće“, rekao sam. „Ne razumeš kako taj čovek razmišlja.“

„Nije nego“, rekla je. „A kako to da ti razumeš?“

Izabrao sam da to zanemarim. „On će ostati upravo ovde i ubiće ponovo. On mora da nam pokaže svima šta misli o nama.“

„Što znači?“

„Da nije dobro“, priznao sam. „Uradili smo glupost hapseći očiglednog peška kao što je Daril Erl. To je smešno.“

„Ha, ha“, rekla je Deb nimalo zabavljena.

„Ali smo ga i uvredili. Pripisali smo ovom grubijanu bez mozga i čela visoka 'tri prsta' sve zasluge za njegov rad, a to je kao da kažeš Džeksonu Poloku da je i tvoj šestogodišnjak to mogao da naslika.“

„Džeksonu Poloku? *Slikaru?* Dekstere, ovaj čovek je kasapin.“

„Debora, on je umetnik na svoj način. I on tako misli o sebi.“

„Za ime boga. To je najgluplja...“

„Veruj mi, Deb.“

„Sigurno, verujem ti. Što ti ne bih verovala? Dakle, imamo ljuto zabavljenog umetnika koji ne ide nikud, je l' tako?“

„Tako je“, rekao sam. „On to mora da uradi ponovo, i to mora da bude pod našim nosevima, i verovatno mora da bude malo veće.“

„Misliš da će sada ubiti debelu kurvu?“

„Većih razmera, Debora. Veće po konceptu. Zapljusnuće žešće.“

„O! Zapljusnuće. Naravno. Recimo, kao balegom.“

„Ulozi su porasli, Debs. Odbacili smo ga i malo ga uvredili i to će se odraziti na sledećem ubistvu.“

„A-ha“, rekla je. „I kako će to izvesti?“

„Uistinu ne znam“, priznao sam.

„Ali si siguran.“

„Tako je“, rekao sam.

„Superiška“, rekla je ona. „Sad tačno znam šta tražim.“

POGLAVLJE 13

Čim sam ušao na vrata svoga stana u ponedjeljak posle posla, znao sam da nešto ne valja. Neko je bio u mom stanu.

Vrata nisu bila razvaljena, prozori nisu bili urađeni, i nije bilo nikakvih znakova vandalizma, ali sam znao. Zovite to šestim čulom ili kako god vam drago. Neko je bio ovde. Možda sam namirisao feromone koje je nametljivac ostavio u molekulima vazduha. Ili je možda aura moje naslonjače sa pokretnim naslonom marke Len-O-Guz bila poremećena. Nije ni bilo važno kako sam znao - znao sam. Neko je bio u mom stanu dok sam ja bio na poslu.

Nije to moralo da znači ništa. Ovo je ipak bio Majami. Ljudi su svakodnevno dolazili kući i otkrivali da im je nestao TV, da su im odneti nakit i elektronika; bilo je provaljeno u njihov prostor, njihova svojina ispremetana, a pas osemenjen. Ali je ovo bilo drugačije. Čak i dok sam na brzinu pretraživao po stanu, znao sam da neće ništa nedostajati.

I bio sam u pravu.

Ništa nije nedostajalo.

Ali je nešto dodato.

Trebalo mi je par minuta da pronađem. Pretpostavljam da me je neki refleks stečen na poslu naterao da prvo potražim očigledne stvari. Kada neko upadne u stan,

prirodno je da će nestati stvari: igračke, vrednosti, privatne relikvije, barem nekoliko čokoladnih keksića. Te sam proverio.

Međutim, ništa od mojih stvari nije bilo uneređeno. Računar, muzički stub, TV, video - svaki na svom mestu. Čak i moja mala kolekcija dragocenih staklenih pločica bezbedno sklonjena na polici za knjige, svaka sa po jednom kapljicom isušene krvi na svom mestu. Sve je bilo tačno onako kako sam ja ostavio.

Zatim sam proverio privatne prostorije, tek da se uverim: spavaću sobu, kupatilo, ormarić s lekovima. Sve je bilo u redu i tu, sve očigledno neporemećeno, a ipak je u vazduhu visio osećaj u vezi sa svakim predmetom koji sam pregledao, dodirnuo, i zamenio - uz takvu savršenu brigu da su čak i čestice prašine bile na svom pravom mestu.

Vratio sam se u dnevnu sobu, spustio u svoju stolicu i gledao okolo, odjednom nesiguran. Bio sam potpuno uveren da je neko bio ovde, ali zašto? I ko je po mom mišljenju mogao da bude toliko zainteresovan za malog starog mene da bi došao i ostavio moj skromni dom tačno u stanju u kome je bio? Jer ništa nije nedostajalo, ništa nije pomereno. Gomila novina u kanti za reciklažu je možda bila nagnuta malko ulevo - ili sam i to umislio? Možda ih je pomerila vazдушna struja iz klime? Ništa nije bilo zaista drugačije, ništa promenjeno, ništa falilo; ništa.

I zašto bi iko uopšte provaljivao u moj stan? Nije bilo ničeg posebnog u vezi s njim - postarao sam se za to. I on je bio deo izgrađivanja mog HARIJEVSKOG PROFILA. Utopiti se. Ponašati se normalno, čak dosadno. Ne činiti i ne

posedovati ništa što bi izazivalo komentare. I tako sam i radio. Nisam imao prave dragocenosti osim sterea i računara. Bilo je drugih, znatno privlačnijih ciljeva u mom neposrednom komšiluku.

A u mom slučaju, zašto bi neko provalio unutra i zatim sve ostavio, ne čineći ništa, ne ostavljajući nikakvog znaka? Zavalio sam se i zatvorio oči; sve sam umislio, nema šta. Sigurno su bili u pitanju samo istrošeni nervi. Posledica nedovoljno sna i previše brige oko Deborine kritično ranjene karijere. Samo još jedan mali znak da je jadni stari Dekster polako plovio u duboke vode. Krenuo putem poslednje bezbolne tranzicije od sociopate ka psihopati. U Majamiju nije nužno biti lud da bi posumnjao da si okružen anonimnim neprijateljima - ali ponašati se tako, to je bilo društveno neprihvatljivo. Konačno će morati da me zatvore.

Ali, osećaj je bio jak. Pokušao sam da ga se otremem: samo hir, nervni tik, prolazno loše varenje. Ustao sam, protegao se, duboko udahnuo i pokušao da mislim na lepe stvari. Ništa mi nije padalo na pamet. Protresao sam glavom i otišao u kuhinju po čašu vode, kad - eno je.

Ona je bila tu.

Stajao sam pred frižiderom i gledao, ne znam koliko dugo, prosto sam glupavo buljio.

Pričvršćena za frižider, prikačena za vrata jednim od mojih malih magneta u obliku tropskog voća, bila je Barbikina glava. Ne sećam se da sam je tu ostavio. Ne sećam se ni da sam imao lutku. A ličilo je na stvar koja se pamti.

Pružio sam ruku da dodirnem malu plastičnu glavu. Ona se lagano zaljuljala i udarila o vrata zamrzivača uz mali *tup*. Ljuljala se u majušnim četvrtkrugovima dok Barbi nije pogledala u mene s pažljivim interesovanjem, pogledom jednog kolija. Uzvratio sam pogled.

Ne znajući tačno šta to radim niti zašto, otvorio sam vrata zamrzivača. Unutra, pažljivo položeno povrh posude za led, bilo je Barbikino telo. Ruke i noge su bile iščupane, i telo je bilo rastavljeno u struku. Komadi su bili uredno složeni, upakovani i povezani ružičastom trakom. A gurnut u jednu sićušnu Barbikinu šaku bio je mali pribor, Barbikino ogledalo-ogledalce moje.

Posle jednog dugog trenutka, zatvorio sam zamrzivač. Poželeo sam da legnem i prislonim obraz o hladan linoleum. Umesto da tako uradim, malićem sam ćušnuo Barbikinu glavu. Ona je *tup-tupkala* o vrata. Ponovo sam je ćušnuo. *Tup tup*. Ura. Imao sam novi hobi.

Ostavio sam lutku gde je i bila i vratio se svojoj stolici, duboko uranjajući u jastučke i zatvarajući oči. Znao sam da treba da osećam uznemirenost, ljutnju, strah, uzurpiranost, da budem prepun paranoidnog neprijateljstva i pravednog besa. Ali nisam. Umesto toga osećao sam - šta? Više nego blagu vrtoglavicu. Nestrpljenje možda - ili je to bila egzaltacija, ushićenost?

Naravno, nije postojala ni mogućnost sumnje u to ko je bio u mom stanu. Osim ako sam u stanju da progutam ideju da je neki stranac, iz nepoznatih razloga, nasumično izabrao moj stan kao idealno mesto za izlaganje svoje obezglavljene Barbike.

Ne. Mene je bio posetio moj omiljeni umetnik. Kako me je pronašao, nije imalo značaja. Bilo je veoma jednostavno začas pribeležiti broj moje tablice na nasipskom putu one noći. Imao je dovoljno vremena da me posmatra iz svog skrovišta iza pumpe. A onda bi svako iole računarski pismen mogao da pronađe moju adresu. A pošto bi je pronašao, sasvim bi bilo lako ušunjati se, pažljivo porazgledati i ostaviti poruku.

Poruka je bila sledeća: glava ostavljena da visi zasebno, delovi tela naslagani na posudi za led, i opet to prokletu ogledalo. Kombinovano sa kompletnim nedostatkom interesovanja za išta drugo u stanu, sve je to ukupno značilo samo jednu stvar.

Ali koju?

Šta je sve to govorilo?

Mogao je da ostavi sve i ništa. Mogao je da zarije u moj linoleum krvavi nož proboden kroz kravlje srce. Bio sam zahvalan što nije - kakav nered - ali zašto Barbika? Na stranu očigledna činjenica da je lutka odražavala telo njegove poslednje žrtve, zašto meni priča o tome? I da li je ovo bilo ozbiljnije od neke druge, sentimentalnije poruke - ili manje ozbiljno? Je li to bilo, „Motrim na te i doći ću po tebe?“

Ili je to govorilo, „'Bar dan! Da se igramo?“

A želeo sam. Naravno da bih se igrao.

I šta je s ogledalom? Staviti i njega, ovoga puta, nosilo je smisao koji je znatno prevazilazio kamion i jurnjavu po nasipskom autoputu. Sada je moralo da znači mnogo više.

Sve što mi je padalo na pamet bilo je „Pogledaj se samo.“ Kakvog je to smisla imalo? Zašto bih ja pogledao samoga sebe? Nisam dovoljno sujetan da bih u tome uživao - barem ne u pogledu svog fizičkog izgleda. I zašto bih ja uopšte želeo da vidim sebe, kada je ono što zaista želim bilo da vidim ubicu? Prema tome, ogledalo je moralo da ima neko sasvim drugo značenje, koje ja naprosto nisam shvatao.

Čak ni u to nisam mogao da budem siguran. Bilo je moguće da i nije bilo nekog stvarnog značenja. Nisam želeo da razmišljam na takav način o ovako elegantnom umetniku, ali je i ta mogućnost postojala. Poruka je sasvim lako mogla da bude i privatna, nezdrava i preteća. Apsolutno nije postojao način da znam. I apsolutno nije bilo načina da znam šta treba da uradim tim povodom. Ako je, uistinu, trebalo uopšte nešto da preduzimam.

Moj izbor je bio sasvim ljudski. Čudno, kad bolje razmislim; ja pravim ljudski izbor. Hari bi se ponosio. Ljudski sam odlučio da ne preduzimam ništa. Da čekam i vidim. Neću prijaviti šta se dogodilo. Na kraju, šta je tu bilo da se prijavljuje? Ništa nije nedostajalo. Ništa nije bilo za zvaničnu izjavu, osim: „O, kapetane Metjus, mislio sam da treba da znate da je neko očigledno provalio u moj stan i ostavio mi Barbiku u zamrzivaču.“

To je veoma dobro zvučalo. Bio sam siguran da bi u Odeljenju prošlo sasvim lepo. Možda bi narednik Douks lično istraživao slučaj i konačno bi mu bilo dozvoljeno da zadovolji svoj skriveni talenat za nesputano ispitivanje. Ili bi me prosto bacili na spisak mentalno nesposobnih za posao, zajedno sa sirotom Deb, jer se zvanično slučaj

zatvarao, a čak i da je još uvek bio otvoren, nije imao nikakve veze sa Barbikama.

Ne, zaista nije bilo ničeg za kazivanje, ničega što bih mogao da objasnim na razumljiv način. I zato, rizikujući još jedno divlje lupanje po rebrima, neću reći ni Debori. Iz razloga koje ne mogu ni da počnem da objašnjavam, čak ni sebi, ovo je bilo lično. Zadržavajući to kao ličnu stvar, šanse su bile veće da ću prići bliže svom posetiocu. Da bih ga priveo pravdi, naravno. Prirodno.

Donevši konačno odluku, bilo mi je mnogo lakše. Gotovo vrtoglavo, u stvari. Pojma nisam imao šta bi moglo da ispadne od toga, ali sam bio spreman da se nosim sa čim god trebalo. Tako sam se osećao cele noći, čak i celog sledećeg dana na poslu, dok sam pripremao laboratorijski izveštaj, tešio Deb, i krao krofnu Vinsu Masuki. Pratilo me je dok sam vozio kući kroz veseli samoubilački večernji saobraćaj. Bio sam u stanju zen pripravnosti, spreman na svako iznenađenje.

Ili sam bar tako mislio.

Tek što sam se vratio u stan, zavalio se u stolicu i opustio, kad je zazvonio telefon. Pustio sam ga da zvoni. Hteo sam da dišem par minuta, i nisam mogao da se setim ničega što nije moglo da sačeka. Pored toga, platio sam gotovo 50 dolara za telefonsku sekretaricu. Pa nek onda radi i dokaže da toliko vredi.

Zvoni dva puta. Zatvorio sam oči. Udahnuo. Opusti se, staro momče. Zvoni treći put. Izdahni. Telefonska sekretarica je škljocnula i moja božanstveno urbana poruka se oglasila.

„Zdravo, nisam trenutno kod kuće, ali ću vas pozvati odmah ukoliko budete ljubazni da ostavite poruku, posle zvučnog signala. Hvala.“

Kakav fantastičan ton u glasu. Kakva otrovna pamet! Izistinski veličanstvena poruka, sve u svemu. Zvučao sam gotovo ljudski. Bio sam veoma ponosan. Ponovo sam udahnuo, slušajući melodičan biiiiip! koji je usledio.

„Zdravo, ja sam.“

Ženski glas. Nije Debora. Osetio sam tik iziritiranosti u jednom kapku. Zašto toliko ljudi počinje svoje poruke sa „Ja sam“? Naravno da si ti. To svi znamo. Ali koji TI do đavola!? U mom slučaju, izbor je bio prilično ograničen. Znao sam da nije Debora. Nije zvučalo kao Laguerta, mada je sve bilo moguće. To znači da ostaje samo...

Rita?

„Oh, žao mi je, ja...“ Dugačak udah i uzdah. „Slušaj, Dekstere, žao mi je. Mislila sam da ćeš me pozvati i onda kada nisi, ja sam prosto...“ Sada jedan dugačak izdah. „Svejedno. Treba da razgovaramo. Jer sam shvatila... Mislim - o do vruga. Možeš li, ovaj, da me pozoveš? Ako ... pa znaš već.“

Nisam znao. Uopšte. Nisam čak ni bio siguran ko je to. Da li je to stvarno bila Rita?

Još jedan dugačak uzdah. „Žao mi je ako...“ I veoma dugačka pauza. Dva puna udisaja. Duboko udahni, izdahni. Duboki udah, zatim iznenadni izdah. „Molim te pozovi me, Dekstere. Samo...“ Dugačka pauza. Još jedan uzdah. Zatim je spustila slušalicu.

Mnogo sam se puta u životu osećao kao da mi nedostaje nešto, neki bitan deo slagalice koji su svi oko mene nosili sa sobom bez razmišljanja. Obično mi to ne smeta jer se u većini slučajeva ispostavi da se radi o zapanjujuće glupom delu ljudskosti, kao što je, recimo, razumevanje bejzbolskih pravila ili značenja fraze „ne ići do kraja na prvom sastanku“.

Ali u drugim prilikama sam se osećao kao da mi nedostaje ogroman rezervoar tople mudrosti, verovanje u neko čulo koje ja nemam a kojim ljudi osećaju tako duboko da i ne moraju o tome da razgovaraju, niti da to uopšte verbalizuju.

Ovo je bio jedan od tih slučajeva.

Znao sam da se tražilo da razumem šta to Rita, u stvari, govori sasvim određeno, da su njene pauze i mucanje značile odličnu i divnu stvar koju bi muški pripadnici ljudskog roda intuitivno shvatili. Ali ja nisam imao ni najblažu ideju šta bi to moglo biti, niti kako da to shvatim. Treba li da brojim uzdisaje? Merim pauze i prevedem ih u brojeve biblijskih stihova da bih otkrio tajni kod? Šta je to pokušavala da mi kaže? I, kad smo već kod toga, zašto je uopšte pokušavala da mi nešto kaže?

Kako sam ja razumevao stvari, kada sam poljubio Ritu gonjen čudnim i glupim impulsom, prevršio sam meru koju smo postavili zajednički i prihvatili da je ne smemo preći. Više nije bilo načina da raščinim već učinjeno, nije bilo povratka. Na svoj način, poljubac je bio čin ubistva. U svakom slučaju, bilo je utešno tako razmišljati. Ubio sam našu pažljivu vezu proburazivši jezikom njeno srce i

gurnuvši je sa litice. Bum, mrtva stvar. Nisam čak ni razmišljao o Riti od tada. Ona je nestala, izgurana iz mog života nerazumljivim hirom.

A sada je ona zvala mene i snimala svoje disanje da me zabavi.

Zašto? Je li želela da me kazni? Da me naziva pogrdnim imenima, natrlja mi nos zbog moje gluposti, primora me da uvidim razmere uvrede?

Cela stvar je počela prekomerno da me nervira. Hodao sam uzduž i popreko po stanu. Zašto uopšte moram da mislim na Ritu? Momentalno sam imao važnije brige. Rita je bila prosto moja brada, glupavi dečji kostim koji sam nosio vikendom ne bih li sakrio činjenicu da sam i ja bio vrsta čoveka što se bavi istim poslom koji je onaj drugi zanimljivi momak trenutno mogao da upražnjava, a ja nisam.

Da li je to bila ljubomora? Naravno da sada nisam radio te stvari. Tek sam nedavno privremeno bio završio. I sigurno to neću raditi u dogledno vreme. Previše riskantno. Ništa nisam pripremio.

A opet...

Otišao sam u kuhinju i kvrcnuo Barbikinu glavu. *Tup. Tup tup.* Kao da sam nešto osećao. Želju za igrom? Duboku i jaku zabrinutost? Profesionalnu ljubomoru? Nisam mogao da kažem, a Barbika nije govorila.

To je jednostavno bilo previše. Očigledno folirantsko ispovedanje, povreda mog unutrašnjeg svetilišta, i sada Rita? Čovek može da podnese samo toliko. Čak i lažni

čovjek poput mene. Počeo sam da osećam nemir, vrtoglavicu, zbunjenost, hiperaktivnost i letargiju u isto vreme. Otišao sam do prozora i pogledao napolje. Bilo je mračno, a daleko preko vode uzdizala se svetlost na nebu, i na sam njen prizor u susret joj se podigao sićušni i zli glas negde iz mojih dubina.

Mesec.

Šapat u mom uhu. Ne čak ni zvuk; samo blagi osećaj da neko izgovara moje ime, na granici čujnosti, negde u blizini. Veoma blizu, možda prilazi još bliže. Uopšte nema reči, samo suvo šuštanje neglasa, ton ispod tona, misao u dahu. Lice mi je bilo vruće i iznenada sam mogao da čujem svoje disanje. Glas se ponovo javio, meki zvuk je pao na spoljašnju ivicu mog uha. Okrenuo sam se premda sam znao da nikoga nema i da ništa nije palo na moje uho, već da je to bio dragi unutrašnji prijatelj, koji je udarao, mesecom i ko zna čime još, po mojoj podsvesti.

Kakva debela srećna alapača, taj Mesec. Koliko je samo on imao da kaže. I koliko god se ja trudio da mu ukažem da je bilo pogrešno vreme, da je bilo prerano, da je bilo drugih važnih stvari koje treba sada uraditi - Mesec je za sve to imao odgovor, čak i više od toga. I mada sam tako stajao četvrt sata i ubeđivao sebe, dalji tok stvari, nikada nije ni dolazio u pitanje.

Postao sam očajan, iskoristio sve trikove koje sam znao u toj borbi, i kada su svi pokušaji propali uradio sam nešto što me je suštinski šokiralo. Pozvao sam Ritu.

„O, Dekstere“, rekla je ona. „Ja sam prosto - bojala sam se. Hvala ti što si pozvao. Ja prosto...“

„Znam“, rekao sam, iako, naravno, nisam znao.

„Da li bismo mogli... Ne znam šta ti... Možemo li se videti kasnije, i samo... Ja bih zaista volela da te vidim.“

„Naravno“, rekao sam, i dok smo se dogovarali da se nađemo kasnije kod nje, pitao sam se šta je to mogla da ima na umu. Nasilje? Suze protivoptužbe? Pogrdе iz sveg glasa? Ovde sam bio na tuđem - mogao sam da naletim na bilo šta.

Kada sam spustio slušalicu, shvatio sam da mi je cela stvar divno odvušla pažnju na gotovo pola sata, pre nego što se unutrašnji glas ponovo uvukao u moj mozak sa svojim mirnim insistiranjem da ova noć zaista treba da bude specijalna.

Ponovo sam osetio privlačnu snagu prozora, a tamo je opet bio on, ogromno srećno lice na nebu, smešljivi Mesec. Navukao sam zavesu i okrenuo se, kružio stanom iz sobe u sobu, dodirivao stvari, govorio sebi da još jednom proveravam da li je nešto nestalo, znajući da ništa nije nedostajalo, i znajući takođe i zašto. I svaki krug po stanu bivao je sve bliži malom stolu u dnevnoj sobi na kome sam držao računar, znajući šta želim da uradim i ne želeći da to uradim, sve dok konačno, posle tri četvrt sata, privlačnost nije postala prejaka. Vrtoglavica je još uvek bila isuviše snažna da bih stajao i pomislio sam da ću se samo strovaliti u stolicu jer mi je bila pri ruci, a kad sam već bio tu uključio sam računar, a kada sam ga već uključio...

Ali još nisam sve obavio, pomislio sam, nisam spreman.

I naravno, to nije bilo važno. Bio ja spreman ili ne, to nije imalo značaja. *Ono je bilo spremno.*

POGLAVLJE 14

Malo je falilo da budem siguran da je on taj, ali samo malo, a nikada ranije se nije dogodilo da *malo fali*. Osećao sam se slabo, zatrovano, polubolesno od kombinacije uzbuđenosti i nesigurnosti i potpune pogrešnosti - ali naravno, sada je Mračni putnik upravljao sa zadnjeg sedišta i to kako sam se ja osećao nije bilo naročito značajno jer se *on* osećao snažnim i hladnim, nestrpljivim i spremnim. Mogao sam da osetim kako raste u mojoj unutrašnjosti, nadolazeći iz deksterovski tamnih uglova mog gušterskog mozga, narastanje i nadolaženje koje je moglo da se završi samo na jedan način, a kad je već takav slučaj, onda je bolje da to bude ovako.

Pronašao sam ga pre nekoliko meseci, ali posle nešto posmatranja bio sam odlučio da je sigurnije tipovati na sveštenika i da ovaj može da ostane na ledu još neko vreme dok se ja sasvim ne uverim.

Koliko sam samo pogrešio. Ispostavilo se da on nije mogao uopšte da čeka.

Živeo je u maloj ulici u Kokonat Grouvu. Nekoliko blokova u jednom smeru od njegove bezvredne male kuće, komšiluk se sastojao od kuća siromašnih crnaca, mesta na kojima se prodavao roštilj, i ruševne crkve. Na pola milje u suprotnom smeru živeli su milioneri u prevelikim modernim kućama okruženim koralnim zidovima,

podignutim da bi zadržali ljude kao što je bio on. A Džeimi Javorski je bio tačno u sredini, u kući koju je delio sa milionima buba i najružnijim psom kojeg sam ikada video.

I takva kuća je bila previše za njegova primanja. Javorski je radio pola radnog vremena kao čistač u srednjoj školi Pons de Leon, i koliko sam mogao da razaberem, to je bio njegov jedini izvor prihoda. Radio je tri dana u nedelji, što je bilo taman dovoljno da se preživi, teško nešto više od toga. Naravno, nisu me zanimala njegova primanja. Bio sam veoma zainteresovan za činjenicu da je došlo do malog ali značajnog porasta nestanaka dece iz Ponsa otkad je Javorski tamo počeo da radi. Sve su bile svetlokose devojčice od dvanaest-trinaest godina.

Svetlokose. To je bilo važno. Iz nekog razloga to je bio detalj koji je policija uvek nekako previđala ali je nekome poput mene to uvek iskakalo u prvi plan. Možda to nije delovalo politički ispravno; tamnokose devojčice, i tamnopute devojčice, trebale su da budu jednako dobra prilika za kidnapovanje, seksualno zlostavljanje i zatim kasapljenje pred kamerom, zar nije tako?

Takođe se nekako ispostavljalo da je Javorski uvek bio poslednji koji je video nestalo dete. Policija je razgovarala s njim, zadržavala ga preko noći, ispitivala, ali nije bila u stanju da mu išta prikači. Naravno, oni su morali da zadovolje neke pravne standarde. Mučenje je, na primer, u poslednje vreme bilo dočekivano uglavnom sa neodobravanjem. A bez ponešto veoma prisilnog ubeđivanja, Džeimi Javorski se nikada ne bi otvorio u pogledu svog hobija. Ja znam da ne bi.

Ali sam znao da je on to radio. Pomagao je tim devojkicama da nestanu u veoma brzom i fatalnoj filmskoj karijeri. Bio sam gotovo siguran. Nisam našao delove tela i nisam ga video da to radi, ali se sve uklapalo. A na internetu sam uspeo da pronađem neke izuzetno inventivne slike tri od nestalih devojkica. One na tim slikama nisu delovale veoma srećno, premda su neke od stvari koje su radile trebale da donose radost, bar se tako pričalo.

Nisam mogao definitivno da povežem Javorskog sa slikama. Međutim, poštanska adresa je bila Južni Majami, par minuta od škole. A on je živeo iznad svojih mogućnosti. I u svakom slučaju, sa zadnjeg sedišta su dolazili sve snažniji podsetnici da mi vreme ističe, da ovo nije bio slučaj gde je potpuna sigurnost bila od izuzetnog značaja.

Brinuo me je ružni pas. Psi su uvek bili problem. Nisu me voleli i često nisu odobravali ono što sam radio njihovim vlasnicima, posebno zato što nisam sa njima delio najbolje komade. Morao sam da smislim način da prođem pored psa i stignem do Javorskog. Možda će on izaći. Ako ne, ja sam morao da nađem način da uđem.

Provezao sam se triput pored kuće Javorskog, ali mi ništa nije sinulo. Trebalo mi je malo sreće, i to pre nego što me Mračni putnik primora da uradim nešto brzopleto. I taman kada je moj dragi prijatelj počeo da mi prišaptava nesmotrene predloge, došlo je moje malo parče sreće. Javorski je izašao iz kuće i ušao u svoj izandali crveni pikap marke „toyota“ baš kada sam ja prolazio. Usporio sam

koliko sam mogao i u sledećem trenutku on je pošao u rikverc i naglo usmerio svoj mali kamion prema Daglas Roudu. Okrenuo sam i pošao za njim.

Pojma nisam imao kako ću ovo da izvedem. Nisam bio spreman. Nisam imao bezbednu sobu, ni čist radni kombinezon, ništa osim kotura lepljive trake i noža za filete ispod sedišta. Morao sam da budem nevidljiv, neprimetan i savršen, a nisam imao pojma kako. Mrzeo sam improvizacije, ali trenutno nije bilo izbora.

Ponovo mi se posrećilo. Saobraćaj je bio veoma slab dok je Javorski vozio na jug ka Old Katler Roudu, i posle otprilike jedne milje, okrenuo je levo, prema vodi. Još jedan ogroman novi stambeni kompleks bio je na putu da svima nama poboljša život pretvarajući drveće i životinje, u cement i starce iz Nju Džersija. Javorski je polako vozio kroz gradilište, pored nezatravljenog terena za golf ali sa postavljenim zastavicama, dok nije gotovo sasvim prišao vodi. Skelet velikog, poludovršenog bloka stanova zaklanjao je mesec. Zaostao sam podosta, isključio farove i zatim se približio dovoljno da vidim šta smeru moj dečko.

Javorski je parkirao pored bloka budućih stanova. Izašao je i stao između svog malog kamiona i brda peska. Na trenutak je samo osmatrao, a ja sam parkirao uz bankinu i isključio motor. Javorski je gledao u stanove a zatim niz put prema vodi. Izgledao je zadovoljno i ušao u zgradu. Bio sam sasvim siguran da je gledao gde je čuvar. I ja sam, takođe. Nadao sam se da je on odradio svoj domaći zadatak. Najčešće, na ovako ogromnim građevinskim kompleksima jedan čuvar se vozikao od jedne do druge

lokacije u vozilu za golf. Tako je bilo jeftinije, a pored toga ovo je Majami. Određena količina režijskih troškova od svakog projekta odlazila je na materijal za koji se očekivalo da u tišini nestane. Meni se činilo kao da Javorski planira da pomogne preduzimaču da ispuni svoju kvotu.

Izašao sam iz svog auta i gurnuo nož za filete i lepljivu traku u jeftin zembilj koji sam poneo sa sobom. Gumene baštenske rukavice i nešto slika su već bile u njemu, ništa posebno. Samo sitnice koje sam skinuo sa interneta. Bacio sam zembilj preko ramena i polako krenuo kroz noć dok nisam stigao do njegovog štrokavog malog kamiona. Sve je bilo prazno, i kabina i teretni deo. Gomile čaša i kartonskih pakovanja iz Burger Kinga, prazne paklice „kamela“ na podu. Ništa što nije bilo malo i prljavo, kao i sam Javorski.

Pogledao sam gore. Iznad ivice poluizgrađenih stanova mogao sam da vidim sjaj mesečine. Noćni vetar je duvao preko mog lica, donoseći sa sobom sve zanosne mirise našeg tropskog raja: dizel ulja, povrća u raspadanju i cementa. Duboko sam udahnuo i vratio misli ka Javorskom.

Bio je negde u kosturu građevine. Nisam znao koliko sam vremena imao, a jedan tihi glas me je terao da žurim. Ostavio sam kamion i otišao u zgradu. Kako sam kročio kroz vrata, tako sam ga čuo. Ili bolje rečeno, čuo sam čudno čangrljanje, zveketavi zvuk koji je morao da bude njegov, ili...

Zastao sam. Zvuk je dolazio odnekud sa jednog kraja i ja sam laganim hodom krenuo tamo. Cev za sprovođenje

električnih vodova se protezala duž zida. Pipnuo sam cev i osetio da vibrira, kao da se nešto unutra kretalo.

U mozgu mi se upalila lampica. Javorski je izvlačio kablove. Bakar je bio veoma skup i crno tržište bakra u svim oblicima je cvetalo. Bio je to još jedan mali prilog za dopunu slabe čistačke plate, koji je pomagao da se pokriju dugački periodi siromaštva između nestanaka omladinaca. Mogao je da zaradi nekoliko stotina dolara na jednom tovaru bakra.

Pošto sam sada znao šta smeru, maglovita skica ideje je počela da se ukorenjuje u mom mozgu. Na osnovu zvuka, nalazio se negde iznad mene. Lako sam mogao da ga nađem, pratim kao senka dok ne dođe pravo vreme, a zatim udarim. Ali sam ovde bio praktično go, potpuno izložen i nespreman. Navikao sam da ove stvari radim na određen način. Iskorak iz mojih pažljivo postavljenih granica činio je da se osećam izuzetno neprijatno.

Mali drhtaj mi se uspuzao uz kičmu. Zašto sam ovo radio?

Brz odgovor je bio, naravno, da ja uopšte ništa nisam ni radio. Radio je moj dragi prijatelj sa mračnog zadnjeg sedišta. Bio sam s njim samo zato što sam ja imao vozačku dozvolu. Ali smo mi postigli sporazum, on i ja. Postigli smo pažljivo, uravnoteženo postojanje, način da živimo zajedno, kroz harijevsko rešenje. A sada je on vršljao izvan Harijevih pažljivih, odlično povučenih linija. Zašto? Gnev? Da li je invazija na moj dom bila zaista tako nečuveni postupak da ga je probudila ne bi li udario iz osвете?

Meni se *nije* činilo da je ljut - kao i uvek, delovao mi je hladnokrvan, miran, zabavljen, željan lovine. A ni ja nisam bio ljut. Bio sam - polupijan, visoko kao zmaj, balansirao na sečivu euforije, teturao preko niza unutrašnjih nabora, osećajući se onako kako sam mislio da se oseća kada se imaju emocije. I to pijanstvo me je vuklo na ovo opasno, nečisto, neplanirano mesto, da nešto, što je ranije uvek bilo pažljivo planirano, sada uradim bez mnogo razmišljanja. Bez obzira na to što sam sve ovo znao, toliko sam želeo da to uradim. *Morao* da uradim.

Pa dobro onda. Ali nisam morao da radim neobučen. Pogledao sam okolo. Velika gomila gipsanih ploča za pregradne zidove nalazila se na udaljenom kraju prostorije, u originalnom pakovanju od plastične folije. Par minuta posla i isekao sam sebi kecelju i čudnu providnu masku od plastike; prosekao sam otvore za nos, usta i oči da bih mogao da dišem, govorim i vidim. Tesno sam je vezao, osećao kako mi gnječi lice u nešto neprepoznatljivo. Uvrnuo sam krajeve na potiljku i vezao grubi čvor. Savršena anonimnost. Možda je delovalo smešno, ali sam navikao da lovim s maskom. I na stranu neurotični nagon da sve bude *ispravno*, to je bila i jedna briga manje. Dozvoljavala mi je da se malo opustim, pa je i zato ideja bila dobra. Uzeo sam rukavice iz zembilja i navukao ih. Sada sam bio spreman.

Javorskog sam našao na trećem spratu. Hrpa električne žice izvučena kod njegovih nogu. Stajao sam u senci stepeništa i posmatrao ga kako vuče žicu. Povukao sam se pod stepenište i otvorio zembilj. Uz pomoć lepljive trake

okačio sam slike koje sam poneo sa sobom. Slatke male slike nestalih devojčica, raznovrsnost dražesnih i eksplicitnih poza. Zalepio sam ih trakom na betonski zid gde će Javorski moći da ih vidi, kada bude krenuo kroz vrata na stepenište.

Pogledao sam ponovo Javorskog. Izvukao je još dvadeset jardi žice. Zaglavila se negde i više nije mogao da izvuče. Javorski je cimnuo dvaput, zatim izvukao teške makaze za žicu iz zadnjeg džepa i presekao je. Pokupio je žicu koja mu je ležala kod nogu i čvrsto je namotao u kotur preko šake i nadla-ktice. Zatim je krenuo prema stepeništu - prema meni.

Skupio sam se pod stepeništem i čekao.

Javorski je nastojao da bude tih. Nije očekivao da ga neko prekine - sigurno nije očekivao mene. Slušao sam njegove korake i tiho čangrljanje kotura žice koji se vukao za njim. Bliže...

Prošao je kroz vrata i prošao pored mene ne primetivši me. Zatim je ugledao slike.

„Vuuuh“, rekao je, kao da ga je neko jako udario u stomak. Blenuo je opuštene vilice, nesposoban da se pokrene, a ja sam bio iza njega s nožem pod njegovom gušom.

„Ne mrdaj i da nisi pisnuo“, rekli smo.

„Ej, vidi...“ rekao je.

Malko sam okrenuo zglob i gurnuo vrh noža u kožu ispod njegove brade. Zašištao je kada je uznemiravajući

gadan mali mlaz krvi krenuo. Tako nepotrebno. Zašto ljudi nikada ne slušaju?

„Rekao sam, da nisi pisnuo“, kazasmo mu, i sada je bio tih.

I onda je jedini zvuk bio šuškanje lepljive trake, njegovo disanje i tihi zadovoljni smeh Mračnog putnika. Prelepio sam mu usta, delom čistačeve dragocene bakarne žice uvezao mu ruke i odvuкао ga do jedne od gomila naslaganih gipsanih ploča. Za samo nekoliko trenutaka bacio sam ga na improvizovani sto i privezao ga za njega.

„Sada da pričamo“, rekli smo prijatnim hladnim glasom Mračnog putnika.

Nije znao da li mu je bilo dozvoljeno da govori, a lepljiva traka je to u svakom slučaju otežavala, te je ostao tih.

„Pričajmo o nestalima“, rekli smo, skidajući trzajem lepljivu traku sa njegovih usta.

„Jaaaooo - š'a - kako misliš?“ rekao je. Ali nije bio mnogo ubedljiv.

„Mislim da ti znaš šta ja mislim“, rekli smo mu.

„N-ne“, rekao je.

„D-da“, rekli smo mi.

Mnogo se pravio pametan. Moje vreme je isticalo, celo več je isticalo. Ali je on počeo da se pravi hrabar. Pogledao je u moje sjajno lice. „Šta si ti, neki pandur ili tako nešto?“ pitao je.

„Ne“, rekli smo i odsekli mu levo uho. Ono je bilo najbliže. Nož je bio oštar i na trenutak on nije mogao da

poveruje šta mu se dogodilo, trajno i zauvek bez levog uha. Spustio sam uho na njegove grudi da bi poverovao. Oči su mu postale ogromne i napunio je pluća vriskom, ali sam mu na vreme strpao gužvu plastike u usta.

„To nećemo“, rekli smo. „I gore stvari mogu da se dogode.“ I hoće, to sigurno, ali on to još uvek nije morao da zna.

„Nestali?“ pitali smo nežno, hladno, i pričekali trenutak, posmatrajući njegove oči da bismo bili sigurni da neće vrisnuti, a zatim uklonili čep.

„Isuse“, rekao je hrapavo. „Moje uho...“

„Imaš drugo, ništa lošije“, rekli smo. „Pričaj nam o devojčicama sa ovih slika.“

„Nam? Kako to misliš, nam? Isuse, ovo boli“, kmečao je.

Neki ljudi prosto ne kapiraju. Vratio sam mu plastiku u usta i bacio se na posao.

Gotovo sam se zaneo; to je lako, u datim okolnostima. Srce mi je tuklo kao ludo i morao sam da vodim tešku borbu da sprečim drhtanje ruku. Ali sam radio, istraživao, tražio nešto što mi je uvek bilo baš pod prstima. Uzbudljivo - i veoma frustrirajuće. Pritisak je rastao u meni, peo se u moje uši i vrišteći tražio oslobađanje - koje nije dolazilo. Samo narastajući pritisak, i osećaj da je nešto divno bilo na dohvat mojih čula, čekalo na mene da ga pronađem i uronim. Ali ga nisam našao, i nijedan od mojih starih standarda nije mi pružio nikakvu radost. Šta činiti? Sav zbunjen, otvorio sam venu i jeziva bara krvi se napravila na plastici oko čistača. Zastao sam na trenutak, tražeći

odgovor, ne nalazeći ništa. Pogledao sam u stranu, kroz prozorsku školjku. Buljio sam, zaboravljajući da dišem.

Mesec se video preko vode. Iz nekog razloga koji nisam mogao da objasnim, to je izgledalo tako ispravno, tako *nužno*, da sam neko vreme samo gledao preko vode, posmatrajući kako se ljeska, tako savršeno. Zateturao sam i udario u improvizovani sto, što me je osvestilo. Ali mesec... ili je to bila voda?

Tako blizu... Tako sam bio blizu nečemu što sam gotovo mogao da namirišem - ali čemu? Prožela me je jeza - i to je takođe bilo ispravno, tako ispravno da je povuklo ceo lanac jeze, sve dok mi zubi nisu zacvokotali. Ali zašto? Šta je to značilo? Tu je bilo nešto, nešto *značajno*, neka preovlađujuća čistota i jasnoća jahanja na mesecu i na vodi, sasvim na dohvat vrha mog noža za filete, a ja nisam mogao da ga uhvatim.

Vratio sam pogled na čistača. Toliko me je ljutio, način na koji je tu ležao, pokriven improvizovanim znakovima i nepotrebnom krvlju. Međutim, teško je bilo ostati ljut uz divan floridski mesec koji je lupao o mene, duvanje tropskog povetarca, divne zvukove noći, savijanje lepljive trake i uspaničeno disanje. Gotovo da sam morao da se nasmejem. Neki ljudi odaberu da umru zbog tako neobičnih stvari, ali ova gnusna mala buba, umirala je zbog bakarne žice. A izraz na njegovom licu: povređen i zbunjen i očajan. Da nisam bio toliko isfrustriran, bilo bi smešno.

On je zaista zaslužio više truda s moje strane; na kraju, nije on bio kriv što sam ja izvan svoje uobičajene forme. Nije čak bio ni dovoljno podao da bi bio na vrhu mog

spiska stvari koje treba obaviti. Bio je samo gnusni mali ljigavac koji je pobio decu zbog novca i napaljivanja, i samo četvoro ili petoro koliko sam ja znao. Gotovo da sam ga žalio. Uistinu nije bio spreman za prvu ligu.

Pa šta sad. Nazad na posao. Stao sam uz Javorskog. Sada se više nije toliko bacakao ali je i dalje bio previše živ za moje uobičajene metode. Naravno, večeras nisam pri sebi imao sve moje visokoprofesionalne igračke i postupak mora da je bio pomalo težak za Javorskog. Ali kao pravi vojnik, on se nije žalio. Osetio sam nalet simpatije i usporio moj nasumični pristup, posvećujući posebnu pažnju njegovim rukama. On je reagovao sa pravim entuzijazmom i ja sam se poneo, izgubljen u srećnom istraživanju.

Konačno su me njegovi prigušeni vrisci i divlje bacakanje osvestili. Onda sam se setio da se čak nisam ni uverio u njegovu krivicu. Pričekao sam da se smiri, a zatim sam izvadio plastiku iz njegovih usta.

„Nestali?“ pitali smo.

„O, Isuse. O, Bože. O, Isuse.“ rekao je slabo.

„Ne bih rekao“, rekli smo. „Mislim da smo njih ostavili za sobom.“

„Molim te“, rekao je. „O, molim te...“

„Pričaj mi o nestalima“, rekli smo.

„Okej“, izbrektao je.

„Ti si oteo one devojčice.“

„Da...“

„Koliko njih?“

Neko vreme je samo dahtao. Oči su mu bile zatvorene i pomislio sam da sam ga možda prerano izgubio. Konačno je otvorio oči i pogledao me. „Pet“, rekao je konačno. „Pet malih lepotica. Nije mi žao.“

„Naravno da nije“, rekli smo. Spustio sam šaku na njegovu ruku. Bio je to divan trenutak. „A sada ni meni nije žao.“

Gurnuo sam mu plastiku u usta i vratio se poslu. Ali tek što sam zaista ponovo uhvatio ritam, čuo sam kako dole stiže čuvar.

POGLAVLJE 15

O dalo ga je pucketanje s njegovog radija. Bio sam duboko uronio u nešto što nikada pre nisam pokušao, kada sam ga čuo. Radio sam na torzou vrhom noža i mogao sam da osetim prvo pravo peckanje reakcije niz kičmu i kroz pluća i nisam želeo da stanem. Ali radio... To je bila gora vest od samog dolaska čuvara. Ako pozove pojačanje ili zatraži blokadu puteva, bilo je sasvim moguće da ću imati poteškoće da objasnim neke od stvari kojima sam bio zabavljen.

Pogledao sam u Javorskog. Sada je bio skoro gotov, a ja još uvek nisam bio zadovoljan kako su stvari tekle. Previše nereda, i nisam bio našao ono za čim sam tragao. Bilo je par trenutaka kada sam osetio da sam na ivici nečeg divnog, nekog zadržavajućeg otkrovenja koje je imalo veze sa... Čim? Možda vodom koja je tekla tamo ispod prozora? Međutim, ništa se nije dogodilo, šta god da je osećaj nagoveštavao. I sada sam zatečen sa nedovršenim, nečistim, neurednim, nezadovoljavajućim silovateljem dece, a čuvar iz obezbeđenja je bio na putu da nam se pridruži.

Mrzim kada zaključujem na brzinu. To je tako značajan trenutak i pravo olakšanje za nas obojicu, Mračnog putnika i mene. Ali kakvog sam izbora imao. Jedan dugi trenutak - predug, zaista, i toga se prilično stidim - razmišljao sam da

ubijem stražara i nastavim. To bi bilo lako i mogao bih da nastavim s istraživanjem uz svežinu početka...

Ali ne, naravno da ne. To ne bi išlo. Stražar je bio nedužan, nedužan onoliko koliko to neko može da bude i da pri tom živi u Majamiju. Verovatno je bio kriv samo za poneki pucanj u druge vozače na ekspresnom autoputu Palmeto. Gotovo čist kao sneg. Ne, morao sam da se povučem na brzinu i u tome je bila cela mudrost. A ako sam morao da ostavim čistača nepotpuno dovršenog i sebe nedovoljno zadovoljnog - pa, više sreće drugi put.

Gledao sam u malog zgnječenog insekta i osetio kako me ispunjava gnušanje. Stvor je ispuštao slince i krv zajedno. Odvratna mokra bljuzga brborila je preko njegovog lica. Mlaz, grozno crven, curio mu je iz usta. U nastupu ozlojeđenosti, prerezao sam Javorskom grkljan. I odmah zažalio zbog žurbe. Veliki mlaz užasne krvi je šiknuo i sam pogled na to učinio je da sve postane još žalosnija, neurednija greška. Osećajući se nečisto i nezadovoljno, potrčao sam ka stepeništu. Pratilo me je hladno i zlovoljno gundanje Mračnog putnika.

Našao sam se na drugom spratu i, držeći se zida, pogledao kroz nezastakljeni prozor. Ispod sam video čuvarevo vozilo za golf, usmereno ka Old Katleru - što je značilo, nadao sam se, da je došao iz suprotnog pravca i da nije video moj auto. Stojeći pored vozila, debeo mladi čovek maslinaste boje kože, crne kose i tankih crnih brkova gledao je nagore prema zgradi - na moju sreću, pogled mu je trenutno bio uperen u njen suprotan kraj.

Šta je čuo? Da li je bio prosto u svom uobičajenom obilasku? Morao sam da se nadam da je tako. Ako je stvarno nešto čuo... Ako je stajao napolju i zvao pomoć, verovatno će me uhvatiti. Ma koliko ja bio pametan i rečit, nisam verovao da sam dovoljno dobar u tome da bih se izvukao iz ovoga.

Mladi čuvar je palcem dodirnuo brk i gladio ga kao da će to doprineti njegovom boljem rastu. Namrštio se, prešao pogledom po zgradi. Povukao sam se. Kada sam opet provirio trenutak kasnije, mogao sam samo da vidim njegovo teme. Ulazio je unutra.

Pričekao sam dok nisam čuo njegove korake na stepeništu. Zatim sam se spustio kroz prozor, viseći na prstima sa grube cementne prozorske sokle, na pola puta između drugog i prvog sprata; zatim sam se pustio. Loše sam pao, iskrenuo članak o stenu, odrao zglavak na šaci. Ali sam svojim najbržim ćopavim korakom požurio u senku i jurnuo ka kolima.

Srce mi je tuklo kada sam konačno seo na vozačevo sedište. Pogledao sam nazad i nisam video ni traga od čuvara. Pokrenuo sam motor i sa još uvek isključenim svetlima, odvezao se najbrže i najtiše što sam mogao na Old Katler Roud, krećući se ka Južnom Majamiju i dužim putem kući, preko autoputa Diksi. Puls mi je i dalje dobovao u ušima. Kako sam glupo rizikovao. Nikada ranije nisam uradio ništa tako impulsivno, nikada nisam ništa radio bez pažljivog planiranja. To je bio HARIJEV NAČIN: budi pažljiv, igray na sigurno, pripremi se. Mračni izviđači.

I umesto toga, sad ovo. Mogao sam da budem uhvaćen. Mogao sam da budem viđen. Glupo, glupo - da nisam na vreme čuo mladog čuvara mogao sam i njega da ubijem. Nasilno ubiti nedužnog čoveka; bio sam prilično siguran da Hari to ne bi odobravao. I bilo je tako neuredno i neprijatno, takođe.

Naravno da još uvek nisam bio bezbedan - čuvar je lako mogao da zapiše broj tablica ako je prošao pored mojih kola u svom malom vozilu za golf. Izložio sam se groznom bezmozgnom riziku, protivno svim mojim pažljivim procedurama, stavio na kocku sav svoj pažljivo izgrađeni život - a zašto? Ubistvo zarad uzbuđenja? Sram me bilo. A u dubokom senovitom uglu mog uma čuo se eho *O, kako da ne, sram, i poznati kikut.*

Duboko sam udahnuo i pogledao u svoje ruke na volanu. Bilo je *uzbudljivo*, zar ne? Bilo je divlje uzbudljivo, puno života i novih osećanja i duboke frustracije. Bilo je nešto potpuno novo i zanimljivo. A tek čudan osećaj da je sve vodilo nečemu, nekom važnom mestu koje je bilo novo, a opet poznato - zaista ću morati sve to da istražim malo bolje sledećeg puta.

Nije da će biti sledećeg puta, naravno. Sigurno nikada više neću uraditi ništa tako budalasto i impulsivno. Nikada. Ipak, bilo je zabavno - uraditi to makar jednom.

Nema veze. Otići ću kući na jedno izuzetno dugo tuširanje i dok budem trošio vreme na to...

Vreme. Palo mi je na um neželjeno i nezvano. Bio sam se dogovorio s Ritom da se nađemo - nekako upravo u ovo vreme, ako je verovati satu na komandnoj tabli. I iz kog

mračnog razloga? Nisam mogao da znam šta se odvijalo u umu jednog ženskog ljudskogbića. Zašto sam uopšte morao da razmišljam „iz kog razloga“ u ovakvom trenutku, kada su svi moji nervni završeci bili naježeni i jodlovali su od frustracije? Nije me bilo briga zbog čega je Rita želela da više na mene. Neće me zaista pogoditi, kakvu god oštru primedbu napravila o mojim karakternim manama, ali me je iritiralo što sam bio primoran da provodim vreme slušajući je, kad sam imao druge, mnogo važnije stvari na koje sam morao da mislim. Najpreciznije, želeo sam da razmislim o tome šta je trebalo da uradim, a nisam, na dragom pokojnom Javorskom. Sve do surovog prekida i nedovršenog klimaksa, dogodilo se toliko novih stvari za koje je bio neophodan moj najbolji mentalni napor; trebalo je da razmislim, da sagledam, da razumem gde me je sve to vodilo. I u kakvom je to odnosu bilo prema onom drugom umetniku, koji motri na mene i provocira me svojim delom?

Sa svim tim na umu, šta mi je trebala Rita upravo sada?

Ali naravno da ću otići. I naravno, imaće to neku svoju skromnu svrhu ako mi zatreba alibi za avanturu sa malim čistačem. „Ali, detektive, kako uopšte možete da pomislite da ja... ? Uostalom, svađao sam se s devojkom u to vreme. Bivšom devojkom, u stvari.“ Jer apsolutno nije bilo nikakve sumnje u mom umu da je Rita prosto želela da se - kako se ono kaže u poslednje vreme? Izduva? Da, Rita je želela da odem tamo da bi mogla da se izduva na meni. U mom karakteru su postojale određene mane na koje je želela da

mi ukaže uz prateći izliv emocija, te je moje prisustvo bilo neophodno.

Kad je već bilo tako, utrošio sam malo više vremena na pranje. Okrenuo sam krug nazad do Kokonat Grouva i parkirao na udaljenoj strani mosta preko neke vode. Tu je proticao dobar duboki kanal. Dokotrljao sam par velikih koralnih kamenova iz drveća na ivici vode, stavio ih u zembilj u kome su već bili natrpani plastika, rukavice i nož, i sve to bacio u centar kanala.

Zaustavio sam se još jednom u malom tamnom parku odmah blizu Ritine kuće i pažljivo se oprao. Morao sam da izgledam čisto i pristojno; vikanje besne žene na mene mora se tretirati kao poluformalna prilika.

I zamislite moje iznenađenje kada sam pozvonio kod nje nekoliko minuta kasnije. Ona nije širom otvorila vrata i počela da me gađa nameštajem i zlostavlja me. U stvari, otvorila je vrata veoma polako i pažljivo, poluskrivajući se iza njih, kao da se pribojava onoga što bi moglo da je sačeka s druge strane. Imajući u vidu da sam je ja tu čekao, pokazala je retko zdrav razum.

„Dekstere?“ rekla je, nežno, stidljivo, zvučeći kao da nije bila sigurna da li želi da joj odgovorim sa da ili ne. „Ja... nisam mislila da ćeš doći.“

„Ali eto mene“, rekao sam veselo.

Nije odgovorila mnogo duže nego što je izgledalo ispravno. Konačno, otvorila je vrata još malo i rekla, „Hoćeš li... ući? Molim te?“

I ako je njen nesiguran, hramajući ton, drugačiji od svega što sam kod nje ikada do tada čuo, bio iznenađenje, zamislite koliko sam tek bio zapanjen njenom odećom. Mislim da se ta stvar zove penjoar; ili možda negliže, jer je sigurno bilo zanemarljivo³⁰ u pogledu količine tkanine utrošene na njegovu izradu. Kako god da se ispravno zvalo, ona je to nosila. I ma koliko ta ideja bila bizarna, verujem da je ta odeća bila namenjena meni.

„Molim te?“ ponovila je.

To je već bilo previše. Mislim, stvarno, šta sam ja to sada trebao da uradim? U meni je ključalo zbog nezadovoljavajućeg eksperimenta sa čistačem; sa zadnjeg sedišta je i dalje prolazilo kroz filtre nezadovoljno mrmljanje. A brzi pregled opšte situacije otkrivao je da sam bio na klackalici između drage Deb i mračnog umetnika, a sada se od mene ovde očekivala nekakva ljudska reakcija, kao na primer - da, kao na primer, šta konačno? Sigurno nije bilo moguće da želi - mislim, zar nije bila BESNA na mene? Šta se ovde dešavalo? I zašto se to dešavalo meni?

„Poslala sam decu u komšiluk“, rekla je Rita. Gurnula je vrata kukom.

Ušao sam.

Na pamet mi pada mnogo načina na koje bih opisao ono što je usledilo, ali ništa od toga ne deluje adekvatno. Ona je otišla do kauča. Ja sam je pratio. Ona je sela. Seo sam i ja. Izgledalo je da joj je neprijatno i stiskala je svoju levu

³⁰ U originalu, igra reči: *negligee* (od fr. *négligé* = oskudna domaća haljina, ali i nebržiljivo) i *negligible* = zanemarljivo.

šaku desnom. Kao da je očekivala nešto, a kako nisam baš bio siguran šta, uhvatio sam sebe kako razmišljam o svom nedovršenom poslu sa Javorskim. Da sam imao samo još malo vremena! Šta sam sve mogao da uradim!

I dok sam razmišljao o tako nekim stvarima, postao sam svestan da je Rita počela tiho da plače. Zurio sam u nju na trenutak, pokušavajući da potisnem slike odranog i beskrvnog čistača. Tako mi svega, nisam mogao da razumem zašto je plakala, ali pošto sam dugo i naporno uvežbavao imitiranje ljudskih bića, znao sam da se od mene očekuje da je tešim. Nagnuo sam se k njoj i rukom joj obuhvatio ramena. „Rita“, rekao sam. „De, de.“ Rečenica koja nije baš bila dostojna mene, ali su je mnogi stručnjaci još odavno dobro promislili. I delovala je. Rita se bacila napred i naslonila lice na moje grudi. Ja sam je još čvršće objmio, što je učinilo da ugledam svoju šaku. Pre manje od sat vremena, ta je šaka držala nož za filete nad malim čistačem. Od te misli mi se zaljuljalo.

I stvarno, ne znam kako se to dogodilo, ali jeste. Jednog momenta sam je milovao i govorio „De, de“ i zurio u žile na mojoj šaci, uz živo sećanje na osećaj pulsiranja u prstima, nalet moći i sjaj dok je nož istraživao Javorskov abdomen. A u sledećem trenutku...

Pretpostavljam da je Rita podigla pogled ka meni. I prilično sam siguran da sam joj ja uzvratio pogled. A opet nekako ja nisam video Ritu nego uredno naslaganu gomilu hladnih i beskrvnih udova. I nisu to bile Ritine ruke koje sam osetio na kopči mog opasača, već sve bučniji hor nezadovoljnog Mračnog putnika. A nešto malo potom...

Eto. I dalje je nekako nezamislivo. Mislim, baš tu, na kauču.

Kako je, za ime sveta, došlo do *toga*?

Dok sam stigao da se uvučem u svoj mali krevet, bio sam potpuno zdrobljen. Meni obično nije potrebno mnogo sna, ali sam osećao kao da će mi noćas trebati dobrih trideset šest sati. Usponi i padovi te večeri, napregnutost od previše novih iskustava - sve je to bilo iscrpljujuće. Mnogo više iscrpljujuće po Javorskog, naravno, nevaljala mokra mala stvar, ali sam ja iscrpio svoj celomesečni adrenalin tokom te plahovite večeri. Nisam čak mogao ni da počnem da razmišljam o značenju svega što sam učinio, počevši od čudnog impulsa da tako ludo i ishitreno izletim u noć, pa sve do nezamislive stvari koja se dogodila sa Ritom. Ostavio sam je da spava, očigledno mnogo srećniju. Ali jadni mračni poremećeni Dekster je i dalje bio bez objašnjenja, i kada je moja glava pala na jastuk, zaspao sam gotovo istog trenutka.

Našao sam se iznad grada kao ptica bez kostiju, u letu, okružen brzim i hladnim vazduhom koji me nosi, vuče me tamo gde se mesečina mreškala na vodi i ja se fijukom spuštam u tesnu hladnu prostoriju za ubijanje gde mali čistač gleda u mene i smeje se, orlovski raširen pod nožem i smeje se, i taj mu napor izobličuje lice, menja ga, i sada on više nije Javorski nego žena, a čovek koji drži nož gleda gore prema meni koji lebdim iznad ustalasane crvene utrobe i dok se lice podiže, napolju čujem Harija i okrećem se časak pre nego što uspevam da vidim ko je na stolu ali...

Budim se. Bol u glavi raspolutio bi dinju. Osećam se kao da sam jedva oči sklopio, ali sat pored kreveta kaže da je 5.14.

Još jedan san. Drugi međugradski poziv na mojoj fantomskoj liniji. Nije ni čudo što sam uporno odbijao da sanjam tokom većeg dela svog života. Tako je glupo; tako nesvrshodni, očigledni simboli. Potpuno nekontrolisan čorbuljak anksioznosti, mržnje, suštog besmisla.

I sada nisam mogao ponovo da zaspim, razmišljajući o infantilnim slikama. Ako već moram da sanjam, što to nisu snovi više nalik meni - zanimljivi i drugačiji?

Seo sam i protrljao slepoočnice u kojima je bubnjalo. Užasno monotona nesvesnost je iskapavala kao drenirani sinus i ja sam seo na ivicu kreveta u maglovitoj zbunjenosti. Šta mi se to događalo? I zašto se nije događalo nekom drugom?

Ovaj san je ostavljao nekako drugačiji osećaj i nisam bio siguran u čemu je bila razlika niti šta je ona značila. Poslednji put sam bio potpuno siguran da će se dogoditi još jedno ubistvo, čak sam znao i gde. Ali ovoga puta...

Uzdahnuo sam i odvuкао se u kuhinju po čašu vode. Barbikina glava je *tup tupnula* dok sam otvarao frižider. Stajao sam i posmatrao pijuckajući hladnu vodu iz velike čaše. Svetle plave oči su gledale u mene ne trepćući.

Zašto sam to sanjao? Je li to bila samo napetost koju su mi iz moje izudarane podsvesti vraćale avanture od protekle noći? Nikada ranije nisam osećao napetost; u stvari, uvek je dolazilo do *oslobađanja* od napetosti.

Naravno, nikada nisam ni bio tako blizu katastrofe. Ali zašto bih sanjao o tome? Neke slike su bile prebolno očigledne: Javorski i Hari i neviđeno lice čoveka s nožem. Pa stvarno. Zašto bih se mučio s elementarnom psihologijom?

Zašto bih se mučio sa snovima uopšte? Nije mi to trebalo. Trebao mi je odmor - a umesto toga, evo me u kuhinji gde se igram Barbikom. Opet sam zvrncuo glavu: *tup tup*. Kad smo već kog toga, o čemu se radilo s Barbikom? I kako sam uopšte očekivao da smislim sve na vreme da spasem Deborinu karijeru? Kako da izbegnem Laguertu kad je, jadni stvor, bila potpuno zaokupljena mnome? I tako mi svega svetoga, ako mi je išta uopšte bilo sveto, zašto je Riti trebalo da radi ONO sa mnom?

Sve je iznenada delovalo kao uvrnuta sapunica, a što je mnogo - mnogo je. Pronašao sam aspirin i naslonivši se na kuhinjski radni sto pojeo tri odjednom. Nije me bilo briga za ukus. Nikada nisam mnogo mario za medicinu u bilo kom obliku, osim kada je bila korisna.

Posebno otkad je Hari umro.

POGLAVLJE 16

Hari nije umro brzo, niti je umro lako. Trebalo mu je strašno mnogo vremena, prva i poslednja sebična stvar koju je ikada uradio u svom životu. Hari je umirao godinu i po, u malim fazama, nestajući po nekoliko nedelja, zatim se izborivši gotovo do potpunog oporavka, i svi smo bili izbezumljeni pokušavajući da pogodimo. Hoće li otići sada, ovoga puta, ili je opet njegova pobeda potpuna. Nikada nismo znali, ali pošto je to bio Hari delovalo je budalasto da dignemo ruke. Hari će uraditi ono što je ispravno, bez obzira na to koliko bilo teško, ali šta je to značilo kada je u pitanju umiranje? Da li je bilo ispravno boriti se i držati se i pri tom uvlačiti sve nas u patnju dok umiranje beskrajno traje, kada je smrt sigurno dolazila pa ma šta Hari radio? Ili je bilo ispravno skliznuti milosrdno i bez buke?

Sa devetnaest, ja sigurno nisam znao dogovor, iako sam već znao više o smrti od većine drugih bubuljičavih praznoglavaca sa prve godine na Univerzitetu u Majamiju.

Jednog lepog jesenjeg popodneva, posle časa hemije, dok sam hodao preko univerzitetskog kompleksa ka studentskom klubu, Debora se pojavila pored mene. „Debora“, pozvao sam je, zvučeci veoma univerzitetski, tako sam mislio, „hajde da popijemo koka-kolu.“ Hari mi je rekao da se motam po klubu i da pijem koka-kole. Rekao

mi je da će mi to pomoći da prođem kao ljudsko biće, i naučim kako se druga ljudska bića ponašaju. Naravno, puno sam učio o toj neprijatnoj vrsti.

Debora, koja je sa sedamnaest već bila previše ozbiljna, odmahнула je glavom. „U pitanju je tata“, rekla je. Ubrzo smo se vozili preko grada do bolnice u koju je Hari odveden. Mesto nije obećavalo ništa dobro. Slalo nam je doktorsku poruku da je Hari spreman da umre, i predlagalo da bi mu bolje bilo da sarađuje.

Hari nije izgledao dobro kada smo stigli. Bio je miran i toliko zelen naspram čaršava da sam pomislio da smo stigli prekasno. Kost i koža, i iscrpljen od duge borbe, u svemu je izgledao kao da je nešto iznutra progrizalo svoj put napolje. Aparat za disanje pored njega je šištao, dartvejderski zvuk živog mrtvaca. Strogo uzevši, Hari je bio živ. „Tata“, rekla je Debora, uzimajući ga za ruku. „Dovela sam Dekstera.“

Hari je otvorio oči i glavu okrenuo ka meni, gotovo kao da ju je neka nevidljiva ruka gurnula sa dalje strane jastuka. Ali oči nisu bile Harijeve. Bile su to zamagljene plave jame, tupe i prazne, nenastanjene. Harijevo telo je možda bilo živo, ali on nije bio kod kuće.

„Ne valja“, rekla nam je sestra. „Sada se samo trudimo da ne pati suviše.“ Zatim je počela da posluje oko velike potkožne igle sa stalka, puneći je i podižući je da bi istisnula mehuriće vazduha.

„Čekajte...“ Bilo je toliko slabašno da sam isprva pomislio da je to bio respirator. Pogledao sam po sobi dok mi pogled konačno nije pao na ono što je ostalo od Harija. Iza tupe praznine njegovih očiju sijala je mala iskra.

„Čekajte...“ rekao je ponovo, pokazujući glavom prema sestri.

Ili ga ona nije čula ili je odlučila da ga ignoriše. Stala je uz krevet i nežno podigla njegovu koščatu ruku. Počela je da je trlja komadom vate.

„Ne...“, borio se Hari za vazduh, gotovo nečujno.

Pogledao sam u Deboru. Ona kao da je stajala u stroju u pozi savršene formalne nesigurnosti. Ponovo sam pogledao u Harija. Njegove oči su susrele moje.

„Ne...“, rekao je, a u očima mu se pojavilo nešto veoma blizu užasu. „Bez... injekcije...“

Iskoračio sam napred i spustio ruku zabrane na sestru, trenutak pre nego što je zabola iglu u Harijevu venu. „Čekajte“, rekao sam. Ona je podigla pogled ka meni i za delić sekunde se nešto pojavilo u njenim očima. Gotovo da sam pao ničice od iznenađenja. Bio je to hladan bes, neljudski, JA HOĆU gušterskog mozga, verovanje da je svet bio njen rezervat divljači. Samo taj jedan bljesak, ali sam ja bio siguran. Ona je želela da zabije iglu u moje oko zato što sam je prekinuo. Ona je želela da je zarije u moje grudi i uvrće dok mi se rebra ne raspuknu i srce ispadne u njene ruke da bi mogla da ga stisne, iscedi, iščupa život iz mene. Bilo je to čudovište, lovac, ubica. Bilo je to predator, bezdušna i zla stvar.

Baš kao i ja.

Ali se njen instant osmeh brzo vratio. „Šta je, dušo?“ rekla je, tako slatka, tako savršena POSLEDNJA SESTRA.

Moj jezik je odjednom bio preveliki za moja usta i izgledalo je kao da mi treba nekoliko minuta da odgovorim, ali sam konačno uspeo da izustim, „On ne želi injekciju.“

Ona se nanovo osmehnula, divna stvar koja je stajala na njenom licu kao blagoslov nekog premudrog boga. „Tvoj tata je veoma bolestan“, rekla je. „On je u velikim bolovima.“ Držala je iglu nagore a melodramatični zrak svetlosti s prozora ju je sakrio. Igla se caklila kao njen sasvim lični Sveti Gral. „Treba mu injekcija“, rekla je.

„On je ne želi“, rekao sam.

„On je u bolovima“, rekla je ona.

Hari je rekao nešto što nisam mogao da čujem. Moje oči su bile prikovane za sestru kao i njene za mene, dva čudovišta koja su stajala nad istim mesom. Ne gledajući u nju nagnuo sam se pored njega.

„JA-ŽELIM... bol...“, rekao je Hari.

Ovo me je nateralo da ga pogledam. Iza skeleta u nastajanju, ugnežđen udobno pod marinskom frizurom koja je sada iznenada bila prevelika za njegovu glavu, Hari se vratio i krčio sebi put kroz maglu. Klimnuo je prema meni, veoma sporo potražio moju ruku i stisnuo je.

Pogledao sam prema Poslednjoj sestri. „On želi bol“, rekao sam joj i negde u njenoj maloj bori na čelu, pritvornom odmahivanju glavom, čuo sam urlik divlje zveri koja posmatra kako joj lovina izmiče u rupu.

„Moraću da kažem doktoru“, rekla je.

„U redu“, kazao sam joj. „Mi ćemo sačekati ovde.“

Posmatrao sam kako isplovjava na hodnik kao neka ogromna i smrtonosna ptica. Osetio sam pritisak na svojoj ruci. Hari je posmatrao mene kako posmatram Poslednju sestru.

„Ti... možeš da prepoznaš...“, rekao je Hari.

„Misliš na sestru?“ upitao sam ga. On je zatvorio oči i lagano klimnuo, samo jednom. „Da“, rekao sam. „Mogu da prepoznam.“

„Ona kao... ti...“, rekao je Hari.

„Šta?“ tražila je Debora da zna. „O čemu pričate? Tata, jesi li dobro? Šta to znači, ona kao?“

„Kao da joj se dopadam“, rekao sam. „On misli da se dopadam sestri, Deb“, rekao sam, i okrenuo se ponovo Hariju.

„Kako da ne“, promrmljala je Debora, ali sam se ja već usredsredio na Harija.

„Šta je ona uradila?“ upitao sam ga.

Pokušao je da odmahne glavom i uspeo je samo da malo klimne. Zgrčio se. Bilo je jasno da se bol vraća, baš kao što je on želeo. „Previše“, rekao je. „Ona... daje više...“ sada je pokušavao da uhvati vazduh i zatvorio je oči.

Mora da sam bio prilično glup toga dana jer nisam shvatio odmah na šta je on mislio. „Previše čega?“ rekao sam.

Hari je otvorio jedno oko ispunjeno bolom. „Morfijuma“, prošaputao je.

Osećao sam se kao da me je preplavio veliki talas svetlosti. „Prevelike doze“, rekao sam. „Ona ubija prevelikim dozama. A na ovakvom mestu, gde je to u stvari gotovo njen posao, niko to ne dovodi u pitanje - pa to je...“

Hari je ponovo stegao moju ruku i prestao da govori nerazgovetno. „Nemoj joj dozvoliti“, rekao je hrapavim glasom iznenađujuće snage. „Ne dozvoli joj - da me ponovo drogira.“

„Molim vas“, rekla je Debora glasom koji je bio na ivici pucanja, „o čemu vi to govorite?“ Pogledao sam u Harija, ali je Hari zatvorio oči kada je iznenadni ubod bola ponovo počeo da ga kida.

„On misli, ovaj...“, počeo sam, a zatim odlutao. Debora nije imala pojma šta sam ja bio, naravno, a Hari mi je rekao, nedvosmisleno, da je držim u neznanju. Prema tome, svaki pokušaj da joj pričam o ovome a da ne otkrijem ništa, predstavljao bi priličan problem. „On misli da mu sestra daje previše morfijuma“, konačno sam rekao. „Namerno.“

„To je ludost“, rekla je Deb. „Ona je sestra.“

Hari ju je pogledao ali nije ništa rekao. A istini za volju, ni ja nisam mogao da smislim šta bih rekao na Debinu neverovatnu naivnost.

„Šta da radim?“ pitao sam Harija.

Hari me je gledao veoma dugo. U početku sam mislio da je u mislima odlutao s bolom, ali kada sam mu uzvratio pogled video sam da je Hari bio veoma prisutan. Njegova vilica se tako čvrsto ocrtavala da sam pomislio da će mu

kosti probiti njegovu nežnu bledu kožu, i oči su mu bile jasne i oštre kao što su nekada bile, kao kada mi je prvi put govorio o svom rešenju za sređivanje mog problema. „Zaustavi je“, rekao je konačno.

Veoma veliko uzbuđenje je protrčalo kroz mene. Da je zaustavim? Je li bilo moguće? Zar je mislio - da je *zaustavim*? Do sada mi je Hari pomagao da kontrolišem svog Mračnog putnika, hranim ga psima lutalicama, lovom na jelene; jednom veličanstvenom prilikom išao sam s njim u lov na podivljalog majmuna koji je terorisao Južni Majami. To je bilo tako blisko, tako gotovo ljudski - ali ipak nije bilo ono pravo, naravno. Teoretski smo prešli sve korake prikradanja, uklanjanja dokaza, i tome slično. Hari je znao da će se TO jednoga dana dogoditi i želeo je da budem spreman da bih TO uradio kako treba. Uvek me je zadržavao da zaista TO URADIM. Ali sada - da je zaustavim? Da li je moguće da je mislio na TO?

„Idem da razgovoram s doktorom“, rekla je Debora. „On će joj reći da ti podesi dozu.“

Otvorio sam usta da progovorim, ali mi je Hari stisnuo ruku i jednom klimnuo, bolno. „Idi“, rekao je, a Debora ga je gledala trenutak pre nego što se okrenula i otišla da pronade doktora. Kada je izašla, sobu je ispunila divlja tišina. Nisam mogao da mislim ni na šta drugo do na ono što je Hari bio rekao: „Zaustavi je.“ I nisam to mogao da protumačim ni na koji drugi način osim da me je konačno oslobađao, davao mi dozvolu da uradim najzad PRAVU STVAR. Nisam se usuđivao da ga pitam da li je zaista na to mislio, iz straha da bih možda čuo da je mislio na nešto

drugo. Te sam samo tako stajao najduže moguće, zureći kroz mali prozor u baštu napolju, gde je mozaik crvenog cveća okruživao fontanu. Vreme je prolazilo. Usta su mi se osušila. „Dekstere...“ konačno je progovorio Hari.

Nisam odgovorio. Ništa što sam mogao da smislim nije odgovaralo. „Evo ovako“, rekao je Hari, polako i bolno, a njegove oči su privukle moje. Dao mi je uzdržani poluosmeh kada je video da ga konačno pratim. „Uskoro me neće biti“, rekao je Hari. „Ne mogu te sprečiti da... budeš ono što jesi.“

„Šta da budem, tata“ rekao sam.

Odagnao je pitanje slabom, krhkom rukom. „Pre ili kasnije... imaćeš - *potrebu* - da to uradiš čoveku“, rekao je, a ja sam osetio kako moja krv peva na samu pomisao. „Nekome kome to... *treba* uraditi...“

„Kao sestri“, rekao sam otežalog jezika.

„Da“, kaže on, zatvarajući oči i to traje prilično dugo, a kada je nastavio, njegov glas je postao nesiguran od bola. „Njoj to treba, Dekstere. To je...“ Isprekidano je udahnuo. Čuo sam kako mu jezik udara kao da su mu usta bila previše suva. „Ona namerno - predozira pacijentima... ubija ih... namerno... Ona je ubica, Dekstere... Ubica...“

Pročistio sam grlo. Osetio se nekako nespretnim i zanesenim, ali na kraju ovo jeste bio veoma važan momenat u životu mladog čoveka. „Da li želiš...“ rekao sam i zastao jer mi je glas pukao. „Je li u redu ako je ja... zaustavim, Tata?“

„Da“, rekao je Hari. „Zaustavi je.“

Iz nekog razloga osetio sam kao da moram da budem apsolutno siguran. „Misliš, znaš već. Kao što sam već radio? Sa, znaš već, majmunom?“

Harijeve oči su se zatvorile i bilo je jasno da se gubi u nadolazećem talasu bola. Udahnuo je slabo i neravnomerno. „Zaustavi... sestru“, rekao je. „Kao... majmuna...“ Malko je povio leđa u luk, i počeo da diše brže, ali i dalje hrapavo.

Dobro.

To je bilo to.

„Zaustavi sestru kao majmuna.“ U tome je bio nekakav divlji prizvuk. Ali u mom mozgu koji je ludo zujao, sve je bilo muzika. Hari me je oslobađao. Imao sam dozvolu. Govorili smo o tome da ću jednoga dana to raditi, ali me je on zadržavao. Sve do sada.

Sada.

„Razgovarali smo... o ovome“, rekao je Hari, i dalje zatvorenih očiju. „Znaš šta da radiš...“

„Razgovarala sam s doktorom“, rekla je Debora, ulazeći žurno u sobu. „Doći će i podesiće doze na kartonu.“

„Dobro“, rekao sam, osećajući kako se nešto budi u meni, od baze moje kičme pa sve do temena, električni naboj koji je potekao kroz mene i prekrio me kao tamna kukuljica. „Idem da razgovaram sa sestrom.“

Debora je bila iznenađena, možda mojim tonom. „Dekstere...“ rekla je.

Zastao sam, boreći se da kontrolišem divlji poklič koji sam osećao kako buja u meni. „Ne želim nikakve

nesporazume“, rekao sam. Moj glas je zvučao čudno čak i meni. Prošao sam pored Deборе pre nego što je mogla da primeti moj izraz.

A u hodniku bolnice, tražeći put kroz naslage čistog, svežeg, belog rublja, osetio sam po prvi put kako Mračni putnik postaje novi pokretač. Dekster je bio potisnut, gotovo nevidljiv, svetle pruge na oštrom i transparentnom tigu. Utopio sam se, gotovo me je bilo nemoguće videti, ali sam bio tu i bio sam na tragu kružeći po vetru da bih pronašao svoju lovinu. U ogromnom naletu slobode, na putu da uradim TO prvi put, po odobrenju svemogućeg Harija, povukao sam se, izbledeo u pejzažu sopstvenog mračnog sebe, dok se drugi ja prikradao i režao. Konačno ću TO uraditi, uraditi ono zbog čega sam stvoren.

I uradio sam.

POGLAVLJE 17

I jesam. Tako davno, a sećanje je još uvek pulsiralo u meni. Naravno, i dalje sam čuvao tu prvu suhu kapljicu krvi na staklenoj pločici. To je bio moj prvenac i mogao sam u svako doba da prizovem uspomenu uzimajući pločicu i gledajući u nju. To sam i činio, redovno i često. Bio je to sasvim poseban dan za Dekstera. Poslednja sestra je bila PRVI PARTNER U IGRI i ona je otvorila toliko predivnih vrata za mene. Naučio sam tako mnogo, otkrio mnoštvo novih stvari.

Ali zašto sam se sada prisećao POSLEDNJE SESTRE? Zašto me je ceo taj niz događaja vraćao kroz vreme? Nisam mogao da priuštim drage uspomene na prvi par dugačkih pantalona. Bilo mi je potrebno da eksplodiram u akciji, da donesem ogromne odluke, i započnem važna dela. Umesto patetične šetnje niz aveniju uspomena, valjao sam se u slatkim uspomenama moje prve pločice s krvlju.

Koju, sada kada već razmišljam o tome, nisam uzeo od Javorskog. To je bila ona vrsta sitnih apsurdno nevažnih detalja koji su jake ljude od akcije pretvarali u nervozne, cmizdrave neurotike. Pločica mi je bila *potrebna*. Smrt Javorskog bila je uzaludna bez toga. Cela idiotska epizoda sada je bila gora od glupe i impulsivne budalaštine; bila je nepotpuna. Nisam imao pločicu.

Protresao sam glavom, pokušavajući grčevito da razdrmam dve sive ćelije u istoj sinapsi. Napola sam želeo da sednem u čamac, izvezem se u ranojutarnju turu. Možda bi slani vazduh očistio glupost iz moje lobanje. Ili bih mogao da pođem na jug do Turki Pointa i da se nadam da ću od radijacije mutirati i opet postati racionalno stvorenje. Umesto svega toga, napravio sam kafu. Nema pločice, stvarno. To je celo iskustvo učinilo jeftinim. Bez pločice, mogao sam isto tako da ostanem i kod kuće. Ili tako nekako, u svakom slučaju. Bile su tu druge nagrade. Osmehnuo sam se s ljubavlju, prisećajući se prepletaja mesečine i prigušenih krikova. O, kakvo sam suludo malo čudovište samo bio. Epizoda različita od svih drugih. Bilo je dobro razbiti monotoniju rutine s vremena na vreme. A tu je bila i Rita, naravno, ali nisam imao pojma šta sada da mislim o tome, te i nisam. Umesto o Riti, razmišljao sam o hladnom povetarcu koji teče preko koprcavog malog čoveka koji je voleo da povređuje decu. To je bio gotovo srećan trenutak. Ali naravno, kroz deset godina uspomena će izbledeti, a bez pločice neću moći da je vratim. Bio mi je potreban moj suvenir. Pa dobro, videćemo.

Dok je kafa vrila, proverio sam da li su stigle novine, više u nadi nego u očekivanju. Retko kad su stizale pre šest i trideset, a nedeljom su često stizale i posle osam. Bio je to još jedan jasan primer dezintegracije društva zbog koje je Hari toliko brinuo. I zaista. Ako ne možete da mi dopremite novine na vreme, kako možete da očekujete da se uzdržim od ubijanja ljudi?

Nema novina; nema veze. Nikada mi nije bilo naročito zanimljivo kako je štampa pokrivala moje avanture. I Hari me je upozorio na idiotizam čuvanja bilo kakvih isečaka iz novina. Nije ni morao to da radi; retko sam uopšte bacao pogled na prikaze mojih izvedbi. Ovoga puta je bilo malo drugačije, naravno, jer sam bio nepažljiv i blago zabrinut da nisam ispravno prikrio tragove. Bio sam samo malko znatiželjan da vidim šta je možda rečeno o mojoj slučajnoj zabavi. I tako sam sedeo uz kafu otprilike četrdeset pet minuta dok nisam čuo udar novina o vrata. Uneo sam ih i otvorio.

Šta god pričali o novinarima - a ima mnogo toga da se kaže, gotovo čitava enciklopedija - njih veoma retko muče sećanja. Ista novina koja je ne tako davno trubila POLICIJA PRITERALA UBICU sada je vikala TOPI SE PRIČA O LEDENOM ČOVEKU! Bio je to dugačak i simpatičan članak, veoma dramski napisan, sa detaljima o otkriću veoma unakaženog tela na gradilištu nedaleko od Old Katler Rouda. „Glasnogovornik majamskog Metroa“ - što je značilo detektivka Laguerta, bio sam siguran - rekla je da je bilo prerano da se bilo šta kaže sa sigurnošću, ali da je ovo verovatno bilo samo kopiranje ranijih ubistava. Novina je izvukla sopstveni zaključak - još jedna stvar koje su se retko stideli - i sada se glasno pitala da li je poštovani gospodin iz pritvora, Daril Erl Makhejl, zaista bio taj ubica. Ili je ubica i dalje bio na slobodi, što je dokazivao ovaj poslednji ispad koji ugrožava javni moral? Jer, pažljivo su istakli u novini, kako je moguće poverovati da na slobodi mogu biti dvojica takvih ubica u isto vreme? Bilo je to veoma lepo zaključeno,

i meni je sinulo: da su utrošili toliko energije i mentalne snage u pokušaju da razreše ubistva, cela stvar bi već bila gotova.

Naravno, bilo je to zanimljivo štivo. I nateralo me je na spekulacije. Nebesa, da li je zaista bilo moguće da je ova luda životinja i dalje bila na slobodi? Je li iko bio bezbedan?

Telefon je zazvonio. Pogledao sam na moj zidni sat; bilo je 6.45. To je mogla da bude samo Debora.

„Upravo čitam“, rekao sam u slušalicu.

„Rekao si veće“, kazala je Debora. „Da će zapljusnuti žestoko.“

„Pa zar nije?“ upitao sam veoma nevino.

„Čak nije ni kurva“, rekla je. „Neki čistač sa pola radnog vremena iz srednje škole Pons, iskasapljen na gradilištu na Old Katleru. Koji ti je đavo, Dekstere?“

„Znala si da nisam savršen, je l' tako, Debora?“

„Čak se i ne uklapa u šablon - gde je hladnoća za koju si rekao da će je biti? Šta je bilo sa tesnim prostorom?“

„Ovo je Majami, Deb, ljudi krađu svašta.“

„Nije čak ni kopija“, rekla je ona. „Nije ni blizu drugima. Čak je i Laguerta to shvatila. Već je tako rekla novinama. Neka sve ide do đavola, Dekstere. Moja guzica je sasvim na rešetku, a ovo je samo neko slučajno klanje, ili ima veze s drogom.“

„Nije baš fer da meni prebacuješ zbog svega.“

„Prokletstvo, Dekse“, rekla je i spustila slušalicu.

Ranojutarnji TV program posvetio je punih devedeset sekundi šokantnom otkriću iskasapljenog tela. Kanal 7 je

imao najbolje prideve. Ali niko nije znao ništa više od novina. Iz njih je zračio nečuveni bes i mračan osećaj katastrofe koja se prenela čak i na vremensku prognozu, ali sam siguran da je velikim delom to bilo prouzrokovano nedostatkom slika.

Još jedan divan majamski dan. Unakaženi leševi sa šansom za popodnevene pljuskove. Obukao sam se i otišao na posao.

Priznajem da sam imao i male tajne motive za tako rani odlazak na posao, a sve sam potkrepio zaustavivši se da kupim pecivo. Kupio sam dve krofne, jedan uštipak s jabukama i rolnicu s cimetom veličine moje rezervne gume. Pojeo sam uštipak i jednu krofnu dok sam vedro probijao put kroz ubistveni saobraćaj. Ne znam kako mi polazi za rukom da jedem toliko testa. Uopšte se ne gojim niti mi izlaze bubuljice, i mada to možda nije fer, ne mogu da kažem da bih se zbog toga požalio. Prilično sam dobro prošao u genetskom izvlačenju: brz metabolizam, dobra veličina i snaga, što mi je sve pomagalo u mom hobiju. A rečeno mi je da me nije muka pogledati, što verujem da bi trebalo da bude kompliment.

Nije mi trebalo ni mnogo sna, što je jutros bilo dobrodošlo. Nadao sam se da budem tamo dovoljno rano da pretekнем Vinsa Masuku, i izgledalo je da jesam. Njegova kancelarija bila je mračna kada sam stigao nosajući moju belu papirnu vreću kao kamuflažu - ali moja poseta nije imala nikakve veze sa krofnama. Nije mi trebalo mnogo da pogledom ispitam njegov radni prostor, tražeći

izdajničku kutiju sa dokazima na kojoj je pisalo Javorski i jučerašnji datum.

Pronašao sam je i brzo zdipio nekoliko uzoraka tkiva. Tu bi moglo da bude dovoljno. Navukao sam par lateks rukavica i na trenutak pritisnuo uzorak na moju čistu staklenu pločicu. Shvatam koliko je bilo glupo rizikovati još jednom, ali sam morao da imam moju pločicu.

Upravo sam je bio spremio u kesicu sa rajsferšlusom kada sam ga čuo kako ulazi iza mene. Munjevito sam spremio stvari na mesto i okrenuo se prema vratima u trenutku kada je Vins ušao i ugledao me.

„Bože“, rekao sam. „Tako se tiho krećeš. Znači *stvarno* si trenirao nindža tehnike.“

„Imam dva starija brata“, rekao je Vins. „To mu dođe na isto.“

Podigao sam belu papirnu kesu i naklonio se. „Gospodaru. Donosim darove.“

Znatiželjno je pogledao u kesu. „Neka te Buda blagoslovi, tetrebe. Šta je to?“

Dobacio sam mu kesu. Udarila ga je u grudi i kliznula na pod. „Toliko o nindža tehnikama“, rekao sam.

„Mom fino naštimovanom telu treba kafa da bi funkcionisalo“, rekao mi je Vins, saginjući se da dohvati kesu. „Šta ima unutra? To je bolelo.“ Zavukao je ruku u kesu mršteći se. „Bolje bi ti bilo da nisu delovi tela.“ Izvukao je ogromnu rolnicu sa cimetom i osmotrio je. „Aj, karamba. Moje selo neće gladovati ove godine. Veoma smo

zahvalni, tetrebe.“ Poklonio se, držeći rolnicu visoko. „Vraćeni dug je blagoslov za sve nas, dete moje.“

„U tom slučaju“, rekao sam, „imaš li dosije od onoga pronađenog sinoć na Old Katleru?“

Vins je uzeo veliki zalogaj rolnice sa cimetom. Usne su mu sijale od preliva dok je polako žvakao. „Mmmhmm“, rekao je i progutao. „Je l' se to osećamo zapostavljenim?“

„Ako pod mi misliš na Deboru, da osećamo se“, rekao sam. „Obećao sam joj da ću baciti pogled na dosije.“

„Ba'm“, rekao je, usta punih peciva, „ia doa kv ogapt.“

„Oprostite, gospodar“, rekao sam. „Ne razumem jezik kojim mi se obraćate.“

On je sažvakao i progutao. „Rekao sam da barem ima dosta krvi ovoga puta. Ali tebe i dalje drže za ukras. Zvali su Bredlija.“

„Mogu li da vidim dosije?“

Zagrizao je. „Bo'e oš'ek iv...“

„Sasvim tačno, siguran sam. A hteo si da kažeš?“

Vins je progutao. „Rekao sam da je bio još uvek živ kada mu je otpala noga.“

„Ljudska bića su tako otporna, zar ne?“

Vins je zagrizao u pecivo i uzeo dosije, pružajući mi ga i odgrizajući ogroman zalogaj, sve u isto vreme. Dohvatio sam omotnicu.

„Moram da idem“, rekao sam. „Pre nego što pokušaš ponovo da govoriš.“

Izvukao je pecivo iz usta. „Prekasno“, rekao je.

Hodao sam polako ka mom malom radnom prostoru, pregledajući usput sadržinu omotnice. Hervasio Sezar Martez je otkrio telo. Njegova izjava je bila prva. On je bio radnik obezbeđenja, zaposlen u Sago Sekjurititi Sistemsu. Radio je za njih već četrnaest meseci i nije imao kriminalni dosije. Martez je pronašao telo oko 10.17 uveče i odmah je pretražio područje pre nego što je pozvao policiju. Hteo je da uhvati *pendejo*³¹ koji je to uradio, jer niko ne treba tako nešto da radi, pogotovo ne dok je on, Hervasio, bio na dužnosti. Isto kao da su to uradili njemu, znate? Zato će on sam da uhvati čudovište. Ali to nije bilo moguće. Nije bilo znaka od izvršioca, nigde, pa je zato pozvao policiju.

Jadni čovek je to shvatio lično. Delio sam njegov nečuveni bes. Takva brutalnost bila je nedopustiva. Naravno, bio sam takođe i veoma zahvalan što je njegovo osećanje časti meni dalo vremena da uteknem. A vidi, ja uvek mislio da je moralnost beskorisna.

Skrenuo sam za ugao do moje tamne male prostorije i naleteo pravo na detektivku Laguertu. „Ha“, rekla je. „Ne gledaš dobro.“ Ali se nije pomerila.

„Jutro nije moje doba“, rekao sam joj. „Moji bioritmovi su isključeni sve do podne.“

Pogledala je u mene s udaljenosti od jednog inča. „Meni izgledaju kao da su okej“, rekla je.

Kliznuo sam mimo nje do mog stola. „Mogu li da dam svoj skromni doprinos njegovom veličanstvu zakonu od jutros?“ upitao sam je.

³¹ *Drkadžija.*

Posmatrala me je. „Imaš poruku“, rekla je. „Na sekretarici.“

Pogledao sam u telefonsku sekretaricu. Naravno, lampica je treperila. Ova žena je stvarno bila detektiv.

„Ostavila ju je neka devojka“, rekla je Laguerta. „Zvuči prilično pospano i srećno. Imaš devojku, Dekstere?“ U njenom glasu se osetio blagi prizvuk izazova.

„Znate kako je“, rekao sam. „Žene su danas veoma napredne, a kada je neko ovako zgodan kao što sam ja, one se prosto bacaju same u naručje.“ Možda nesrećan izbor reči; čim sam ih izgovorio nisam mogao a da ne pomislim na žensku glavu bačenu na mene nedavno.

„Pazi se“, rekla je Laguerta. „Pre ili kasnije neka će se zalepiti.“ Nemam pojma šta je mislila time da kaže, ali je slika bila prilično uznemiravajuća.

„Sigurno ste u pravu“, rekao sam. „Do tada, *carpe diem*³².“

„Šta?“

„To je latinski“, rekao sam. „Znači 'iskoristite dan'.“

„Šta imaš o ovome od sinoć?“ iznenada je upitala.

Podigao sam dosije. „Upravo ga gledam“, rekao sam.

„Nije isti“, rekla je, mršteći se. „Bez obzira šta kažu oni šupci od reportera. Makhejl je kriv. Priznao je. Ovaj nije isti.“

³² *Carpe diem, quam minimum credula postero. Iskoristi (današnji) dan, što manje se uzdaj u sutrašnji.*

„Valjda je tu suviše koincidencije“, rekao sam. „Dva brutalna ubistva u isto vreme.“

Laguerta je slegnula ramenima. „Ovo je Majami, šta si mislio? Ovde takvi tipovi dolaze na odmor. Napolju je mnogo loših momaka. Ne mogu sve da ih pohvatam.“

Istini za volju, ona nije mogla da uhvati nijednog, osim kad bi se neko od njih bacio sa neke zgrade i pao pravo na prednje sedište njenog auta, što je bilo malo verovatno u ovom trenutku. Laguerta mi je prišla bliže i kvrcnula po omotnici tamno-crvenim noktom. „Trebalo mi da mi pronadeš nešto u ovome, Dekstere. Da pokaže da nije isto.“

Svetlo je sinulo. Ona je bila pod neprijatnim pritiskom, verovatno od strane kapetana Metjusa, čoveka koji je verovao svemu što je čitao u novinama dokle god je njegovo ime bilo pravilno napisano. I njoj je bila potrebna municija da bi uzvratila vatrom. „Naravno da nije isti“, rekao sam. „Ali zašto ste došli kod mene?“

Ona je malo zurila u mene kroz poluzatvorene oči, jedan veoma čudan efekat. Mislim da sam isti pogled video u nekim od filmova na koje me je Rita odvlačila, ali zašto bi se, za ime sveta, detektivka Laguerta okrenula meni, to nisam mogao da kažem. „Pustila sam te da prisustvuješ sedamdesetdvočasovnom sastanku“, rekla je. „Iako te Douks želi mrtvog, pustila sam te da ostaneš.“

„Mnogo vam hvala.“

„Jer ti imaš osećaj za ovakve stvari ponekad. Za serijske. To svi kažu. Dekster ponekad ima osećaj.“

„E stvarno“, rekao sam, „samo sam dvaput triput imao sreće da pogodim.“

„I treba mi neko u laboratoriji ko je u stanju da nađe nešto.“

„Zašto onda ne odete Vinsu?“

„On nije tako zgodan“, rekla je ona. „Nađi nešto.“

I dalje je bila neprijatno blizu, tako blizu da sam mogao da osetim miris njenog šampona. „Naći ću nešto“, rekao sam.

Pokazala je glavom ka telefonskoj sekretarici. „Hoćeš li joj uzvratiti poziv? Nemaš vremena za jurenje pičkica.“

Još uvek se nije povukla, i trebao mi je trenutak da shvatim da je govorila o poruci na mojoj telefonskoj sekretarici. Uputio sam joj moj najbolji politički osmeh. „Ja mislim da ona juri mene, detektivko.“

„Ha. Tu si u pravu.“ Uputila mi je jedan dug pogled, zatim se okrenula i odšetala.

Ne znam zašto, ali sam je posmatrao dok odlazi. Ništa mi drugo nije palo na pamet da radim. Upravo pre nego što je zašla za ugao i izvan pogleda, zagladila je suknju preko kukova i okrenula se da me pogleda. Zatim je nestala, tamo u nejasnim misterijama ubilačke politike.

A ja? Jadni, dragi, zabludeli Dekster? Šta sam drugo mogao da radim? Uronio sam u svoju kancelarijsku stolicu i pritisnuo dugme na telefonskoj sekretarici. „Dan, Dekstere. Ja sam.“ Naravno da jesi. I ma koliko to čudno bilo, spori, malo prozukli glas koji je zvučao kao „ja“ bila je Rita. „Mmm... Razmišljam o prethodnoj noći. Javi mi se,

momak.“ Kao što je Laguerta primetila, zvučala je nekako umorno i srećno. Očigledno sam sada imao pravu devojku.

Gde će biti kraj ludilu?

POGLAVLJE 18

Nekoliko minuta sam samo sedeo i razmišljao o okrutnim ironijama života. Posle mnogo godina samotnog oslanjanja na samoga sebe, iznenada su me progonile gladne žene sa svih strana. Deb, Rita, Laguerta - sve su bile očigledno nesposobne da opstanu bez mene. S druge strane, jedina osoba sa kojom sam želeo da provedem kvalitetno vreme bila je sramežljiva i ostavljala Barbike u mom zamrzivaču. Da li je sve to bilo fer?

Stavio sam ruku u džep i osetio malu staklenu pločicu, udobno smeštenu i bezbednu u kesici. To je učinilo da se, na trenutak, osećam za nijansu bolje. Na kraju sam radio nešto. A jedina obaveza života bila je, konačno, da bude zanimljiv, što je sigurno trenutno i bio. „Zanimljivo“ nije ni izbliza bilo dovoljno da ga opiše. Dao bih godinu svog života samo da pronađem više o toj neuhvatljivoj svetlosti litalici koja me je tako bespoštedno zavitalavala svojim elegantnim delom. U stvari, suviše sam mu se bio približio, pa bi me možda koštao i više godina zbog mog malog interludijuma zvanog Javorski.

Da, stvari su zasigurno bile zanimljive. Da li se zaista pričalo po Odeljenju da imam osećaj za serijska ubistva? To je bilo veoma uznemiravajuće. To bi moglo da znači da sam veoma blizu tome da se moja pažljiva kamuflaža otkrije.

Bio sam previše dobar previše često. To bi moglo da postane problem. Ali šta sam mogao da uradim? Da budem glup neko vreme? Nisam bio siguran da znam kako, čak ni posle toliko mnogo godina pažljivog posmatranja.

Ah, dobro. Otvorio sam dokumentaciju o Javorskom, siroti čovek. Posle punog sata proučavanja, došao sam do par zaključaka. Najpre, i najvažnije, izvući ću se, uprkos neoprostivo aljkavoj impulsivnosti. I drugo - možda je postojao način da Deb unovči sve to. Ako bi ona mogla da dokaže da je ovo bilo delo našeg prvobitnog umetnika, dok je Laguerta bila posvećena svojoj teoriji imitatora, Deb bi odjednom od nekog kome nisu verovali ni toliko da im donese kafu, postala ličnost meseca. Naravno, to nije bio rad istog čoveka, ali bi u ovom momentu takav prigovor bio pravo sitničarenje. Pošto sam znao izvan svake sumnje da će uskoro biti pronađeno još tela, nije vredelo brinuti zbog toga.

I prirodno, u isto vreme, morao sam da obezbedim dosadnoj detektivki Laguerti dovoljno konopca da se njime obesi. Što bi takođe moglo, sinulo mi je, da dođe zgodno i na ličnijem planu. Saterana u ćošak i napravljena budalom, Laguerta bi prirodno pokušala da svali krivicu na slaboumnog laboratorijskog tehničara koji joj je dao pogrešne zaključke - dosadni drznik Dekster. I tako bi moja reputacija pretrpela neophodan povratak među mediokritete. Naravno, to ne bi ugrozilo moj posao jer je on bio da analiziram krvne šablone a ne da se bavim profilisanjem. Kad je već bilo tako, bilo bi korisno učiniti da

Laguerta ispadne slaboumnik kao što je i bila, a da Deborine akcije skoče još više.

Divno je kad stvari ispadnu tako dobro. Pozvao sam Deboru.

U pola dva sledećeg dana našao sam se sa Deb u malom restoranu nekoliko blokova severno od aerodroma. Bio je ušuškan između radnje za prodaju automobilskih delova i prodavnice oružja. To mesto smo oboje dobro poznavali, nije bilo daleko od glavne zgrade Metro-Dejda, i tu su pravili najbolje kubanske sendviče na svetu. Možda to i nije toliko bitno, ali vas uveravam da ima prilika kada samo sendvič *medianoche* može da pomogne, a u tim prilikama kafe Relampago je bio jedino mesto gde ga treba jesti. Morganovi tu dolaze još od 1974.

Osećao sam da je u tom momentu bilo u redu napraviti mali elegantni potez - ako ne pravu proslavu, onda barem odati priznanje da su stvari izgledale svetlije, bez obzira na to koliko neznatno. Možda sam prosto bio živahniji jer sam se malo izduvao sa mojim dragim prijateljem Javorskim, ali u svakom slučaju sam se osećao neobjašnjivo dobro. Čak sam naručio *batido de mamá*, kubanski milkšejk jedinstvenog ukusa, nešto kao kombinacija lubenice, breskve i manga.

Debora, naravno, nije bila u stanju da sa mnom podeli moje iracionalno raspoloženje. Izgledala je kao da je dugo proučavala izraz lica veoma velike ribe, ekstremno nevesela i potonula.

„Molim te, Debora“, preklinjao sam je, „ako ne prestaneš, lice će ti ostati takvo. Ljudi će pomisliti da si grgeč.“

„Sigurno neće misliti da sam policajka“, rekla je. „Jer to uskoro i neću više biti.“

„Kojesta“, rekao sam. „Zar nisam obećao?“

„Jest'. Obećao si takođe i da će ovo da funkcioniše. Ali ništa nisi rekao kako će me kapetan Metjus gledati.“

„O, Deb“, rekao sam. „On te je *gledao*? Žao mi je.“

„Jebi se, Dekstere. Nisi bio tamo, i ne odlazi tvoj život niz vodu.“

„Rekao sam ti da će biti teško neko vreme, Debs.“

„Tu si barem bio u pravu. Prema Metjusu, ja sam na ovolicko od suspendovanja.“

„Ali ti je dozvolio da se pozabaviš ovime malo više u slobodno vreme?“

Frknula je. „Rekao je 'Ne mogu te sprečiti, Morganova. Ali sam veoma razočaran. I pitam se šta bi tvoj otac imao da kaže na ovo.'“

„A jesi li ti rekla 'Moj otac nikada ne bi zaključio slučaj sa pogrešnim momkom u zatvoru'?“

Pogledala je iznenađeno. „Ne“, rekla je. „Ali sam pomislila. Otkud si znao?“

„Ali nisi *rekla*, zar ne, Debora?“

„Ne“, rekla je.

Gurnuo sam čašu prema njoj. „Uzmi malo *maméa*, sestro. Stvari dobro stoje.“

Pogledala me je. „Sigurno me ne zvlačiš?“

„Nikada, Deb. Kako bih mogao?“

„Neverovatno lako.“

„Stvarno, sejo. Treba da mi veruješ.“

Gledala me je u oči neko vreme a zatim je pogledala dole. Šejk još uvek nije ni takla, što je bilo šteta. Bio je odličan. „Verujem ti. Ali se kunem Bogom da ne znam zašto.“ Pogledala me je, a čudan izraz na njenom licu je u talasima nastajao i nestajao. „Ponekad stvarno mislim da ne bi trebalo, Dekstere.“

Osmehnuo sam joj se najboljim ohrabrujućim osmehom velikog brata. „Pojaviće se nešto novo u narednih dva ili tri dana. Obećavam.“

„To ne možeš znati“, rekla je.

„Znam da ne mogu, Deb. Ali, znam. Zaista znam.“

„Zašto onda zvučiš tako srećno?“

Želeo sam da kažem da je to bilo zato što me je i samo razmišljanje o tome činilo srećnim. Zato što me je pomisao da ću videti još beskrvnih divota činila srećnijim od bilo čega drugog. Ali naravno, to nije bilo osećanje koje bi Deb mogla da podeli sa mnom, te sam ga zadržao za sebe. „Prirodno, samo sam srećan zbog tebe.“

Zarežala je. „Tačno, zaboravila sam“, rekla je. Ali je barem uzela gutljaj šejka.

„Slušaj“, rekao sam. „Ili je Laguerta u pravu...“

„Što znači da sam ja sjebana i mrtva.“

„Ili Laguerta *greši*, a ti si devičanska i živa. Pratiš li me za sada?“

„Mmm“, rekla je, neverovatno džangrizava imajući u vidu koliko sam strpljenja pokazao.

„Kad bi bila ženska sklona klađenju, da li bi se kladila da je Laguerta u pravu? Po pitanju bilo čega?“

„Možda po pitanju mode“, rekla je. „Zaista se dobro oblači.“

Stigli su sendviči. Konobar ih je kiselo spustio na sred stola bez reči i otperjao nazad za šank. Svejedno su bili odlični. Ne znam šta ih je činilo boljim od svih ostalih sendviča *medianoche* u gradu, ali su to nesumnjivo bili; hleb hrskav spolja i mekan iznutra, taman prava ravnoteža između svinjetine i krastavčića, savršeno otopljen sir - čisto blaženstvo. Uzeo sam veliki zalogaj. Debora se igrala slamčicom za šejk.

Progutao sam. „Debs, ako moja hladna logika ne može da te oraspoloži, i Relampagovi sendviči ne mogu da te oraspolože, onda je za sve prekasno. Ti si već mrtva.“

Pogledala me je svojim grgečkim licem i zagrizla svoj sendvič. „Veoma je dobar“, rekla je bezizražajno. „Vidiš kako mi se raspoloženje popravlja?“

Jadnica nije bila ubeđena, što je bio užasan udarac za moj ego. Ali napokon, hranio sam je tradicionalnim đakonijama porodice Morgan. I doneo sam joj odlične vesti, čak i ako ih ona nije prepoznavala kao takve. Ako sve to nije moglo da je natera da se osmehne - onda stvarno! Ne može se od mene očekivati da radim sam baš sve.

Međutim, druga mala stvar koju sam mogao da uradim bila je da nahranim Laguertu - nešto što ne prija baš toliko nepcima kao jedan od Remapagovih sendviča, mada je ipak ukusno na svoj način. I tako sam to posle podne posetio

dobru detektivku u njenoj kancelariji, divnom malom odeljku u uglu velike sobe sa pola tuceta drugih malih odeljaka. Laguertin je, naravno, bio najelegantniji, sa nekoliko veoma dobrih njenih fotografija sa zvezdama, okačenim o tkaninu koja je oblagala pregrade. Prepoznao sam Gloriju Estefan, Madonu i Horhea Mas Kanosa. Na stolu, na daljem kraju žadzelene mape u kožnom okviru, stajao je elegantni zeleni držač za olovke od oniksa sa kvarcnim satom u sredini.

Laguerta je telefonirala na brzometnom španskom kada sam ušao. Pogledala je ne opažajući me i skrenula pogled. Ali trenutak kasnije, njene oči su se vratile meni. Ovoga puta me je pogledala potpuno smrknuto, i rekla, „Okej - okej. Ta luo“, što je bio kubanski za *hasta luego*. Spustila je slušalicu i nastavila da gleda u mene.

„Šta imaš za mene?“ konačno je progovorila.

„Radosni glasovi“, rekao sam.

„Ako to znači dobre vesti, dobro bi mi došle.“

Zakačio sam stolicu na rasklapanje nogom i dovukao je u njen pregradak. „Izvan svake sumnje je“, rekao sam sedajući na stolicu, „da ste pravog momka strpali u zatvor. Ubistvo na Old Katleru je delo druge ruke.“

Nakratko me je samo gledala. Pitao sam se da li joj toliko treba da obradi podatke i da odgovori. „To možeš da dokažeš?“ konačno me je upitala. „Sigurno?“

Naravno da sam mogao da dokažem, sigurno, ali nisam nameravao, bez obzira koliko bi priznanje bilo dobro za dušu. Umesto toga, spustio sam omotnicu na njen radni

sto. „Činjenice govore same za sebe“, rekao sam. „Nema apsolutno nikakve sumnje u to.“ I naravno da nije bilo apsolutno nikakve sumnje, što sam samo ja izvrsno znao. „Vidite...“ rekao sam joj i izvukao stranicu sa pažljivo izvučenim poređenjima koju sam otkučao. „Prvo, ova žrtva je muškarac. Sve ostale su bile žene. Ova žrtva je pronađena na Old Katleru. Sve Makhejlove žrtve bile su u blizini Tamijami Trejla. Ova žrtva je pronađena relativno cela, i na mestu gde je ubijena. Makhejlove žrtve su bile sasvim iskasapljene i prenete su na drugo mesto gde ih je odložio.“

Nastavio sam, a ona je pažljivo slušala. Spisak je bio dobar. Trebalo mi je nekoliko sati da izvučem najočiglednija, najapsurdnija, providno smešna poređenja, i moram reći da sam obavio veoma dobar posao. I Laguerta je svoju ulogu odigrala božanstveno. Kupila je paket u celini. Naravno, slušala je ono što je želela da čuje.

„Da sumiram“, rekao sam, „ovo novo ubistvo ima pečat ubistva iz osвете, možda u vezi s drogom. Tip u zatvoru je obavio ostala ubistva i ona su apsolutno, definitivno, stoprocentno dovršena i gotova zauvek. Neće ih više biti. Slučaj završen.“ Spustio sam oмотnicu na njen sto i podigao svoj spisak.

Uzela je papir od mene i dugo ga pregledala. Mrštila se. Oči su joj prelazile gore-dole po stranici nekoliko puta. Ugao donje usne joj je zaigrao. Zatim ga je pažljivo spustila na svoj sto, pod tešku, žadzelenu heftalicu.

„Okej“, rekla je, ispravljajući heftalicu tako da bude savršeno poravnata sa ivicama njene mape. „Okej. Prilično

dobro. Ovo bi trebalo da pomogne.“ Pogledala je ponovo u mene sa izrazom koncentracije i dalje prišivenim na istom mestu, a zatim se iznenada osmehnula. „Okej. Hvala, Dekstere.“

Bio je to tako neočekivan i iskren osmeh, da kada bih uopšte imao dušu, sigurno bih osećao priličnu krivicu.

Ona je stajala, i dalje se smešeci, i pre nego što sam mogao da se povučem, bacila je svoje ruke oko mog vrata i zagrlila me. „Zaista cenim ovo“, rekla je. „Osećam se tako - VEOMA sam ti zahvalna.“ Očešala je svoje telo o moje na takav način da samo mogu reći da je bio sugestivan. Sigurno da nije dolazilo u obzir - mislim, eto je tu, branilac javnog morala, a opet direktno tu, javno - čak i da smo u privatnosti bankarskog sefa, bio bih uistinu nezainteresovan da o mene trlja svoje telo. Da i ne pominjem činjenicu da sam joj upravo uručio konopac s nadom da će se njime obesiti, što sigurno nije bilo za proslavu činom... Pa stvarno, je l' ceo svet poludeo? Koji je to vrug ljudskim bićima? Je l' to sve o čemu razmišljaju?

Osećajući da sam veoma blizu panici, pokušao sam da se ispetljam. „Molim te, Dekstere...“

„Zovi me Magdia“, rekla je, grleći me i pripijajući se jače. Ruku je spustila na prednji deo mojih pantalona i ja sam skočio. Sa pozitivne strane, moj potez me je oslobodio detektivke raspoložene za ljubav. Sa negativne strane, ona se zanela u stranu, udarila o sto kukom, saplela se o svoju stolicu i prizemljila opružena po podu.

„Ja, ovaj - zaista moram da se vratim poslu“, promucuo sam. „Imam nešto važno, ovaj...“ Međutim, ničega važnijeg

nisam mogao da se setim osim da se spasavam, tako da sam se izvukao unazad iz njenog ćoška, ostavljajući je da gleda za mnom.

I to ne naročito prijateljskim pogledom.

POGLAVLJE 19

O svestio sam se nad lavaboom u kome je tekla voda. Na trenutak sam bio u totalnoj panici, osećajući kompletnu dezorijentaciju; srce mi je tuklo dok su mi krmeljivi kapci podrhtavali u naporu da uhvate tempo. Mesto je bilo pogrešno. Lavabo nije izgledao poznato. Nisam bio siguran ni ko sam bio ja - u mom snu sam stajao ispred mog lavaboa sa vodom koja teče, ali to u stvari nije bio lavabo. Ribao sam ruke, jako trljajući sapunom, čisteći kožu od svake mikroskopske trunčice jezive crvene krvi, spirajući vodom tako vrućom da mi se koža crvenela i bila kao nova i dezinfikovana. A vrelna vode je žestoko ujedala posle hladnoće sobe koju sam upravo ostavio za sobom, igraonice, sobe za ubijanje, sobe za suvo i pažljivo odsecanje.

Zatvorio sam vodu i stajao tako trenutak, zanoseći se pored hladnog lavaboa. Sve je bilo previše stvarno, premalo nalik na snove kakve sam poznao. I tako jasno sam pamtio sobu. Mogao sam samo da zatvorim oči i vidim je.

Stojim iznad žene, posmatram je kako se previja i opire ispod trake koja je drži, vidim kako živi užas raste u njenim tupim očima, vidim procvat bespomoćnosti, i osećam ogroman nalet pitanja koja rastu i teku niz moje ruke sve do noža. I kada podignem nož da počnem...

Ali ovo nije početak. Jer pod stolom je još jedna, već suva i uredno zapakovana. A u udaljenom uglu je još jedna koja čeka na svoj red sa beznadežnim crnim strahom različitim od svega što sam ikada ranije video. Nekako poznato i neophodno, ovo tako kompletno oslobađanje od svake druge mogućnosti poliva me čistom i suštastvenom energijom koja opija više nego...

Tri.

Ovoga puta su njih tri.

Otvaram oči. U ogledalu sam bio ja. Zdravo, Dekstere. Opet si sanjao, staro momče? Zanimljivo, zar ne? Njih tri, a? Ali samo san. Ništa više. Nasmehio sam se sebi, isprobavajući mišiće lica, potpuno neuveren. Ma koliko ekstatično da je bilo, sada sam bio budan i samo sa mamurlukom i mokrim rukama.

Ono što je trebalo da bude prijatan interludijum u mojoj podsvesti, dovelo me je do drhtavice i nesigurnosti. Bio sam ispunjen užasom na samu pomisao da je moj um pobeo iz grada i ostavio me da platim stanarinu. Pomislio sam na tri pažljivo privezana saigrača i želeo da im se vratim i nastavim. Mislio sam na Harija i znao da ne mogu. Bio sam rastrzan između uspomene i sna, a nisam mogao da razaznam šta je od toga bilo snažnije.

Ovo prosto više nije bilo zabavno. Želeo sam nazad svoj mozak.

Osušio sam ruke i vratio se u krevet, ali nije bilo više sna te noći za dragog desetkovanog Dekstera. Jednostavno sam ležao na leđima i posmatrao mračne bare kako se

razlivaju plafonom, sve dok nije zazvonio telefon u petnaest do šest.

„Bio si u pravu“, rekla je Deb kada sam podigao slušalicu.

„To je divno osećanje“, rekao sam čineći veliki napor da budem uobičajeni vedri ja. „U pravu u vezi sa čim?“

„Sa svim“, rekla mi je Deb. „Evo me na mestu zločina na Tamijami Trejlu. I znaš šta?“

„Bio sam u pravu?“

„On je, Dekstere. Mora da jeste. I kao da se pakao oslobodio koliko je žestoko, takođe.“

„Žestoko na koji način, Deb?“ pitao sam, misleći pri tom *tri tela* u nadi da će to izgovoriti, i uzbuđen zbog sigurnosti da će tako biti.

„Izgleda da ima više žrtava“, rekla je.

Kroz mene je prošao trzaj, od stomaka pravo nagore, kao da sam progutao živu bateriju. Učinio sam ogroman napor da nastavim nečim karakteristično pametnim. „To je divno, Deb. Govoriš kao izveštač sa mesta ubistva.“

„Jest', pa? Osećam se kao da bih jednom mogla da napišem reportažu. Ali mi je drago što to neće biti o ovome. Previše je uvrnuto. La guerta ne zna šta da misli.“

„Niti zna kako. Šta je tu uvrnuto, Deb?“

„Moram da idem“, rekla je iznenada. „Dovuci se ovamo, Dekstere. Moraš da vidiš ovo.“

Dok sam stigao, gomila je već napravila pojas oko barijere, a većinu su činili izveštači. Uvek je teško probiti se kroz gomilu izveštača koji oseće krv u nozdrvama. Možda

ne mislite tako, jer pred kamerom oni izgledaju kao mlakonje sa moždanim oštećenjima i ozbiljnim poremećajem u ishrani. No, stavi ih na policijske barikade i događa se čudovišna stvar. Oni postaju snažni, agresivni, voljni i sposobni da uklone sve i svakoga s puta i pregaze koga treba. To podseća na priče o ostarelim majkama koje podižu kamione kada su im deca ispod zarobljena. Snaga dolazi iz nekog misterioznog mesta - i na neki način, kada je lokva na tlu, ova anoreksična stvorenja mogu da probiju sebi put kroz bilo šta. I da pri tom ne pokvare frizure.

Srećom po mene, jedna od uniformi na barikadi me je prepoznala. „Pustite ga da prođe, narode“, rekao je reporterima. „Pustite ga da prođe.“

„Hvala, Hulio“, rekao sam pubu. „Čini se da svake godine ima sve više izveštača.“

Frknuo je. „Kô da ih neko klonira. Meni svi oni liče jedan na drugog.“

Provukao sam se ispod žute trake i kada sam se ispravio s druge strane imao sam čudan osećaj da se neko poigravao sa količinom kiseonika u majamskoj atmosferi. Stajao sam u neredu gradilišta. Gradili su nešto što će verovatno biti trospratna poslovna zgrada, ona koju su nastanjivali marginalni preduzetnici. I dok sam polako gazio napred, sledeći aktivnost oko poluizgrađene konstrukcije, znao sam da nije slučajno što smo svi dovedeni ovde. Ništa nije bilo slučajno kod ovog ubice. Sve je bilo namerno, pažljivo odmereno zbog estetskog utiska, istraženo iz umetničke neophodnosti.

Bili smo na građevinskoj lokaciji jer je to bilo neophodno. Davao je izjavu kao što sam i rekao Debori da će biti. *Imate pogrešnog čoveka, govorio je. Zatvorili ste kretena zato što ste svi vi kreteni. Previše ste glupi da biste to uvideli, osim ako vam se to ne stavi pod nos; zato, evo vam.*

Ali i više od toga, više od njegove poruke policiji i javnosti, on se obraćao meni; mučeci me, zaviljavajući me, citirajući odlomke mog ishitrenog dela. Doneo je tela na građevinu jer sam ja tu ostavio Javorskog. Igra se šugice sa mnom, pokazivao je svima nama koliko je bio dobar a govorio jednom od nas - meni - da motri. *Znam šta si uradio, i ja to isto mogu. Bolje.*

Pretpostavljam da je to trebalo da me malo zabrine.

Ali nije.

Učinilo je da osetim gotovo zanos, kao srednjoškolka koja posmatra kapiten fudbalskog tima što skuplja hrabrost da joj priđe i pozove je da izađu. Misliš sa mnom? Misliš, stara mala ja? O, svih mi zvezdica, stvarno? Pričekaj trenutak dok istrepćem okicama.

Duboko sam udahnuo i pokušao da držim u svesti: ja sam dobra devojka i nisam ovo uradio. Ali sam znao da ih je *on* uradio, i zaista sam želeo da pođem s njim. Molim te Hari?

Jer pored prostog činjenja zanimljivih stvari sa novim prijateljem, bilo mi je potrebno da pronađem ovog ubicu. Morao sam da ga vidim, da razgovaram s njim, da dokažem sebi da je bio stvaran i da...

Da šta?

Da on nije bio ja?

Da ja nisam bio taj koji radi tako užasne, zanimljive stvari?

Zašto bih ja razmišljao o tome? To se graničilo s glupošću; uopšte nije bilo vredno pažnje mog nekada ponosnog mozga. Osim - sada kada je ideja u stvari čangrljala unutra, nisam mogao da nateram misao da sedne i smiri se. Šta ako sam doista to bio ja? Šta ako sam nekako radio sve te stvari a da nisam znao? Nemoguće, naravno, apsolutno nemoguće, ali...

Budim se uz lavabo, spiram krv sa ruku posle „sna“ u kome pažljivo i radosno prljam ruke krvlju do lakata radeći stvari o kojima obično samo sanjam da ih radim. Nekako znam stvari o celom nizu ubistava, stvari koje nije bilo načina da znam osim ako...

Osim ako ništa. Uzmi nešto za smirenje, Dekstere. Počni iz početka. Diši, ti smešni stvore; udahni čist vazduh, izdahni zagađen. To je samo još jedan simptom moje nedavne slaboumnosti, ništa drugo. Prosto sam trajno senilio od napetosti zbog sveg mog čistog života. Priznajem da sam iskusio par trenutaka ljudske gluposti u poslednjih nekoliko nedelja. Pa šta? To nije nužno dokazivalo da sam bio ljudsko biće. Ili da sam bio kreativan u snu.

Ne, naravno da ne. Tačno tako; nije značilo ništa slično. Dakle, ovaj - kako sam to mislio?

Uzeo sam da ja prosto ludim, da mi je nekoliko šaka klikera ispalo u kantu za reciklažu. Veoma utešno - ali ako sam bio spreman da pretpostavim tako nešto, zašto ne bih

priznao da je bilo moguće i da sam počinio seriju očaravajućih malih obešenjakluka ne sećajući ih se, osim fragmentarno u snovima? Da li je zaista bilo lakše prihvatiti ludilo, nego odsustvo svesti. Na kraju, bila je to samo forma hodanja u snu dovedena na viši stepen. „Ubijanje u snu.“ Verovatno veoma česta pojava. Što da ne? Već sam redovno prepuštao upravljačko mesto svojoj podsvesti kada je Mračni putnik kretao na svoje vožnje iz zadovoljstva. I nije bio tako veliki skok, prihvatiti da se ista stvar događala ovde, sada, u nešto različitoj formi. Mračni putnik je prosto pozajmljivao kola dok sam ja spavao.

Kako inače to objasniti? Da sam se astralno projektovao dok sam spavao i prosto podesio moje vibracije na ubičinu auru zbog naše povezanosti u prošlim životima? Sigurno, to bi moglo da ima smisla - kad bi ovo bila južna Kalifornija. U Majamiju, to je bilo nekako tanko. I tako, ako sam došao u ovu poluizgrađenu zgradu i video tri tela raspoređena na način koji mi je nešto govorio, morao bih da uzmem u obzir mogućnost da sam sam i napisao poruku. Zar to nije imalo više smisla nego da verujem da sam bio na nekoj vrsti podsvesne zabave?

Stigao sam do spoljašnjeg stepeništa zgrade. Tu sam na trenutak stao i zatvorio oči, oslanjajući se o goli betonski zid. On je bio nešto hladniji od vazduha, i grub. Otro sam obraz o njega, što je bilo negde između zadovoljstva i bola. Bez obzira na to koliko sam želeo da se popnem uz stepenište i vidim šta je tamo imalo da se vidi, isto toliko sam želeo da to uopšte ne vidim.

Pričaj mi, prošaptao sam Mračnom putniku. Reci mi šta si uradio.

Ali naravno odgovora nije bilo, osim uobičajenog hladnog dalekog kikota. A to nije bila prava pomoć. Osećao sam se pomalo bolesno, blago lelujavu, nesigurno, i nije mi se dopadao ovaj utisak da imam osećanja. Tri dugačka udaha, ispravio sam se i otvorio oči.

Narednik Douks me je posmatrao na tri stope od mene, pored stepenika, jednom nogom na prvom. Njegovo lice je bilo tamna izrezbarena maska radoznalog neprijateljstva, kao rotvajler spreman da otkine ruku ali ga zanima da prvo otkrije kakvog je ukusa. U njegovom izrazu bilo je nečega što nikada do tada nisam video ni na čijem licu, osim u ogledalu. Bila je to duboka i obuzimajuća praznina, koja je videla kroz šaradu ljudskih života i razumela podtekst.

„S kim pričaš?“ upitao me je pokazujući svoje sjajne gladne zube. „Još neko je s tobom tu unutra?“

Njegove reči i znalački način na koji ih je rekao direktno su me presekle pretvarajući moju utrobu u pihtijastu masu. Zašto je izabrao te reči? Šta je podrazumevao pod „sa mnom tu unutra“? Da li je moguće da je znao o Mračnom putniku? Nemoguće! Osim...

Douks je znao šta sam ja.

Upravo kao što je to znala Poslednja sestra.

Stvor iznutra doziva kroz prazninu kada ugleda svoju vrstu. Da li je narednik Douks takođe imao Mračnog putnika? Kako je to bilo moguće? Narednik u Ubistvima, deksterski mračni predator? Nezamislivo. Ali kako

drugačije objasniti? Nisam mogao da smislim ništa a već sam previše dugo zurio u njega. I on je zurio u mene.

Konačno je protresao glavom, ne skidajući pogleda sa mene. „Ovih dana“, rekao je. „Ti i ja.“

„Prihvatam poziv za neki drugi put“, rekao sam mu prikupivši sve dobro raspoloženje koje sam smogao. „U međuvremenu, izvinićete...?“

Stajao je tu zauzimajući celo stepenište i samo zureći. No konačno je klimnuo gotovo neprimetno i pomerio se u stranu. „Ovih dana“, ponovio je, a ja sam se provukao pored njega i krenuo uz stepenice.

Šok od ovog susreta potpuno me je izvukao iz moje male, nedorasle, samoapsorbujuće frke. Naravno da nisam počinio nesvesna ubistva. Pored čistog besmisla same ideje, bio bi takođe čist i nezamisliv gubitak uraditi tako nešto i ne zapamtiti. Moralo je da postoji neko drugo objašnjenje, nešto jednostavno i hladno. Sigurno da nisam bio jedini, u dometu svog glasa, sposoban za ovakvu vrstu kreativnosti. Na kraju krajeva, ovo je bio Majami, prepun opasnih bića kao što je narednik Douks.

Brzo sam se popeo uz stepenice osećajući nadolazak adrenalina, zamalo pa opet onaj stari ja. U mom koraku bilo je zdrave žurbe samo delimično zato što sam bežao od dobrog narednika. Više zato što sam bio željan da vidim ovaj najnoviji udar na javnu dobrobit - prirodna radoznalost, ništa više. Sigurno nisam bio na putu da pronađem sopstvene otiske prstiju.

Popeo sam se na drugi sprat. Pregradni zidovi su samo delimično bili postavljeni, i prostor je većinom bio otvoren. Kada sam zakoračio sa stepenišnog platoa u glavni prostor sprata, video sam Anhela-nije-mi-rod nepomično sagnutog u centru sprata. Laktove je bio oslonio o kolena, rukama podupro lice, i samo je gledao. Stao sam i pogledao ga, iznenađen. Bila je to jedna od najupečatljivijih stvari koje sam ikada video, tehničar iz majamskog Odeljenja za ubistva sateran u nepokretnost onim što je pronašao na mestu zločina.

A ono što je pronašao, bilo je još zanimljivije.

Bila je to scena iz neke mračne melodrame, vampirskog vodvilja. Upravo kao što je to bilo na mestu na koje sam odveo Javorskog, i ovde je postojala hrpa gipsanih blokova za pregradne zidove, umotanih u plastiku. Bili su naslagani uz jedan zid i sada ih je preplavilo gradilišno osvetljenje i osvetljenje koje su postavili istražitelji.

Na *vrhu* gipsanih ploča, podignut kao oltar, bio je benč za teretane. Uredno je bio centriran tako da svetlost na njega pada baš kako treba - ili bolje, tako da na pravi način osvetli ono što je bilo postavljeno na vrhu benča.

Bila je to, naravno, glava žene. U ustima joj je bio retrovizor iz nekog auta ili kamiona, koji joj je lice razvukao u gotovo komičan iznenađeni izraz.

Iznad nje i ulevo bila je druga glava. Barbikino telo je bilo postavljeno ispod njene brade tako da je sve ličilo na ogromnu glavu postavljenu na tanušno telo.

Sa desne strane nalazila se treća glava. Bila je uredno podignuta na komad gipsane ploče, ušiju pažljivo pričvršćenih nečim što su morali da budu šrafovi za gipsane zidove. Nije bilo nereda od lokvi krvi oko eksponata. Sve tri glave bile su beskrvne.

Ogledalo, Barbika i gipsane pregradne ploče.

Tri ubistva.

Suvo do kostiju.

Pozdrav, Dekstere.

Apsolutno nije bilo sumnje. Barbikino telo je jasna aluzija na onu u mom zamrzivaču. Ogledalo je bilo s glave ostavljene na nasipskom putu, a gipsane pregradne ploče su bile podsećanje na Javorskog. Ili je neko bio toliko duboko u mojoj glavi da je mogao taman da bude ja, ili sam to zaista bio ja.

Udahnuo sam sporo i veoma isprekidano. Prilično sam siguran da moje emocije nisu bile iste kao njegove, ali sam želeo da se šćućurim tu nasred poda zajedno sa Anhelom-nije-mi-rod. Trebao mi je trenutak da se prisetim kako da razmišljam, a pod je delovao kao dobro mesto za početak. Ali umesto toga, zatekao sam sebe kako se polako primičem oltaru, vučen napred kao da sam bio na dobro podmazanim šinama. Nisam mogao da se nateram i zaustavim, da usporim, da uradim bilo šta drugo. Mogao sam samo da se približavam, da posmatram, divim se i usredsredim na ispravno disanje. A svuda oko mene... Polako sam postajao svestan da, očigledno, nisam bio jedini koji nije mogao da veruje u ono što vidi.

Tokom svog posla - a o hobiju da i ne govorim - bivao sam na stotinak mesta ubistava, od kojih su mnoga bila gnusna i divlja toliko da su šokirala čak i mene. I na svakom od njih ekipa Metro-Dejda je dolazila, postavljala opremu i obavljala posao opušteno i profesionalno. Na svakom od njih neko je srkutao kafu, neko je išao da donese *pasteles*³³ ili krofne, neko se šalio ili tračario dok je sunderom skupljao krv iz lokve. Na svakom od uviđaja video sam grupu ljudi koji su bili u toj meri neimpresionirani masakrom da je moglo da se radi i o kuglanju u crkvenoj ligi.

Do sada.

Ovoga puta je prostrana gola betonska soba bila neprirodno tiha. Policajci i tehničari su stajali u tihim grupama od po dvoje ili troje, kao da su se plašili da budu sami, i jednostavno posmatrali ono što je bilo izloženo na udaljenom kraju sobe. Ako bi neko slučajno pustio zvuk, svi su se trzali i bacali pogled na proizvođača buke. Cela scena bila je tako pozitivno, komično čudna da bih se sigurno glasno smejavao da nisam i sam bio zauzet zurenjem kao i svi ostali krelci.

Jesam li ja ovo uradio?

Bilo je divno - na grozan način, naravno. Ali opet, raspored je bio savršen, divno beskrvan, i potpuno je zaokupljao. Pokazivao je odličnu pamet i divan smisao za kompoziciju. Neko se prilično pomučio da od ovoga napravi pravo umetničko delo. Neko sa stilom, talentom i

³³ *Pecivo.*

morbidnim smislom za poigravanje. U celom svom životu poznao sam samo jednog takvog.

Da li je taj neko možda bio dremaljivi demon Dekster?

POGLAVLJE 20

Stajao sam što je bliže moguće uz ploče, ne dirajući ništa, samo posmatrajući. Mali oltar nije još uvek bio poprašen za uzimanje otisaka; ništa nije bilo urađeno, iako sam pretpostavio da su napravili snimke. Kako sam samo želeo da primerak jedne od tih slika ponesem kući! U veličini postera, i u punoj, beskrvnoj boji. Ako sam ja to *uradio*, bio sam mnogo bolji umetnik neko što sam ikada o sebi mislio. Čak i iz ovakve blizine, glave kao da su plivale u prostoru, iznad smrtne zemlje u bezvremenoj, beskrvnoj parodiji raja, bukvalno odsečene od svojih tela...

Njihova tela: pogledao sam okolo. Nije bilo znaka telima, ni izdajničke gomile pažljivo zapakovanih paketa. Bila je samo ova piramida od glava.

Zurio sam još malo. Uskoro potom doplovio je polako Vins Masuka, otvorenih usta i bleđa lica. „Dekstere“, rekao je, i zavртеo glavom.

„Zdravo, Vinse“, rekao sam. On je opet odmahnuo glavom. „Gde su tela?“

On nije skidao pogled s glava. Zatim je pogledao u mene lica punog izgubljene nevinosti. „Negde drugde“, rekao je.

Na stepeništu se čulo lupanje i čarolija je nestala. Pomerio sam se od stola kada je Laguerta ušla sa nekoliko pažljivo odabranih izveštača - Nik Kakobeše i Rik Sangre sa

lokalne televizije, i Erik Viking, čudan i cenjeni kolumnista iz novina. Začas je u sobi zavladała užurbanost. Nik i Erik su pogledali i strčali niz stepenice pokrivajući usta rukama. Rik Sangre se duboko namrštió, pogledao u osvetljenje i okrenuo se Laguerti.

„Ima li negde priključka za struju? Moram da dovedem kamermana“, rekao je.

Laguerta je odmahнула glavom. „Pričekaj ostale momke“, rekla je.

„Trebaju mi slike“, insistirao je Rick Sangre.

Narednik Douks se pojavio iza Sangrea. Izveštač se osvrnuo i ugledao ga. „Nema slikanja“, rekao je Douks. Sangre je otvorio usta, pogledao u Douksa, a zatim zatvorio usta. Ponovo su izuzetni kvaliteti dobrog narednika spasli situaciju. Povukao se i stajao zaštitnički pored izloženih delova tela, kao da se radilo o izložbi naučnih radova a on je bio njihov čuvar.

Na vratima se čuo zvuk napornog kašlja, i Nik Kakobeše i Erik Viking su se vratili, vukući se polako uz stepenice i nazad na sprat kao starci. Erik je izbegavao da pogleda u udaljeni kraj prostorije. Nik je nastojao da ne gleda, ali bi njegova glava sama odlutala ka groznom prizoru, a zatim bi je on vraćao ka Laguerti.

Laguerta je počela da govori. Prišao sam dovoljno blizu da čujem. „Vas trojicu sam zamolila da dođete i vidite ovo pre nego što zvanično dozvolimo izveštaj za štampu“, rekla je.

„A mi možemo da izveštavamo nezvanično?“ prekinuo je Rik Sangre.

Laguerta ga je ignorisala. „Ne želimo nikakve proizvoljne spekulacije u štampi o onome što se ovde dogodilo“, rekla je. „Kao što možete da vidite, ovo je surov i bizaran zločin...“ zastala je za trenutak i zatim veoma pažljivo rekla, „DRUGAČIJI OD SVEGA ŠTO SMO DO SADA VIDELI.“ Prosto su mogla da se čuju velika slova.

Nik Kakobeše reče, „Eh“, i izgledao je zamišljeno. Erik Viking je odmah shvatio. „Eee, čekajte malo“, rekao je. „Kažete da je ovo potpuno novi ubica? Potpuno nova serija ubistava?“

Laguerta ga je pogledala veoma značajno. „Naravno, prerano je reći bilo šta sa sigurnošću“, rekla je zvučeći ubeđeno, „ali pogledajmo na stvari logično, okej? Prvo“, podigla je jedan prst, „imamo čoveka koji je priznao one druge stvari. On je u zatvoru, i mi ga nismo pustili, te nije mogao da uradi ovo. Drugo, ovo ne izgleda kao nešto što sam ikada videla, je l' tako? Jer ima ih tri i sve su lepo naređane, okej?“ Dušica draga, primetila je.

„Što ne mogu da dovedem kamermana?“ pitao je Rik Sangre.

„Zar niste ogledalo našli i u jednim od prethodnih ubistava?“ Erik Viking je rekao slabašno, uporno nastojeći da ne gleda.

„Jeste li identifikovali... ono“ rekao je Nik Kakobeše. Njegova glava je nevoljno počela da se okreće ka eksponatima, ali je samoga sebe uhvatio u tome i brzo se

ponovo usmerio na Laguertu. „Jesu li žrtve prostitutke, detektivko?“

„Slušaj“, rekla je Laguerta. Zvučala je prilično iziritirano i tragovi kubanskog naglasaka su se na sekund pokazali u njenom glasu. „Da nešto *ovjasnim*. Nije me briga ako su prostitutke. Nije me briga što je tu ogledalo. Nije me briga ništa za to.“ Udahnula je i nastavila mnogo smirenije. „Zatvorili smo drugog ubicu. Imamo priznanje. Ovo je kompletno nova stvar, okej? To je važno. Možete da vidite - ovo je drugačije.“

„Zašto su ga onda dali vama?“ rekao je Erik Viking, sasvim razumno, pomislio sam.

Laguerta je pokazala ajkuline zube. „Rešila sam ono drugo“, rekla je.

„Ali sigurni ste da je ovo sasvim novi ubica, detektivko?“ pitao je Rick Sangre.

„Nema sumnje. Ne mogu da vam otkrijem detalje, ali imam laboratorijske rezultate da to potkrepim.“ Bio sam siguran da je mislila na mene. Osetio sam malu iskru ponosa.

„Ali ovo je nekako blizu, je l' da? Isti kraj, ista opšta tehnika...“ počeo je Erik Viking. Laguerta ga je presekla.

„Potpuno drugačije“, rekla je. „Potpuno drugačije.“

„Znači vi ste zadovoljni činjenicom da je Makhejl počinio sva ostala ubistva i da je ovo drugačije“, rekao je Nik Kakobeše.

„Stoprocentno“, rekla je Laguerta. „Pored toga, nikada nisam rekla da je Makhejl počinio ostale.“

Na sekundu, reporteri su sasvim zaboravili na užas nemogućnosti da dobiju slike. „Šta?“ konačno je rekao Nik Kakobeše.

Laguerta je pocrvenela, ali je bila uporna, „Nikada nisam rekla da je Makhejl to uradio. Makhejl je rekao da je to uradio, okej? Dakle, šta ja treba da radim? Da mu kažem idi, ne verujem ti?“

Erik Viking i Nik Kakobeše razmenili su značajne poglede. I ja bih, takođe, da sam imao koga da pogledam. U nedostatku, pogledao sam u centralnu glavu na oltaru. Ona mi nije stvarno namignula, ali sam bio siguran da je bila zadivljena koliko i ja.

„To je šašavo“, promrmljao je Erik, ali ga je Rik Sangre pretekao.

„Jeste li voljni da nam dopustite da intervjuišemo Makhejla?“ tražio je Sangre. „Sa kamerama?“

Laguertinog odgovora nas je poštedeo dolazak kapetana Metjusa. On je lupao petama uz stepenice i zaustavio se u mestu ugledavši našu malu izložbu. „Isuse Hriste“, rekao je. Zatim je njegov zapanjeni pogled prešao na grupu reportera oko Laguerte. „Šta kog đavola vi momci radite ovde gore?“ pitao je.

Laguerta je pogledala po sobi, ali nije bilo dobrovoljaca. „Ja sam ih pustila“, konačno je rekla. „Nezvanično. Bez puštanja u javnost.“

„Niste rekli bez puštanja u javnost“, izletelo je Riku Sangreu. „Samo ste rekli nezvanično.“

Laguerta ga je prostrelila. „Nezvanično *znači* bez puštanja u javnost.“

„Napolje“, lanuo je Metjus. „Zvanično i za javnost. Napolje.“

Erik Viking je pročistio grlo. „Kapetane, slažete li se sa detektivkom Laguertom da je ovo sasvim nova linija ubistava, drugi ubica?“

„Napolje“, ponovio je Metjus. „Odgovaraću na pitanja dole.“

„Meni trebaju snimci“, rekao je Rik Sangre. „Potrajaće samo minut.“

Metjus je glavom pokazao ka izlazu. „Naredniče Douks?“

Douks se materijalizovao i uhvatio Rika Sangrea za lakat. „Gospodo“, rekao je svojim mekim zastrašujućim glasom. Tri reportera su ga pogledala. Video sam kako Nik Kakobeše guta knedlu. Zatim su se sva trojica okrenula u tišini i izašla napolje.

Metjus ih je posmatrao kako odlaze. Kada su bili van dometa glasa, on se okrenuo Laguerti. „Detektivko“, rekao je glasom tako otrovnim da mora da je naučio od Douksa, „ako ikada napravite neko slično sranje, bićete srećni ako budete radili kao čuvar na Volmartovom parkiralištu.“

Laguertino lice je postalo bledozeleno, a zatim jarkocrveno. „Kapetane, samo sam htela...“ rekla je. Ali se Metjus već okrenuo od nje. Ispravio je kravatu, zagladio kosu jednom rukom i strčao niz stepenice za reporterima.

Ponovo sam se okrenuo oltaru. Nije se promenio, ali su počeli da skidaju otiske. Zatim će ga razmontirati da bi analizirali delove. Uskoro će sve biti samo divna uspomena.

Sjurio sam se niz stepenice da bih pronašao Deboru.

Napolju, Rik Sangre je već snimao jednom kamerom. Kapetan Metjus je stajao u mlazu svetla sa mikrofonom ispod brade i davao zvaničnu izjavu. „... uvek politika ovog Odeljenja da istražitelj ima autonomiju na slučaju, sve dok ne postane očigledno da niz ozbiljnih grešaka u rasuđivanju dovode u pitanje istražiteljevu kompetentnost. To se još uvek nije dogodilo, ali ja budno nadgledam situaciju. Sa toliko rizika po zajednicu...”

Ugledao sam Deboru i prošao pored njih. Stajala je uz barijeru od žute trake, obučena u plavu patrolnu uniformu. „Fina odeća“, rekao sam joj.

„Meni se dopada“, rekla je. „Video si?“

„Video sam“, kazah. „Video sam i kapetana Metjusa kako raspravlja o slučaju sa detektivkom Laguertom.“

Debora je zadržala dah. „Šta su pričali?“

Pogladio sam je po ruci. „Mislim da sam jednom čuo tatu da koristi veoma slikoviti izraz koji će ti to opisati. On joj je 'pravio novu rupu na guzici'. Je l' ti poznato?“

Prvo je bila zapanjena, zatim zadovoljna. „Odlično. Sada mi stvarno treba tvoja pomoć, Dekse.“

„Nasuprot onome što sam do sada činio, valjda?“

„Ne znam šta misliš da si radio, ali to nije dovoljno.“

„Tako nije fer, Deb. I tako nije lepo. Na kraju krajeva, ti si zaista na mestu zločina, i u uniformi si. Ili bi više volela svoju seksi odeću?“

Stresla se. „Nije u tome stvar. Ti nešto tajiš sve vreme o ovome, a ja želim da znam.“

Na trenutak sam ostao bez teksta, što je uvek neprijatan osećaj. Nisam imao pojma da tako dobro zapaža. „Ali, Debora...“

„Slušaj, ti misliš da ja ne znam kako te političke stvari funkcionišu, i možda nisam baš prepametna po tom pitanju kao ti, ali znam da će svi biti veoma zauzeti pokrivanjem sopstvenih guzica neko vreme. Što znači da se niko neće baviti pravim policijskim poslom.“

„Što znači da ti vidiš priliku da nešto radiš na svoju ruku? Bravo, Debs.“

„I takođe znači da mi tvoja pomoć treba više nego ikada.“ Pružila je ruku i stisnula moju. „Molim te, Deksi?“

Ne znam šta me je više šokiralo - njeno sagledavanje stvari, stiskanje ruke ili nadimak „Deksi“. To nisam čuo od nje još od kada mi je bilo deset godina. Da li joj je to bila namera ili ne, ali kada me je nazvala Deksi vratila nas je čvrsto u HARIJEVU ZEMLJU, mesto gde je porodica bila važnija i obaveze su bile jednako stvarne kao i obezglavljenje kurve. Šta sam mogao da kažem?

„Naravno, Debora“, rekao sam. Deksi, nije nego. Još malo pa ću početi da osećam emocije.

„Dobro“, rekla je i opet je bila sasvim poslovna, očaravajuće brza promena kojoj sam morao da se divim.

„Šta je to što sada stvarno pada u oči?“ pitala je pokazavši glavom prema drugom spratu.

„Delovi tela“, rekao sam. „Koliko ti je poznato, da li ih neko traži?“

Debora me je pogledala svojim novim pogledom SVETSKE POLICAJKE, onim kiselim. „Koliko mi je poznato, više je uniformi dodeljeno sprečavanju kamera da uđu nego što ih je zauzeto pravim radom na ovom slučaju.“

„Dobro“, rekao sam. „Ako možemo da nađemo delove tela, možda bismo mogli malo da pretekemo stvari.“

„Okej. Gde tražimo?“

Bilo je to pošteno pitanje, koje me je prirodno dovelo u nezgodan položaj. Nisam imao pojma gde da tražimo. Da li bi udovi bili ostavljeni u sobi za ubistva? Mislio sam da ne - meni je to delovalo neuredno, a ako je želeo da ponovo koristi istu sobu, to bi bilo nemoguće sa takvom vrstom nereda okolo.

Dobro, onda moram da pretpostavim da je ostatak mesa odnet negde drugde. Ali gde?

Ili možda, sinulo mi je polako, pravo pitanje bi trebalo da bude: Zašto? Izlaganje glava je bilo iz nekog razloga. Koji bi razlog bio za ostavljanje delova tela negde drugde? Prosto prikrivanje? Ne - ništa nije bilo prosto sa ovim čovekom, a prikrivanje očigledno nije bila vrlina koju je preterano cenio. Posebno sada, kada se pomalo i razmetao. U tom slučaju, gde je ostavio pakete sa ostacima?

„Dakle?“ Debora će upitno. „Šta kažeš? Gde treba da tražimo?“

Odmahnuo sam glavom. „Ne znam“, rekao sam polako. „Gde god da ih je ostavio, i to je deo njegove izjave. A mi još uvek ne znamo tačno kako glasi ta izjava, zar ne?“

„Prokletstvo, Dekstere...“

„Znam da želi da nam natrlja noseve time. Potrebno mu je da nam kaže da smo uradili nešto neverovatno glupo, i čak i ako nismo, on je i dalje pametniji od nas.“

„Za sada je u pravu“, rekla je, navlačeći grgečki izraz.

„Dakle... gde god da ih je istresao, to mora da bude nastavak izjave. Da smo glupi - Ne. Grešim. Da smo URADILI nešto glupo.“

„Tako. Veoma važna razlika.“

„Molim te, Deb, povredićeš lice tako. Važno je, jer on komentariše ČIN a ne AKTERE.“

„Aha. Ta ti je stvarno dobra, Dekse. Dakle, mi verovatno treba da krenemo do najbližeg kabarea i pogledamo koji od glumaca imaju krvi do lakata, je li tako?“

Odmahnuo sam glavom. „Ne krv, Deb. Ništa slično. To je jedna od najvažnijih stvari.“

„Kako možeš da budeš siguran?“

„Zato što nije bilo krvi ni na jednom od mesta. To je namerno, to je vitalno za ono što on radi. I ovoga puta će ponoviti važne delove, ali će komentarisati ono što je već radio, jer smo mi prevideli nešto, zar ne shvataš?“

„Sigurno, shvatam. Savršeno ima smisla. Što onda ne odemo da proverimo sportski centar Ofis Depo? Verovatno je opet tela nagurao u mrežu.“

Otvorio sam usta za izuzetno pametan odgovor. Hokejaško igralište je bilo potpuno pogrešno, kompletno i očigledno pogrešno. To je bio eksperiment, nešto drugačije, ali sam znao da to neće ponoviti. Počeo sam da objašnjavam Debori da je jedini razlog zbog koga bi uopšte ponavljao to sa ledenom dvoranom bio - ali sam se ukopao u mestu otvorenih usta. *Pa svakako, pomislio sam. Prirodno.*

„Ko sada ima izraz glupaka, a? Šta je bilo, Dekstere?“

Isprva nisam rekao ništa. Bio sam prezauzet nastojeći da uhvatim svoje misli u kovitlacu. *Jedini razlog zbog kojeg bi ponovio hokejaški teren bio bi da nam pokaže da smo zatvorili pogrešnog čoveka.*

„O, Deb“, konačno sam rekao. „Naravno. U pravu si, hokejaški teren. U pravu si iz sasvim pogrešnih razloga, ali opet...“

„Trista puta bolji osećaj nego kada nisam“, rekla je i krenula ka svojim kolima.

POGLAVLJE 21

S hvataš da je prilično smela pretpostavka?“ rekao sam. „Možda ništa nećemo naći.“

„To znam“, rekla je Deb.

„I nemamo nikakvu pravnu nadležnost ovde. U Brauvordu smo. A momci iz Brauvorda nas ne vole, te tako...“

„Boga mu, Dekstere“, planula je. „Laprdaš kao srednjoškolka.“

Možda je i to bilo tačno, mada nije bilo lepo od nje da tako kaže. Nasuprot meni, Debora je bila klupko čeličnih napetih nerava. Kada smo skrenuli sa ekspresnog puta Sogras i uvezli se u parkiralište centra Ofis Depo, ona je grizla još jače. Gotovo sam mogao da čujem kako joj krckaju vilice. „Prljava Harijet“, rekao sam više za sebe, ali je Debora očigledno prisluškiivala.

„Odjebi“, rekla je.

Skrenuo sam pogled sa Deborinog nežnog profila na teren. Namah, uz rano jutarnje sunce koje je padalo na njega baš kao treba, činilo se kao da je zgrada bila okružena flotilom letećih tanjira. Naravno da je to bilo samo stadionsko osvetljenje koje je, uzdižući se oko dvorane, ličilo na glomazne čelične pečurke. Mora da je neko rekao arhitekti da su bile izrazito „mladalačke i dinamične“,

veoma verovatno. I sigurno i jesu pod pravim svetlom. Nadao sam se da će uskoro naći pravo svetlo.

Provezli smo se jednom oko stadiona, tražeći znakove života. Tokom drugog kruga, razvaljena „tojota“ se parkirala pored jednih vrata. Putnička vrata su bila pričvršćena kanapom koji je bio provučen kroz prozor i obmotan oko prozorskog rama. Otvorivši vozačeva vrata čim je parkirala, Debora je već izlazila iz kola iako se ona još nisu bila sasvim zaustavila.

„Izvinite, gospodine?“ rekla je čoveku koji je izlazio iz „tojote“. Imao je oko pedeset, zdepast momak u izanđalim zelenim pantalonama i plavoj sintetičkoj jakni. Pogledao je u Deb u njoj uniformi i odmah se unervozio.

„Šta?“ pitao je. „Ništa ti ja nisam uradio.“

„Radite li ovde gospodine?“

„Jašta. A šta ću ovde u osam ujutru.“

„Kako se zovete, gospodine?“

Petljao je tražeći novčanik. „Steban Rodrigues. Imam ličnu.“

Debora je odbila rukom. „Nije neophodno“, rekla je. „Šta radite ovde u ovo doba gospodine?“

On je slegnuo ramenima i gurnuo novčanik nazad u džep. „To mi je posô da rano dolazim, al' tim je na turneji - Vankuver, Otava i L. A. Pa ja došô malo kasnije.“

„Ima li još nekog ovde, Stebane?“

„Jok, sam' ja. Svi mnogo spavaju.“

„A noću? Ima li čuvara?“

Razmahnuo je rukom ukруг. „Čuvar ide po parkingu noću, al' ne mnogo. 'glavnom ja prvi stignem.“

„Mislite, prvi uđete unutra?“

„Jes', baš to rekô.“

Izašao sam iz kola i naslonio se preko krova. „Da li ti voziš 'zamboni' za jutarnje klizanje?“ pitao sam ga. Deb me je pogledala, iznervirana. Steban me je pogledao popreko, odmeravajući moju havajsku košulju i gabardenske pantalone. „Kakav si pa ti pandur, a?“

„Ja sam pandur krelac“, rekao sam. „Ja samo radim u laboratoriji.“

„Ooo, to li je“, rekao je on, klimajući glavom kao da je to nešto značilo.

„Voziš li 'zamboni', Stebane?“ ponovio sam.

„Jeste, znaš. Ne daju mi da vozim dok se igra, znaš. Jer je to za ljude u odelima. Vole da metnu klince, znaš. Nekog poznatog ponekad. Voze se i mašu, tako to. A ja to radim sam' ujutru, znaš. Kad je tim u gradu. Ja vozim 'zamboni' samo mnogo rano. Al' sad su na turneji, pa ja došô kasnije.“

„Želeli bismo da pogledamo unutra“, rekla je Deb, očigledno bez strpljenja za mene koji govorim kad mi nije vreme. Steban se ponovo okrenuo k njoj, a znalačka iskrica mu je svetlela u polovini jednog oka.

„Jakako“, rekao je. „Imaš nalog?“

Debora je pocrvenela. Bio je to divan kontrast naspram plavetnila njene uniforme, ali to moguće da nije bio najefikasniji izbor dokazivanja njenih ovlašćenja. A pošto sam je dobro poznao, znao sam da će shvatiti da je

pocrvenela i pobesneće. Pošto nismo imali nalog, i u stvari nismo imali šta da tražimo ovde što bi makar izdaleka moglo da se smatra zvaničnim poslom, nisam mislio da bi bes sada bio naš najbolji taktički potez.

„Stebane“, rekao sam pre nego što je Debora mogla da kaže nešto zbog čega bi zažalila.

„A?“

„Koliko dugo već radiš ovde?“

Slegnuo je. „Otkad se mesto otvorilo. Pre toga radio dve godine na stari stadion.“

„Znači radio si ovde prošle nedelje kada su pronašli mrtvaca na ledu?“

Steban je sklonio pogled. Njegov ten je dobio zelenkastu boju. Progutao je knedlu. „Ne želim da ikad više vidim tako nešto, brajko“, rekao je. „Nikad.“

Klimnuo sam sa istinskom sintetičkom simpatijom. „Uopšte te ne krivim“, rekao sam. „A zato smo mi ovde, Stebane.“

Namrštio se. „Kako misliš?“

Bacio sam pogled na Deboru da se uverim da nije potegla oružje ili nešto slično. Ona me je posmatrala stegnutih usta u neodobravanju i lupkala nogom, ali ništa nije rekla.

„Stebane“, rekao sam, prilazeći mu bliže i dajući glasu poverljiv i muški ton koliko god sam to mogao, „mislimo da postoji šansa da te i sada nešto slično sačeka kad otvoriš vrata.“

„Beš ga!“ izletelo mu je. „Neću ništa da imam s to.“

„Naravno da nećeš.“

„*Me cago en diez* na to“, rekao je.

„Baš tako“, složio sam se. „Zašto nas ne pustiš da prvo mi pogledamo? Tek da budemo sigurni.“

Zinuo je u mene, zatim u Deboru koja je i dalje mrko gledala - veoma prikladan izgled za nju, lepo se isticalo naspram njene uniforme.

„Moglo bi da bude nezgodno“, rekao je. „Izgubim posô.“

Nasmešio sam se s autentičnom simpatijom. „Možeš i da uđeš unutra i nađeš iskasapljene ruke i noge, sam samcijat. Samo mnogo više ovoga puta.“

„Beš ga“, ponovio je. „Ako nadrljam, izgubim posô, a? Što to da radim, a?“

„A građanska dužnost?“

„Ajde!!!“ rekao je. „Ne zajebavaj. Ko da će tebe da boli ako ja ostanem bez posla.“

Nije baš ispružio ruku, i sa svoje strane sam to smatrao veoma uljudnim, ali je bilo jasno da se nadao malom poklonu koji bi ga obezbedio u slučaju mogućeg gubitka posla. Veoma razumno, imajući u vidu da je ovo bio Majami. Ali sam ja imao samo 5 dolara, i stvarno su mi trebali krofna i šolja kafe. Zato sam samo klimnuo kao muškarac muškarcu.

„U pravu si“, rekao sam. „Nadali smo se da ti ne bi morao da vidiš sva ta raskomadana tela - jesam li napomenuo da ih ima poprilično ovoga puta? Ali nikako ne želim da izgubiš posao. Žao mi je što smo te gnjavili,

Stebane. Prijatan dan!“ Osmehnuo sam se Debori. „Idemo. Treba da stignemo na ono drugo mesto i potražimo prste.“

Debora je i dalje mrko gledala, ali je barem imala dovoljno urođeničke pameti da prihvati igru. Otvorila je vrata od auta dok sam ulazeći veselo mahao Stebanu.

„Ček!“ viknuo je Steban. Pogledao sam ga sa izrazom pristojne zainteresovanosti. „Kunem se bogom, neću da opet pronalazim sranje“, rekao je. Pogledao me je verovatno u nadi da ću olabaviti i dati mu šaku zlatnika, ali kao što rekoh, nisam mogao da prestanem da mislim na krofnu i nisam popuštao. Steban je oblizao usne, zatim se brzo okrenuo i čušnuo ključ u bravu velikih duplih vrata. „Ajde. Ja čekam ovde.“

„Ako si siguran...“ rekao sam.

„Ajde brate, šta 'oćeš od mene? Napred!“

Stajao sam i smešio se Debori. „On je siguran“, rekao sam. Ona je samo odmahivala glavom gledajući me sa čudnom kombinacijom ogorčene mlađe sestre i kiselog pubovskog raspoloženja. Obišla je auto i povelala kroz vrata, a ja sam sledio.

Unutra, dvorana je bila hladna i tamna, što nije trebalo da me iznenadi. Napokon, bilo je to hokejaško igralište u rano jutro. Nema sumnje da je Steban znao gde je bio prekidač za svetlo, ali se nije ponudio da nam kaže. Deb je otkočila veliku baterijsku lampu sa svog pojasa i snopom prelazila po ledu. Zadržao sam dah dok je svetlo obasjalo mrežu jednog gola, pa drugog. Prešla je po obodu jednom

polako, zaustavljajući se jednom ili dvaput, zatim je uperila snop u mene.

„Ništa“, rekla je. „Đoka.“

„Zvučiš razočarano.“

Nacerila mi se i krenula nazad. Ostao sam nasred terena osećajući kako hladnoća izbija iz leđa, zaokupljen lepim mislima. Ili preciznije, ne baš *mojim* lepim mislima.

Jer kako se Debora okrenula da izađe, tako sam čuo tihi glas negde iza mog ramena; hladan i suv kikut, poznati dodir, lagan kao pero, sasvim ispod praga čujnosti.

I dok je draga Debora demonstrativno odlazila, stajao sam bez pokreta tu na ledu, zatvorenih očiju slušajući šta moj prastari prijatelj ima da kaže. Nije bilo mnogo - samo šapat ispod čujnosti šapata, natrunak neglasa, ali sam slušao. Čuo sam ga kako se kikoće i tiho mrmlja grozne stvari na jedno uho, dok mi je drugo uho stavljalo na znanje da je Debora rekla Stebanu da uđe i upali svetla. Što je par minuta kasnije i uradio, a tihi šapat ispod glasa se zaorio iznenadnim kreščendom zveketavog nestašnog humora i dobronamernog užasa.

Šta to bi? pitao sam uljudno. Moj jedini odgovor bio je nalet gladi za zabavom. Nisam imao pojma šta je to značilo. Ali se nisam mnogo iznenadio kada je započela vriska.

Steban je zaista očajno loše vrištao. Bilo je to hrapavo zavijajuće gušenje, koje je više ličilo na opaku bolest nego na nešto drugo. Čovek nije unosio nikakav smisao za muziku u taj posao.

Otvorio sam oči. Bilo je nemoguće koncentrisati se pod tim okolnostima, a ionako nije više bilo šta da se čuje. Šaputanje je prestalo kada je počela vriska. Na kraju, vrisci su sve rekli, zar ne? I tako sam otvorio oči taman na vreme da vidim kako se Steban katapultira iz male prostorije na daljem kraju igrališta i iskače na teren. On je klatareo preko leda, saplićući se i proklizavajući i ječeći hrapavo na španskom i konačno se zakucavajući glavom u table. Pokupio se da ustane i poleteo prema vratima, zavijajući od užasa. Mala krvava mrlja kvarila je led tamo gde je pao.

Debora je požurila kroz vrata, izvučenog pištolja, a Steban je prozujao pored nje, posrćući napolje na svetlost dana. „Šta je bilo?“ rekla je Debora, držeći oružje u pripravnosti.

Nakrivio sam glavu, slušajući poslednji eho konačnog suvog kikota, i sada, sa jezivim urlikom koji je i dalje odzvanjao u mojoj glavi, razumeo sam.

„Verujem da je Steban nešto pronašao“, rekao sam.

POGLAVLJE 22

Policajska politika, kao što sam to uporno pokušavao da utuvim Debori, bila je ljigava stvar sa mnogo pipaka. A kada se na istom mestu nađu dve organizacije za čuvanje reda i mira koje se međusobno ne trpe, zajednički rad ima tendenciju da se odvija veoma sporo, strogo po propisima i uz mnogo razvlačenja, krivinašenja i prikriivenih uvreda i pretnji. Sve je to zabavno gledati, naravno, ali se postupak odugovlačio za dlaku više nego što je to bilo potrebno. Sledstveno tome, prošlo je nekoliko sati po Stebanovom užasavajućem nastupu jodlovanja pre nego što se kavga oko nadležnosti razrešila i naš tim počeo zaista da istražuje lepo malo iznenađenje koje je naš novi prijatelj Steban otkrio kada je otvorio vrata nusprostorije.

Za sve to vreme, Debora je stajala po strani, zauzdavajući svoje nestrpljenje sa mnogo napora, ali bez preteranog truda da ga sakrije. Kapetan Metjus je stigao vukući za sobom detektivku Laguertu. Rukovali su se sa istim takvim timom okruga Brauvord, kapetanom Munom i detektivom Maklilanom. Bilo je dosta sparingovanja koje bi se jedva moglo nazvati pristojnim, što se konačno svelo na sledeće: Metjus je bio u razumnoj meri siguran da je otkriće šest ruku i šest nogu u Brauvordu bilo deo istrage njegovog Odeljenja u vezi sa tri glave kojima su ti isti delovi nedostajali u Majami Dejdu. On je počeo da

objašnjava, rečima koje su bile tako prijateljske i jednostavne: kako je bilo sasvim neosnovano misliti da će on pronaći tri glave bez tela, a da će se zatim pojaviti tri sasvim nova tela bez glava.

Mun i Maklilan, jednako logično, ukazivali su da su ljudi stalno nalazili glave u Majamiju, ali da je to u Brauvordu bilo malo neobičnije pa su oni možda stvar shvatili preozbiljno. Ipak nije bilo načina da se zasigurno zna da li su dve stvari bile povezane dok se ne odrade neke predradnje, koje, jasno, treba da odrade oni, jer je to bilo u njihovoj nadležnosti. Naravno da će rado proslediti rezultate.

I naravno da je to Metjusu bilo neprihvatljivo. On je pažljivo objasnio da ljudi iz Brauvorda nisu znali šta treba da traže i da mogu lako da propuste nešto, ili unište ključni dokaz. Naravno, ne zbog nekompetentnosti ili gluposti; Metjus je bio prilično siguran da su ljudi iz Brauvorda, s obzirom na sve, bili sasvim kompetentni.

Prirodno, ovo Mun nije prihvatio u duhu dragovoljne kooperativnosti, nego je primetio, ne krijući osećanja, da ovo kanda implicira da je njegovo Odeljenje puno drugorazrednih morona. Kapetan Metjus je sada bio već dovoljno ljut da bi njegov odgovor bio ljubazan, o ne, ne drugorazredni, taman posla. Siguran sam da bi se sve završilo pesničenjem da se nisu pojavila gospoda iz FDLE³⁴ da presude.

³⁴ *Florida Department of Law Enforcement.*

FDLE je neka vrsta FBI na državnom nivou. Oni imaju nadležnost svuda u državi u svakom trenutku, a za razliku od federalaca, lokalna policija ih većinom poštuje. Oficir u pitanju bio je čovek srednje visine i građe, obrijane glave i sasvim potkresane brade. Delovao mi je neobično, ali kada je stao između dva mnogo krupnija policijska kapetana, oni su istog trenutka umuknuli i povukli se korak nazad. Za kratko vreme je sredio i organizovao stvari, i mi smo veoma brzo bili uredno i dobro organizovano mesto višestrukog ubistva.

Čovek iz FDLE je presudio da je istraga pripadala Majami Dejdu, osim i ukoliko uzorci tkiva ne pokažu da ovdašnji delovi tela i ondašnje glave nemaju veze jedni s drugima. U praktičnom i neposrednom smislu, to je značilo da rulja reportera okupljena napolju prvo može da slika kapetana Metjusa.

Anhel-nije-mi-rod se bacio na posao. Uopšte nisam bio siguran šta da mislim o svemu, i pri tom ne podrazumevam svađu oko nadležnosti. Ne, mene je mnogo više brinuo sam događaj, koji mi je dao mnogo materijala za razmišljanje - ne samo činjenice u vezi sa ubistvima i preraspoređivanjem mesa, što je bilo dovoljno pikantno. Ali sam ja ranije, naravno, kradomice virnuo u Stebanovu malu nusprostoriju strave, pre nego što su stigle trupe - možete li me kriviti zbog toga, stvarno? Samo sam hteo da vidim masakr i pokušam da razumem zašto je moj dragi nepoznati poslovni partner izabrao da naslaže ostatke tamo; uistinu, samo da na brzinu bacim pogled.

I tako, odmah pošto je Steban skliznuo kroz vrata cvileći i skičeći kao svinja koja se guši grejpfrutom, krišom i željno sam se vratio do nusprostorije da vidim šta ga je to izbacilo iz stroja.

Delovi nisu bili pažljivo umotani, ovoga puta. Bili su raspoređeni na podu u četiri grupe. I kada sam pažljivije pogledao, shvatio sam predivnu stvar.

Jedna noga je bila postavljena pravo duž leve strane prostorije. Bila je bleđa, beskrvno plavo-bela, a oko gležnja je bio čak i mali zlatni lanac sa visuljkom u obliku srca. Veoma slatko, stvarno, nepokvareno užasnim krvavim mrljama; uistinu elegantan posao. Dve tamne ruke, jednako dobro tranžirane, bile su savijene u laktovima i postavljene duž noge, sa laktovima koji su pokazivali upolje. Odmah pored toga, preostali udovi, svi savijeni u zglobu, bili su postavljeni u dva velika kruga.

Trebao mi je trenutak da shvatim. Trepnuo sam, a onda je iznenada sve bilo u fokusu, i morao sam veoma da se namrštim ne bih li suspregao grohotan smeh kao u srednjoškolke, kako me je Deb već jednom prokazala.

Jer, on je rasporedio ruke i noge u slova, a slova su ispisivala samo jednu rečcu: BOO.

Tri torzoa su pažljivo bila postavljena ispod BOO u četvrtkrug, praveći simpatičan mali osmeh koji je podsećao na Noć veštica.

Kakav nestaško.

Ali čak i dok sam se divio vragolastom duhu koji je ova obesna šala pokazivala, pitao sam se zašto je izabrao da

napravi predstavu ovde, u nusprostoriji, umesto napolju, na ledu, gde je mogao da dobije aplauze šire publike. Bila je to veoma prostrana nusprostorija, priznajem, ali ipak zatvoren prostor, mesta samo koliko za postavku. Dakle, zašto?

I dok sam se pitao, spoljašnja vrata igrališta su se otvorila s treskom - prvi ljudi iz spasilačke ekipe, bez sumnje. Vrata koja su sa treskom širom otvorena, i trenutak kasnije, struja hladnog vazduha preko leda i meni u leđa...

Hladan vazduh mi je dunuo po kičmi a u odgovor mu je stigao dah topline koji se kretao nagore po istoj putanji. Potrčao je lakonog nagore, u neosvetljeno dno moje svesti, a nešto se promenilo negde u dubinama mračne bezmesečinaste noći mog gušterskog mozga, i ja sam osetio kako se Mračni putnik žestoko slaže sa nečim što ja nisam čuo ni razumeo osim što je to nekako imalo neke veze sa iskonskim nagonom koji su stvarali hladan vazduh i zidovi što su se zatvarali oko mene, i iznenada osećam...

Ispravnost. Nije bilo sumnje. Nešto je ovde bilo jasno i izravno ispravno, i činilo je mog opskurnog stopera zadovoljnim i uzbuđenim na način koji nisam uspevao da razumem. A nad svim je plovilo čudno osećanje da je sve ovo bilo veoma poznato. Ništa od svega toga nije imalo smisla, ali je bilo tu. I pre nego što sam mogao da istražim dalje ovu čudnu spoznaju, stameni mladi čovek u plavom počeo je da me požuruje da se udaljim i da držim ruke tako da ih vidi. Bez sumnje, on je bio prvi od jurišnika i držao je oružje upereno u mene na veoma ubedljiv način. Pošto mu se preko celog lica pružala samo jedna tamna obrva a čela nije bilo nigde, odlučio sam da će biti veoma dobro da se

povinujem njegovim željama. Izgleda da je bio baš ona sorta snagatora spore pameti koji bi mogao da puca u nedužne ljude - čak i u mene. Odstupio sam iz nusprostorije.

Nažalost, moje povlačenje je otkrilo deo diorame u prostoriji, pa je taj mladi čovek odjednom bio veoma zauzet tražeći neko mesto gde bi mogao da istrese doručak. Stigao je do velike kante za đubre nekih deset stopa udaljene, pre nego što je njegovo gadno, zvučno peglanje otpočelo. Stajao sam mirno i čekao da završi. Loša navika, takvo razbacivanje projektilima polusvarene hrane. Tako nehigijenski. I to je još bio čuvar naše javne bezbednosti.

Ukasali su i drugi policajci, i uskoro se mom majmunolikom prijatelju pridružilo još nekoliko ortaka, da s njim podele kantu za đubre. Zvuk je bio izuzetno neprijatan, a o smradu koji se širio u mom pravcu da i ne govorim. Ali sam uljudno čekao da završe, jer za pištolj važi fascinantna istina da može da ga ispali jednako dobro i neko ko upravo povraća. Zatim se jedan od pubova konačno uspravio, obrisao lice o rukav, i počeo da me ispituje. Uskoro su shvatili ko sam i gurnuli su me u stranu sa nalogom da ne mrdam nigde i ne diram ništa.

Kapetan Metjus i detektivka Laguerta su stigli uskoro potom, i kada su konačno preuzeli teren, ja sam se malo opustio. Ali sada kada sam stvarno mogao da idem negde i diram nešto, prosto sam sedeo i razmišljao. Stvari o kojima sam razmišljao bile su iznenađujuće uznemirujuće.

Zašto mi je izložba u nusprostoriji izgledala tako poznato?

Osim ako nisam nameravao da se vratim svom idiotizmu od ranije i opet ubeđujem sebe da sam to ja uradio, pojma nisam imao zašto bi meni to izgledalo tako očaravajuće neiznenađujuće. Naravno da to nisam ja uradio. Već sam se stideo gluposti same takve primisli. Bu, stvarno. Nije čak zavredelo ni da se posveti vreme izrugivanju celoj ideji. Smešno u svojoj gluposti.

Dakle, hmmm - zašto mi je izgledalo poznato?

Uzdahnuo sam i iskusio još jedno novo osećanje, zabezeknutost. Prosto nisam mogao da osetim šta se to događalo, samo sam znao da sam nekako i ja bio deo svega. To nije bilo naročito korisno otkriće, jer se sasvim poklapalo sa svim mojim analitičkim zaključcima koje sam dubokim razmišljanjem do sada izvukao. Ako odbacim - što sam i uradio - apsurdnu ideju da je to bilo moje delo a da to nisam ni znao, onda je svako sledilo još neverovatnije objašnjenje. I tako je Deksterov rezime slučaja glasilo ovako: on je nekako umešan, ali nema pojma šta to znači. Mogao sam da osetim kako točkići mog nekada ponosnog mozga iskaču iz svojih tračnica i tandrču po podu. Klipete-klap. Uiii. Dekster ispao iz šina.

Srećom, od potpunog kolapsa me je spasila pojava drage Debore. „Hajde“, rekla je oštro, „idemo na sprat.“

„Smem li da pitam zašto?“

„Idemo da razgovaramo sa kancelarijskim osobljem“, rekla je. „Da vidimo da li nešto znaju.“

„Mora da znaju nešto čim imaju kancelarije“, ponudio sam rešenje.

Samo me je pogledala i okrenula se. „Hajde“, rekla je.

Možda zbog zapovednog tona u njenom glasu, pošao sam. Sa mesta na kome sam sedeo, krenuli smo na suprotan kraj dvorane, pa u predvorje. Brauvordski pandur je tu stajao pored lifta, a kroz dugačak niz staklenih vrata mogao sam da vidim još njih nekolicinu kako stoje pored barijere. Deb je domarširala do policajca pored lifta i rekla, „Ja sam Morganova.“ On je klimnuo i pritisnuo dugme. Pogled kojim je mene pogledao bio je bezizražajan, što je mnogo govorilo. „I ja sam Morganov“, kazao sam mu. Opet me je samo pogledao, okrenuo glavu i pogled uperio kroz staklena vrata.

Čuo se prigušeni zveket i lift je stigao. Debora je ušla i grubo tresnula po dugmetima, toliko jako da je policajac pogledao u nju dok su se vrata klizeći zatvarala.

„Čemu toliki mrak, sestro?“ pitao sam je. „Zar nisi želela da radiš upravo ovo?“

„Ovo je kobajagi posao, i svi to znaju“, zarežala je.

„Ali je kobajagi posao detektivske vrste“, istakao sam.

„Ona kučka Laguerta je u njemu zaglavila svoje veslo“, siktala je. „Čim završim sa zamlaćivanjem na ovom mestu, moram da se vratim kurvinskom poslu.“

„O, brate. U svojoj slatkoj seksi odeći?“

„U mojoj slatkoj seksi odeći“, rekla je, i pre nego što sam stigao da formulišem magične reči utehe, stigli smo na sprat sa kancelarijama i vrata su se klizeći otvorila. Deb je izašla, a ja za njom. Brzo smo pronašli sobu za dnevni boravak, u koju su službenici bili saterani da pričekaju dok

njegovo veličanstvo zakon ne stigne da im posveti malo svog vremena. Na vratima dnevnog boravka je opet stajao brauvordski policajac, valjda da bi pazio da niko od radnika ne zaždi ka kanadskoj granici. Debora je klimnula policajcu na vratima i ušla u prostoriju. Vukao sam se za njom bez previše entuzijazma i pustio misli da se bave sopstvenim problemima. Trenutak kasnije, trgnuo sam se iz sanjarija kada me je Debora cimnula vodeći prema vratima nadrždanog mladog čoveka masnog lica sa dugom užasnom kosom. Opet sam je sledio.

Prirodno, njega je odvojila od ostalih radi ispitivanja, veoma dobar policijski postupak, ali da budem potpuno iskren, to nije zapalilo vatru u mom srcu. I ne znajući znao sam zašto niko od tih ljudi nije mogao da dâ značajan doprinos. Sudeći po prvom primerku, sasvim je bilo bezbedno generalizovati kako njegov život tako i ovo ubistvo. Ovo je bilo samo dosadno rutinsko izmišljanje posla za koje je bila zadužena Debi jer je kapetan mislio da je ona uradila nešto dobro, ali je i dalje bila napast. Zato ju je sklonio dajući joj pravu detektivsku koještariju da bi je nečim uposlio i udaljio je s vidika. A ja sam se odvuкао za njom zato što je Debora želela da pođem. Verovatno zato što je želela da vidi mogu li moje fantastične parapsihološke moći da ustanove šta su ove kancelarijske ovce jele za doručak. Jedan pogled na ten mladog gospodina govorio mi je prilično pouzdano da je on jeo hladnu picu, čips i litar pepsija. To je uništilo njegovu kožu i dalo mu izgled ispraznog neprijateljstva.

Svejedno, išao sam za njima dok je gospodin Namćor vodio Deboru u salu za konferencije u zadnjem delu zgrade. Tamo se, u centru sobe, nalazio dugačak hrastov sto sa deset crnih stolica visokog naslona, a u uglu sto sa računarom i nekom audio-vizuelnom opremom. Kada su Deb i njen bubuljičavi mladi prijatelj seli i počeli da razmenjuju mrštenje, otišao sam do stola. Pod prozorom, pored stola, bila je mala polica sa knjigama. Pogledao sam kroz prozor. Gotovo direktno ispod mene, video sam kako gomila reportera postaje sve brojnija, a patrolna kola su sada potpuno okružila vrata kroz koja smo prošli sa Stebanom.

Pogledao sam policu sa knjigama, razmišljajući da malo raščistim prostor i naslonim se, pristojno udaljen od razgovora. Tu je bila hrpa plastičnih omotnica a na vrhu je bio mali sivi objekat. Bio je ćoškast i izgleda o je plastično. Crna žica je vodila od sprave pa do zadnje strane računara. Podigao sam je da bih je pomerio.

„Hej!“ rekao je nadrždani štreber. „Ne diraj vebkam!“

Pogledao sam u Deb. Ona je pogledala u mene i kunem se da sam video kako joj nozdrve podrhtavaju kao trkaćem konju na startnoj kapiji. „Ne diraj šta?“ rekla je tiho.

„Fokusirao sam je na ulaz“, rekao je. „Sada moram ponovo da je fokusiram. Čoveče, što morate da brljate po mojim stvarima?“

„Rekao je vebkam“, kazao sam Debori.

„Kamera“, kazala je ona meni.

„Da.“

Okrenula se mladom PRINCU IZ BAJKE. „Je li uključena?“

On je zinuo u nju, i dalje usredsređen na održavanje svoje pravedne namrštenosti. „Šta?“

„Kamera“, rekla je Debora. „Radi li?“

On je šmrknuo, a zatim obrisao nos prstima. „A šta mislite, zar bih džabe dizao frku? Dve stotine dolara. Nego šta nego da radi.“

Pogledao sam kroz prozor u pravcu u kome je kamera bila postavljena, dok je on tonuo u lenji nepristojni namćorluk. „Postavio sam veb i sve. Kathouse.com. Ljudi mogu da vide tim kad dolazi i kad odlazi.“

Debora je došetala i stala pored mene gledajući kroz prozor. „Bila je usmerena ka vratima“, rekao sam.

„Daaa“, rekao je naš veseli ortak. „Kako bi inače ljudi mogli da vide tim na mom vebu?“

Debora se okrenula i pogledala ga. Posle otprilike pet sekundi je pocrveneo i spustio pogled na sto. „Je l' kamera bila uključena sinoć?“ rekla je.

Nije podigao pogled, samo je promrmljao, „Naravno. Mislim, valjda jeste.“

Debora se okrenula meni. Njeno znanje o računarima bilo je ograničeno na popunjavanje standardizovanih saobraćajnih izveštaja. Znala je da sam ja malo bolji poznavalac.

„Kako se sve to postavlja?“ obio sam pitanje o teme mladog čoveka. „Da li se slike automatski arhiviraju?“

Ovoga puta je podigao pogled. Upotrebio sam reč arhiva u glagolskom obliku, te mora da sam ispravno

rekao. „Jes“, rekao je. „Osvežava se svakih petnaest sekundi i prebacuje na disk. Obično brišem disk ujutru.“

Debora je bukvalno zarila prste u moju ruku, zamalo da mi probije kožu. „Jesi li brisao od jutros?“ upitala ga je.

Opet je pogledao u stranu. „Ne“, rekao je. „Vi ste uleteli i počeli da vičete i tako. Nisam ni poštu proverio.“

Debora me je pogledala. „Pogodak“, rekao sam.

„Dođi 'vamo“, rekla je našem nesrećnom kamperu.

„A?“ rekao je on.

„Dođi 'vamo“, ponovila je, a on je ustao polako, zblanuto opuštene vilice i trljajući članke na rukama.

„Šta“, rekao je.

„Hoćete li molim vas da dođete ovamo?“ naredila je Debora tehnikom pravog veterana, a on je posrnuo u pokretu i prišao. „Možemo li da vidimo slike od sinoć, molim?“

On je zinuo u računar, a zatim u nju. „Zašto?“ rekao je. Ah, misterije ljudske inteligencije.

„Zato“, rekla je Debora, veoma sporo i pažljivo, „što mislim da si možda snimioubicu.“

Buljio je u nju i trepnuo, a zatim pocrveneo. „Nema šanse!?“ rekao je.

„Ima šanse“, rekao sam mu.

Zinuo je u mene, zatim u Deb, i dalje opuštene donje vilice. „Strava“, dahnuo je. „Sereš!? Mislim - stvarno!? Mislim...“ Pocrveneo je još više.

„Možemo li da pogledamo slike?“ rekla je Deb. Stajao je mirno par sekundi, zatim je zaronio u stolicu za stolom i

dodirnuo miša. Ekran je odmah oživeo i on je počeo da mahnito kuca i manipuliše mišem. „Od kog vremena da počnem?“

„U koliko sati su svi otišli?“ upitala ga je Debora.

Slegnuo je ramenima. „Sinoć smo bili prazni. Svi su otišli, da kažem, oko osam?“

„Počni od ponoći“, rekao sam, a on je klimnuo.

„Živa“, rekao je. Radio je u tišini, a zatim: „Ajde“, promrmljao je. „To je samo, ovaj, nekih šest stotina megaherca“, rekao je. „Neće da se ažurira. Stalno tvrde da je dobro, ali je taaako sporo jebo te, i neće - okej“, rekao je, prekidajući iznenada misao.

Na monitoru se pojavila tamna slika: prazan parking ispod nas. „Ponoć“, rekao je i zagledao se u ekran. Posle petnaest sekundi, slika se promenila u istu sliku.

„Je l' moramo da posmatramo pet sati ovoga?“ pitala je Debora.

„Idi napred“, rekao sam. „Traži farove ili nešto što se miče.“

„Živa“, rekao je. Neko vreme je brzo mišem brljao po ekranu, i slike su počele da promiču brzinom od jedne slike u sekundi. U početku nisu bile ništa drugačije; isti mračni parking, sa jednom svetlom tačkom na ivici slike. Posle nekih pedeset slika, nešto se pojavilo na vidiku. „Kamion!“ rekla je Debora.

Naš ljubimac štreber je klimnuo glavom. „Obezbeđenje“, rekao je, i u sledećem kadru se lepo video auto obezbeđenja.

I dalje je terao slike, one su promicale, večne i nepromenjene. Svaki trideset ili četrdeset kadrova videli bismo kako prolazi kamion obezbeđenja, i onda ništa. Posle nekoliko minuta tog ništa, šablon se prekinuo i krenula je duga sekvenca ničega. „Puklo“, rekao je moj novi masni prijatelj.

Debora ga je opako pogledala. „Kamera se pokvarila?“

Pogledao je u nju, opet pocrveneo, i skrenuo pogled. „Tipovi iz obezbeđenja“, objasnio je. „Oni nemaju pojma. Svake noći, oko tri, biće? Parkiraju tamo sa druge strane i odu na spavanje.“ Glavom je pokazao na nepromenljive slike koje su se smenjivale pred nama. „Vidite? Alo momci! Obezbeđenje! Teško se radi, a?“ Napravio je moker zvuk duboko u nosu za koji sam morao da pretpostavim da je trebalo da bude smeh. „I ne baš!“ Ponovio je hrktavi zvuk i počeo opet da brže prolazi kroz slike.

A onda iznenada... „Stani!“ viknuo sam.

Na ekranu, u sliku se ubacio kombi pred vratima ispod nas. Zatim se slika promenila, i pred nama je stajao čovek pored svog kamiona. „Možeš li da približiš?“ upitala je Debora.

„Zumiraj“, rekao sam u trenutku kada se on malo namrštio. Pomerio je pokazivač, istakao tamnu figuru na ekranu i pritisnuo mišem. Dobili smo uvećani prikaz.

„Ne može da se izvuče bolja rezolucija“, rekao je. „Pikseli...“

„Umukni“, rekla je Debora. Zurila je u ekran tako intenzivno da je mogla da ga otopi, a kada sam se udubio, video sam i zašto.

Bilo je mračno i čovek je bio predaleko da bi se reklo zasigurno, ali na osnovu par detalja koje sam mogao da razaznam, bilo je nešto čudno poznato u vezi s njim; način na koji je stajao zamrznut na slici na računaru, težina raspoređena na obe noge, i kompletan izgled profila. Nekako se sve to, ma koliko nejasno bilo, svodilo na nešto. Erupcija veoma glasnog talasa polifonog kikota iz dubina zadnjeg sedišta moga mozga pogodila me je silinom koncertnog klavira, jer je on, u stvari, veoma mnogo ličio na...

„Dekster...?“ rekla je Debora, nekom vrstom prigušenog i zadavljenog kreketa.

Da zaista.

Potpuno je ličio na Dekstera.

POGLAVLJE 23

Prilično sam siguran da je Debora vratila gospodina jezivu kosu u dnevni boravak, jer kada sam podigao pogled, stajala je preda mnom, sama. Uprkos plavoj uniformi, trenutno nije izgledala uopšte kao policajac. Bila je zabrinuta, kao da ne može da odluči da li da vrišti ili da plače, kao majka koju je njen divni mali sinčić izneverio na veliko.

„Dobro?“ zahtevala je odgovor, i to s punim pravom.

„Ne naročito“, rekao sam. „A ti?“

Šutnula je stolicu. Ova se prevrnula. „Prokletstvo, Dekstere, nemoj sada da se praviš pametan! Reci mi nešto. Reci da to nisi bio ti!“ Ništa nisam rekao. „Dobro onda, kaži mi da *jesi* ti! Samo reci NEŠTO! Bilo šta!“

Odmahnuo sam glavom. „Ja...“ U stvari, nije imalo šta da se kaže, pa sam samo još jednom odmahnuo glavom. „Prilično sam siguran da to nisam ja“, rekao sam. „Mislim, ne verujem da sam to ja.“ Čak je i meni zvučalo kao da sam sa obe noge čvrsto stajao u zemlji jadnih odgovora.

„Šta ti to znači 'prilično sam siguran'?“ insistirala je Deb. „Da li to znači da nisi siguran? Da možda jesi ti na slici?“

„Pa“, odgovorio sam, prilično brilijantno kad se sve uzme u obzir. „Možda. Ne znam.“

„A da li 'ne znam' znači da ne znaš da li ćeš mi reći, ili da ti stvarno ne znaš da li si to ti na slici?“

„Prilično sam siguran da to nisam ja, Debora“, ponovio sam. „Ali zaista ne znam zasigurno. Liči na mene, zar ne?“

„Sranje“, rekla je, i šutnula već oborenu stolicu. Ova je pak tresnula u sto. „Kako možeš da ne znaš, proklet bio?!“

„Teško je objasniti.“

„Pokušaj!“

Otvorio sam usta, ali prvi put u mom životu ništa nije izašlo iz njih. Kao da sve već nije bilo dovoljno loše, izgledalo je da sam ostao i bez mudrosti, takođe. „Samo sam - imao sam te ... snove, ali - Deb, zaista ne znam“, rekao sam, a možda sam u stvari i promrmljao.

„Sranje, sranje, SRANJE!“ rekla je Debora. Tres, tres, tres.

Bilo je veoma teško ne složiti se s njenim viđenjem stvari.

Sve moje glupo, samouništavajuće kontanje vraćalo mi se sjajnom i podrugljivom oštricom. *Naravno da to nisam bio ja - kako sam to mogao da budem ja? Zar ne bih znao da sam to bio ja?* Očigledno ne, dragi dečko. Očigledno da ti nisi u stvari znao apsolutno ništa. Zato što nam naši mrkli magloviti mali mozgovi govore razne stvari koje uplovljavaju u realnost i isplovljavaju iz nje, a slike ne lažu.

Deb je oslobodila novi rafal divljih napada na stolicu, a zatim se ispravila. Lice joj je bilo jako crveno i oči su joj ličile na Harijeve više nego ikada. „U redu“, rekla je. „Ovako ćemo“, trepnula je i zastala na trenutak, jer nam je oboma sinulo da je upravo rekla nešto što bi i Hari rekao.

Na sekund je Hari bio u sobi između mene i Deборе, nas dvoje koji smo bili tako različiti, a opet smo oboje bili Harijeva deca, dve čudne pesnice njegove jedinstvene zaostavštine. Iz Debinih leđa je nestalo nešto čvrstine i izgledala je ljudski, što već neko vreme nisam viđao kod nje. Dugo me je gledala, a zatim mi je okrenula leđa. „Ti si mi brat, Dekse“, rekla je. Bio sam veoma siguran da isprva nije nameravala to da kaže.

„Niko te neće kriviti“, kazao sam.

„Proklet bio, ti si moj *brat!*“ zarežala je takvom žestinom da sam bio potpuno zatečen. „Ne znam šta se događalo između tebe i tate. Stvari o kojima vas dvojica nikada niste govorili. Ali znam šta bi on uradio na mom mestu.“

„Priveo bi me“, rekao sam, a Debora je potvrdila. Nešto se presijavalo u uglu njenog oka. „Ti si mi sva porodica koju imam, Dekse.“

„Nisi baš izvukla premiju, zar ne?“

Okrenula se prema meni a u očima su joj se sada videle suze. Dugo me je samo posmatrala. Gledao sam kako joj suza klizi iz levog oka i kotrlja se niz obraz. Obrisala ju je, ispravila se, duboko udahнула okrećući se opet prema prozoru.

„Tako je“, rekla je. „On bi te priveo. Što ću i ja sada uraditi.“ Gledala je u suprotnom pravcu od mene, kroz prozor, daleko preko horizonta.

„Moram da završim ovo ispitivanje“, rekla je. „Tebi prepuštam da ustanoviš da li je dokaz relevantan. Oduzmi ga na kućni računar i smisli šta god morao da smisliš. A

kada budem gotova sa ovim ovde, pre nego što budem morala da se vratim na posao, doći ću da uzmem, da čujem šta imaš da kažeš.“ Pogledala je na sat. „Osam sati. I ako tada budem morala da te hapsim, uradiću to.“ Opet me je dugo posmatrala. „Proklet bio, Dekstere“, rekla je tiho i napustila sobu.

Prišao sam prozoru i sam malo razgledao. Ispod mene, cirkus od policajaca i reportera i blejača bio je nepromenjeno uskomešan. U daljini, preko parkinga, mogao sam da vidim autoput, pun automobila i kamiona koji su probijali dozvoljenu brzinu za Majami od devedeset pet milja na sat. A još dalje, u izmaglici horizonta, uzdizao se Majami.

Ovde, u prvom planu, stajao je drmnuti dikan Dekster, zureći kroz prozor u grad koji je ćutao, a čak i da je govorio, nikada mu ništa ne bi rekao.

Prokletstvo, Dekstere.

Nisam znao koliko sam dugo tako zurio kroz prozor, ali mi je konačno sinulo da se odgovori nisu nalazili tamo. Međutim, moglo ih je biti na računaru kapetana Bubuljice. Okrenuo sam se stolu. Mašina je imala rezač CD-ova. U prvoj fioci pronašao sam kutiju praznih CD-ova. Stavio sam jedan u rezač i kopirao celu datoteku sa slikama, a zatim izvadio CD. Držao sam ga, gledao ga; nije imao mnogo da kaže, a ja sam verovatno zamišljao daleki prigušeni smeh za koji sam mislio da dolazi od mračnog glasa sa zadnjeg sedišta. I samo bezbednosti radi, obrisao sam datoteku s diska.

Na izlazu, brauvordski policajci na dužnosti nisu me zaustavili, nisu ni govorili, ali je ličilo da me gledaju sa čvrstom i sumnjičavom indiferentnošću.

Pitao sam se da li je to osećaj čoveka koji ima savest. Pretpostavio sam da nikada neću saznati - za razliku od sirote Deборе koju su razdirale mnogobrojne lojalnosti koje nikako nisu mogle da žive zajedno u istom mozgu. Divio sam se njenom rešenju, ostaviti meni u nadležnost da ustanovim da li je dokaz bio relevantan. Veoma lepo. Sasvim je ličilo na Harija, kao ostaviti napunjenu pušku na stolu ispred grešnog prijatelja i otići, znajući da će osećaj krivice povući obarač i poštediti grad troškova suđenja. U Harijevom svetu, čovekova savest nije mogla da živi s takvom vrstom sramote.

Međutim, kao što je Hari veoma dobro znao, njegov svet je bio odavno mrtav - a ja nisam imao nikakvu savest, niti sam osećao sramotu ili krivicu. Imao sam samo CD sa nekoliko slika na njemu. I naravno, te slike su bile mnogo dalje od pameti nego savest.

Moralo je da postoji objašnjenje koje nije sadržalo Dekstera koji u snu vozika kombi po Majamiju. Naravno, većini vozača na drumu je to kanda uspevalo, ali oni su barem delimično bili budni kada su kretali, zar ne? A vidi mene, bistookog i vedro pozornog - ni po čemu momak koji bi, naopako, bauljao po gradu i ubijao u odsustvu svesti; ne, ja sam bio vrsta momka koji je želeo da bude budan u svakom trenutku procesa. I da bismo prešli odmah na suštinu problema, tu je bila noć na nasipskom

putu. Fizički je bilo nemoguće da sâm bacim glavu na sopstveni auto, zar ne?

Osim ako sam mogao da dokažem sebi da mogu da postojim na dva mesta istovremeno, što je imalo prilično smisla - imajući u vidu da je jedina druga alternativa koja mi je padala na pamet bila da sam ja samo *mislilo* da sam sedeo u svojim kolima i posmatrao nekog drugog kako baca glavu, dok sam, u stvari, ja bacio glavu na sopstveni auto, i zatim...

Ne. Besmisleno. Nisam mogao da zahtevam od poslednjih par komadića mog mozga da poveruju u takvu bajku. Moralo je da postoji neko veoma jednostavno, logično objašnjenje, i ja ću ga naći, a bez obzira na to što sam zvučao kao čovek koji ubeđuje sebe da ispod kreveta nema ničega, izgovorio sam rečenicu i naglas.

„Postoji jednostavno, logično objašnjenje“, rekao sam sebi. I pošto nikada ne možeš znati ko sve sluša, dodao sam, „I ničega nema ispod kreveta.“

Međutim, još jednom je jedini odgovor Mračnog putnika bio značajna tišina.

Uprkos uobičajenoj vedroj žudnji za krvlju kod ostalih vozača, nisam našao odgovor vozeći se kući. Ili, da se držimo istine, nisam našao odgovor koji je imao smisla. Bilo je mnogo glupih odgovora. Ali su se svi vrteli oko iste centralne premise da nije sve bilo kako treba unutar lobanje našeg omiljenog čudovišta, što sam veoma teško prihvatao. Valjda se jednostavno nisam osećao ništa luđe nego do tada. Nisam primetio nedostatak sive mase, nisam razmišljao ništa sporije niti čudnije, i do sada nisam vodio

razgovore sa nevidljivim drugarima, bar koliko sam ja znao.

Izuzev u snu, naravno - da li se to stvarno računa? Zar nismo svi bili ludi u snu? Šta je, na kraju krajeva, bio san nego proces kojim smo svoj nezdrav razum bacali u tamnu jamu podsvesti, izlazeći na drugu stranu spremni da jedemo žitarice, a ne komšijsku decu?

Ako ostavimo po strani moje snove, sve je imalo smisla: neko drugi je bacio glavu na mene na nasipskom putu, ostavio Barbiku u mom stanu i rasporedio tela na čudan način. Neko drugi, ne ja. Neko drugi, a ne dragi drmnuti Dekster. A taj neko drugi je konačno bio uhvaćen, evo ovde, na slikama na ovom CD-u. Pregledaću slike i jednom za uvek dokazati da...

Koliko je bilo izgledno da sam ja mogao biti ubica?

Dobro, Dekstere. Veoma dobro. Rekao sam ti da je postojalo logično objašnjenje. Neko drugi ko je, u stvari, bio ja. Naravno. To je bilo sasvim razumno, zar ne?

Stigao sam kući i pažljivo provirio u stan. Činilo se da niko nije čekao na mene. Naravno, nije ni bilo razloga za to. Ali znajući da ovaj arhiprijatelj koji teroriše metropolu zna gde živim, nije mi bilo svejedno. Dokazao je da pripada onoj vrsti monstruma koja može da uradi bilo šta - mogao je čak i da dođe i ostavi još delova od lutki kad god je hteo. Naročito ako je on bio ja.

Što naravno on nije bio. Svakako nije. Slike će pokazati makar malo nečega što će dokazati da je sličnost bila samo koincidencija - i činjenica da sam ja tako čudno bio

naštimovan za ubistva takođe je bila slučajnost, bez sumnje. Da, ovo je sasvim jasno bila serija savršeno logičnih monstruoznih koincidencija. Verovatno treba da zovem Ginisove ljude. Pitao sam se, koliki li je bio svetski rekord u nesigurnosti da si obavio niz ubistava?

Stavio sam CD Filipa Glasa i seo u moju stolicu. Muzika je uzburkala prazninu u meni i posle nekoliko minuta vratilo se ono što je ličilo na moju uobičajenu mirnoću i ledenu logiku. Seo sam za računar i uključio ga. Stavio sam CD i pregledao slike. Uvećavao sam prikaze i umanjivao, radio sve što sam znao u nastojanju da ih očistim. Pokušao sam i stvari o kojima sam samo slušao, i stvari koje sam izmišljao na licu mesta - ništa nije vredelo. Na kraju, nisam odmakao dalje od početka. Jednostavno, bilo je nemoguće dobiti dovoljnu rezoluciju da bi lice čoveka sa slike postalo jasnije. Opet sam zurio u slike. Postavljao sam ih pod različitim uglovima. Štampao ih i podizao spram svetla. Radio sam sve što bi i normalni ljudi radili, ali bez obzira na to što sam bio zadovoljan svojom imitacijom, nisam otkrio ništa osim da je čovek sa slike ličio na mene.

Prosto nisam mogao da dobijem jasan utisak ni o čemu, čak ni o njegovoj odeći. Nosio je košulju koja je mogla da bude bela, ili bež, ili žuta, ili čak svetloplava. Na parking-u ga je obasjavalo argonsko svetlo koje je bacalo crvenkastonarandžasti sjaj; s tim i s lošom rezolucijom slike, bilo je nemoguće razaznati nešto više. Pantalone su mu bile dugačke, širokog kroja, svetle boje. Sve u svemu, klasična odeća koju može da nosi svako - uključujući mene.

Imao sam pregršt takve odeće, dovoljno da odenem ceo vod Deksterovih slika i prilika.

Uspeo sam da zumiram bok kamiona taman toliko da razaznam slovo A, zatim ispod njega B pa R, i onda je bilo ili C ili O. Ali je kamion bio pod takvim uglom u odnosu na kameru da je to bilo sve što sam mogao da vidim.

Nijedna od preostalih slika nije nudila nikakvu naznaku. Pregledao sam ponovo sve: čovek je nestao, ponovo se pojavio, zatim je kombi nestao. Nema dobrih uglova, nema slučajno direktno uhvaćenih tablica - nema razloga da sa ikakvom pouzdanošću kažem da je to bio ili nije bio domišljati dremljivi Dekster.

Kada sam konačno podigao pogled sa računara, noć je pala i napolju je bio mrak. Onda sam uradio ono što bi normalni ljudi gotovo sigurno učinili još pre nekoliko sati: digao sam ruke. Ništa drugo nisam mogao da uradim, osim da sačekam Deboru. Moraću da dopustim da me moja sirota namučena sestra odvuče u zatvor. Na kraju krajeva, na ovaj ili onaj način, bio sam kriv. Zaista me treba zatvoriti. Verovatno bih mogao čak da delim ćeliju sa Makhejlom. Mogao bi da me nauči pacovskom plesu.

I uz tu misao sam uradio zaista divnu stvar.

Zaspao sam.

POGLAVLJE 24

Nisam sanjao, nisam imao osećaj da sam napuštao sopstveno telo; nisam video paradiranje sablasnih prikaza, niti obezglavljenih, beskrvnih tela. Nikakve raznobojne vizije nisu igrale po mojoj glavi. Ničeg tu nije bilo, čak ni mene, ničeg osim mračnog i bezvremenog sna. Ipak, kada me je telefon probudio, znao sam da je poziv imao veze s Deborahom, i znao sam da ona neće doći. Ruka mi se već preznojavala dok sam je pružao da dohvatim slušalicu. „Da“, rekao sam.

„Ovde kapetan Metjus“, rekao je glas. „Želim da govorim sa detektivkom Morgan, molim vas.“

„Ona nije ovde“, rekao sam, dok je mali deo mene tonuo i na samu pomisao i njeno značenje.

„Hmmm. Aaa, dobro, nije... Kada je otišla?“

Instinktivno sam bacio pogled na sat; bilo je devet i četvrt i ja sam počeo još jače da se preznojavam. „Uopšte nije ni dolazila“, rekao sam kapetanu.

„Ali upisala se da ide do vas. Nije na dužnosti - a treba da je tamo.“

„Nije uopšte dolazila.“

„Dobro, do vraga“, rekao je. „Rekla je da imate neke dokaze koji su nam potrebni.“

„Imam“, rekao sam. I spustio slušalicu.

Imao sam dokaze, bio sam posve siguran u to. Samo, nisam sasvim znao šta je to bilo. Morao sam da smislim, i mislio sam da nemam baš mnogo vremena. Ili, da budem još precizniji, mislio sam da Deb nema mnogo vremena.

S druge strane, nisam shvatao kako sam to znao. Nisam svesno sebi rekao, „On ima Deboru.“ Nikakve uzbujujuće slike njene predstojeće sudbine nisu iskrsavale u mom mozgu. I nisam morao da iskusim nikakve zaslepljujuće spoznaje niti da mislim, „Auh, Deb je trebala da stigne do sada; ovo ne liči na nju.“ Prosto sam znao, kao što sam znao kad sam se probudio da Deb nije došla po mene, da nije uspela da dođe. I znao sam šta to znači.

On ju je imao.

On ju je pokupio isključivo zbog mene, to sam znao. Kružio je sve bliže i bliže - dolazio u moj stan, kroz svoje žrtve pisao male poruke, šalio se sa mnom dajući male naznake i letimičan pogled na ono što radi. A sada se približio toliko da bliže nije moglo, a da ne budemo u istoj sobi. Pokupio je Deb i čekao. Čekao je na mene.

Ali gde? I koliko dugo će čekati pre nego što postane nestrpljiv i počne da se igra bez mene?

A bez mene, znao sam veoma dobro ko će biti njegov drug u igri - Debora. Ona se pojavila kod mene obučena za posao, u svojoj kurvinskoj odeći, njemu bez dileme kao dar od Boga. Mora da je pomislio da je Božić.

Imao ju je i ona će biti njegov sasvim poseban prijatelj noćas. Nisam želeo da mislim o njoj na taj način, oblepljenoj trakom, ispruženoj i čvrsto vezanoj kako posmatra grozne

deliće sebe koji polako nestaju zauvek. A tako će biti. Pod drugim okolnostima, možda bi to bila divna večernja zabava - ali ne sa Deborom. Bio sam prilično siguran da to nisam želeo, nisam želeo da on uradi išta trajno i divno, ne noćas. Kasnije, možda, sa nekim drugim. Kada se budemo malo bolje upoznali. Ali ne sada. Ne sa Deborom.

I sa tom mišlju, naravno, sve je izgledalo bolje. Bilo je tako krasno to razrešiti. Radije bih da mi sestra bude živa, nego u malim beskrvnim delovima. Divno, gotovo humano s moje strane. A sad, pošto sam razrešio stvar: Šta sad? Mogao sam da zovem Ritu, možda iznajmim film, ili prošetam parkom. Ili, da vidimo - možda, ne znam... spasem Deboru? Da, to je obećavalo zabavu. Ali...

Kako?

Imao sam par tragova, naravno. Znao sam na koji način on razmišlja - na kraju krajeva, i sam razmišljam na takav način. On je i želeo da ga ja nađem. Tu poruku je slao jasno i glasno. Kad bih mogao da izbacim iz glave svu ometajuću glupost - sve snove i jurnjavu za bajkama Novog doba i sve to - tada bih zasigurno stigao do logičnog i pravog mesta. On ne bi pokupio Deb da nije mislio da mi je dao sve moguće naznake koje bi bile potrebne jednom pametnom monstrumu da ga pronađe.

Dobro onda, pametni Dekstere - nađi ga. Ulovi Deb-drposlava. Pusti svoju neustrašivu logiku da šiba njegovim tragom kao kakav hladnokrvni čopor vukova. Ubaci gigantski mozak u veliku brzinu; pusti vetar sprintom kroz raketne sinapse svog moćnog uma da pohrli divnom neizbežnom zaključku. Napred, Dekstere, napred!

Dekstere?

Alo? Ima li koga?

Očigledno ne. Nisam čuo nikakav vetar od raketnih sinapsi mog moćnog uma. On je bio prazan kao nikad. Nije bilo vrtloga iscrpljujućih emocija, naravno, jer nisam ni imao emocije koje bi se vrtložile. Ali je rezultat bio jednako obeshrabrujući. Bio sam isto toliko utrnuo i isceden kao i da sam zaista mogao nešto da osećam. Debora je nestala. Bila je u strašnoj opasnosti da postane fascinantno delo umetnosti performansa. Njena jedina nada da održi ikakvu vrstu postojanja, izvan bitisanja u formi mrtve prirode postavljene na stolu u policijskoj laboratoriji, bio je njen istrošeni brat umrtvljenog mozga. Siroti, pasje zaglupeli Dekster, koji sedi u stolici dok mu se mozak vrti u krugovima jureći sopstveni rep, zavijajući na mesec.

Duboko sam udahnuo. Od svih prilika kada sam morao da budem ja, ovo je bila ona najvažnija. Žestoko sam se usredsredio i uposlio, i dok se mali deo Dekstera vratio da popuni eho u moždanoj šupljini, shvatio sam koliko sam postao čovek i zaglupeo. Nije bilo nikakve velike misterije u ovom slučaju. U stvari, bilo je savršeno očigledno. Moj prijatelj je uradio sve, samo što mi nije poslao formalnu pozivnicu na kojoj piše, „Bićemo počastvovani vašim prisustvom prilikom vivisekcije vaše sestre. Crno srce nije obavezno.“ Čak i ovaj mali mehur logike bio je zbrisan iz moje pulsirajuće lobanje novom pomisli koja se kao crv uvlačila, sipeći trulu logiku.

Spavao sam kada je Debora nestala.

Da li je to moglo opet da znači da sam to uradio ja i ne znajući? Šta ako sam već raskomadao Deb negde, naslagao je u delovima u nekom malom, hladnom skladištu i...

Skladište? Otkud mi to dođe?

Osećanje zatvorenosti... Ispravnost nusprostorije u hokejaškoj dvorani... Hladan vazduh koji mi duva uz kičmu... Zašto je to bilo važno? Zašto sam se neprestano vraćao na to? Jer, bez obzira na sve drugo što se dogodilo, bilo je važno; vratio sam se na one iste nelogične osećajne uspomene, bez nekog posebnog razloga, koliko sam mogao da sagledam. Šta je to značilo? I zašto bih davao pišljiva boba na to značenje? Jer, bez obzira da li je imalo nekog značaja ili ne, to je bilo sve čega sam mogao da se držim. Morao sam da pronađem mesto koje je davalo isti osećaj hladnoće i neophodne ispravnosti. Prosto nije bilo drugog puta: naći kvadratni prostor. I tamo ću naći Deb, i takođe naći sebe samoga, ili ne-sebe samoga. Zar nije bilo jednostavno?

Nije. Uopšte nije bilo jednostavno, samo uprošćeno. Uopšte nije imalo smisla obratiti ikakvu pažnju na sablasne tajne poruke koje mi izranjaju iz snova. Snovi nisu postojali u stvarnosti, na javi nisu ostavljali fredikrugerovske tragove ukrštenih kandži. Nisam mogao prosto da izjurim iz kuće i besciljno vozim okolo u psihičkom fanku. Bio sam hladno i logično biće. Zato sam na hladan i logičan način zaključao vrata stana i odšetao do kola. I dalje nisam imao pojma kuda sam krenuo, ali je potreba da brzo stignem na odredište upravljala uzdama i bičevala me ka parkiralištu zgrade, gde su mi bila kola. Međutim, dvadeset stopa od

mog vernog vozila naglo sam se zaustavio kao da sam naleteo na nevidljivi zid.

Svetlo u kabini je gorelo.

Ja ga sigurno nisam ostavio tako - parkirao sam po danu, a mogao sam da vidim da su vrata bila dobro zatvorena. Običan lopov bi ostavio vrata otškrinuta da bi izbegao buku pri zatvaranju.

Polako sam prišao, nimalo siguran šta očekujem da vidim, ili da li zaista želim da vidim. Sa udaljenosti od pet stopa primetio sam da nečega ima na suvozačevom sedištu. Pošao sam pažljivo oko kola i zavirio, golicavih nerava. I bila je tu.

Opet Barbika. Postajala je to prava kolekcija.

Ova je na sebi imala mornarsku kapu i majicu, golog struka, i u tesnim ružičastim vrućim pantalonama. U jednoj ruci je stiskala koferčić na čijoj je strani pisalo CUNARD.

Otvorio sam vrata i uzeo lutku. Uzeo sam koferčić iz Barbikine ruke i otvorio ga. Nešto sićušno je ispalo i otkotrljalo se na pod. Podigao sam ga. Veoma je ličilo na Deborin školski prsten. Sa unutrašnje strane obruča bilo je ugravirano D. M., Deborini inicijali.

Srušio sam se na sedište, stiskajući Barbiku u znojavih rukama. Okrenuo sam je. Savio joj noge. Mahnuo njenim rukama. I šta si radio sinoć, Dekstere? O, igrao sam se lutkama dok je jedan prijatelj kasapio moju sestru.

Nisam gubio vreme pitajući se kako je Barbi, kurva sa krstarenja, dospela u moj auto. Ovo je jasno bila poruka - ili naznaka? Ali bi naznake trebalo da budu u stvari tragovi

koji vode nekuda, a ovaj je izgleda vodio u pogrešnom pravcu. Jasno da je imao Debi - ali Cunard? Kako se to uklapalo u tesan i hladan prostor za ubijanje? Nisam mogao da vidim vezu. Međutim, u Majamiju je postojalo samo jedno mesto kome bi to pasovalo.

Povezao sam uz Daglas i okrenuo desno kroz Kokonat Grouv. Morao sam da usporim da bih polako probijao put kroz paradu srećnih imbecila koji su igrali između radnji i kafea. Izgledalo je da svi imaju previše vremena i novca i veoma malo ičega izvan toga, i trebalo mi je mnogo duže od uobičajenog vremena da ih prođem, ali je bilo teško potresati se suviše jer, u stvari, nisam ni znao kuda idem. Napred u nešto; preko Bejfred Drajva, do Brikla, pa u centar grada. Nije bilo ogromnih neonskih znakova sa nasadenim treptavim strelama i ohrabrujućim rečima koje pokazuju pravac: „Ovuda do secirališta!“ Svejedno sam vozio dalje, približavajući se dvorani Amerikan Erlajnza, i odmah malo dalje od nje, nasipskom putu Makartur. Koliko sam mogao da obuhvatim pogledom na brzinu, u Gaverment Katu je bio ogroman trup broda za krstarenje, koji naravno nije bio Cunard Lines, ali sam nervozno tražio ma kakav znak. Činilo se da me, očigledno, ne usmerava na brod za krstarenja; previše gužve, previše radnika koji tumaraju okolo. Već na nešto u blizini, nešto u vezi s tim, što bi naravno trebalo da znači: šta? Daljih naznaka nije bilo. Toliko sam žestoko zurio u brod za krstarenja da bi mu se paluba otopila od mog pogleda da je to moguće, ali Debora nije iskočila iz brodskog skladišta i zaigrala niz prolaz.

Tražio sam dalje. Pored broda, kranovi za utovar uzdizali su se u noćno nebo, kao napušteni rekviziti iz *Ratova zvezda*. Malo dalje bili su naslagani kontejneri, jedva vidljivi u tmini ispod kranova, ogromna neuredna gomila razbacana po placu kao da je gigantsko dete, kome je bilo veoma dosadno, istreslo svoje kocke za slaganje iz kutije sa igračkama. Neki kontejneri su bili hladnjače. A dalje od kontejnera...

Odbij samo čas, dragi dečko.

Ko mi to šapuće, kakve to nežne reči mrmlja sasvim samotnom sumorno spregnutom Deksteru? Ko je sedeo sada iza mene; čiji je suvi zadovoljni prigušeni smeh okupirao zadnje sedište? I zašto? Kakva je poruka zvečarski zveketala u mojoj bezmozgnoj glavi lišenoj eha?

Kontejneri.

Neki od njih hladnjače.

Ali zašto kontejneri? Iz kog bi to razloga mene interesovala gomila hladnih, stešnjenih prostora?

O, da. Dobro. Kad već tako razmišljaš.

Da li bi ovo moglo da bude mesto, budući dom muzeja *Deksterova rodna kuća*? Sa autentičnim, kao živim eksponatima, uključujući retki performans uživo u izvedbi Deksterove jedine sestre?

Žestoko sam motao volanom, presecajući „BMW“ sa veoma snažnom trubom. Pokazao sam mu srednji prst, konačno vozeći kao rođeni majamčanin, što sam i bio, ubrzavajući preko nasipskog puta.

Brod za krstarenja bio je tamo, levo. Prostor sa svim kontejnerima nalazio se desno, okružen žičanom ogradom na čijem je vrhu bila žica oštra kao brijač. Provezao sam se jednom po pristupnom putu, rvući se sa nadolazećom plimom sigurnosti i narastajućim horom nečega što je zvučalo kao navijačka pesma Mračnog putnika. Put je bio slepa ulica koja se završavala kod čuvarske kabine, znatno ispred kontejnera. Tu je bila kapija oko koje se motala nekolicina uniformisane gospode, i nikakva šansa da se tuda prođe bez odgovaranja na prilično neprijatna pitanja nije postojala. Da gospodine, pitao sam se mogu li da uđem i malo razgledam. Vidite, meni se čini da bi to bilo dobro mesto na kome bi moj prijatelj mogao da kasapi moju sestru.

Presekao sam kroz red narandžastih kupa na sredini puta, i na trideset stopa od kapije okrenuo, nazad putem kojim sam i došao. Brod za krstarenja uzdizao se sada zdesna. Skrenuo sam levo malo pre nego što sam stigao do mosta ka kopnu i uvezao se u veliki prostor sa terminalima na jednom kraju i žičanom ogradom na drugom. Ograda je bila veselo dekorisana znakovima koji su pretili stravičnom kaznom svakome ko zaluta u taj prostor, u potpisu Carinska služba SAD.

Ograda je vodila nazad na glavni put duž ogromnog parkinga, praznog u ovo doba noći. Polako sam kružio po njegovom obodu, posmatrajući kontejnere na udaljenom kraju. Oni su verovatno iz stranih luka, treba da prođu carinu, pristup je strogo kontrolisan. Bilo bi previše teško svakome da uđe u taj prostor i izađe iz njega, posebno sa

sumnjivim prtljagom kao što su delovi tela i slično. Trebalo je ili da nađem drugi prostor, ili da priznam da gubim vreme jureći za maglovitim osećanjima iskipovanim iz mučnih snova i oskudno odevene lutke. I što pre to priznam, veće su šanse da pronađem Deb. Nije bila ovde. Nema razloga da bude ovde.

Logična misao, konačno. Već sam se osećao bolje, i tren pre no što se sasvim uobrazilih ugledah poznati pikap parkiran odmah sa unutrašnje strane ograde tako da se lepo vide slova na boku, ALONZO BROTHERS. Privatna žurka u podrumu moga mozga pevala je preglasno da bih čuo sebe kako se zlobno smeškam, te sam zaustavio i parkirao. Moj pametni deo je kucao na vrata mog mozga i vikao „Brzo! Brzo! Ajde, idi, idi!“, ali je iz pozadine gušter dogmizao do prozora palacajući svojim opreznim jezikom, i ja sam nepomično sedeo neko vreme pre nego što sam konačno izašao iz kola.

Došao sam do ograde i stajao kao statista u filmu o logorima iz drugog svetskog rata, prstiju zakačenih za okca ograde, vireći gladno u ono što je ležalo tamo, samo par nedostižnih jardi dalje. Bio sam siguran da je morao da postoji veoma jednostavan način da se zadivljujuće inteligentno biće kao ja uvuče, ali je pokazatelj stanja u kome sam se nalazio bilo to što nekako nisam bio u stanju da povežem misli. Morao sam da uđem, ali nisam mogao. I tako sam stajao držeći se za ogradu i gledajući unutra, znajući sasvim dobro da se sve što je važno nalazi upravo tamo, samo par jardi udaljeno, i bio sam potpuno nesposoban da moj divovski mozak bacim na problem i

uhvatim rešenje u letu. Um ponekad bira veoma loše vreme za odlazak u šetnju, zar ne?

Moj alarm sa zadnjeg sedišta se uključio. Morao sam da se sklonim, odmah. Stajao sam sumnjiv u dobro obezbeđenom prostoru, i bila je noć; svakog trenutka, neko od čuvara će se zainteresovati za zgodnog mladog čoveka koji inteligentno viri kroz ogradu. Moraću da se sklonim i smislim način da se uvučem unutra dok se odvozim kolima. Odstupio sam od ograde, bacajući na nju poslednji zaljubljeni pogled. Upravo tu gde su mi noge bile dodirivale ogradu, nalazila se приметna rupa. Okca ograde su bila presečena taman toliko da omogućće prolaz jednom ljudskom biću, ili čak dobroj kopiji nekog takvog, kao što sam bio ja. Odvojeni kraj je na mestu držala težina parkiranog kamiona, da se ne bi pomerao i na taj način odao. Mora da je to bilo urađeno nedavno, večeras, otkad je kamion stigao.

Poslednji poziv upućen meni.

Polako sam se udaljio, automatski osećajući neku vrstu *zdravo ti tamo* odsutnog osmeha koji mi se javljao na licu kao maska. Zdravo dežurni, samo šetam. Divno veče za čerečenje, zar ne? Veselo sam se odvukao do kola, ne gledajući ni u šta osim u mesec iznad vode, radosno zviždućući dok sam sedao i odvezio se. Izgleda da niko nije uopšte obraćao pažnju - osim, naravno, hora koji je pevao aleluja u mom umu. Smestio sam kola na parking, tamo pored kancelarija za krstarenja, možda nekih stotinak metara od mojih malih vrata raja ručne izrade. U blizini su

bili retko raštrkani automobili. Niko neće obratiti pažnju na mene.

Ali dok sam parkirao, druga kola su kliznula na mesto pored mog, svetloplavi „ševrolet“ za čijim je volanom sedela žena. Sedeo sam mirno neko vreme. I ona takođe. Otvorio sam vrata i izašao.

Isto je uradila i detektivka Laguerta.

POGLAVLJE 25

Uvek sam bio veoma dobar u čudnim prilikama, ali moram da priznam da me je ova sasvim oborila s nogu. Jednostavno nisam znao šta da kažem i neko vreme sam samo gledao u Laguertu, kao što je i ona u mene bila uperila oči koje nisu treptale, a očnjaci su joj bili ogoljeni tek malo, kao u velike mačke koja odmerava da li da se poigra s plenom ili da ga pojede. Nikako nisam mogao da smislim opasku koja ne bi počela mucavo, a ona je izgleda bila zainteresovana da me samo posmatra. Zato smo dugo jednostavno stajali. Na kraju je ona probila led lakom dosetkom.

„Šta ima tamo?“ pitala je, pokazujući glavom prema ogradi udaljenoj nekih stotinakardi.

„O, detektivko“, pokuljalo je iz mene, u nadi da ona neće primetiti šta je rekla, valjda. „Šta vi radite ovde?“

„Pratila sam tebe. Šta ima tamo?“

„Tamo?“ rekao sam. Znam, zaista glupa opaska, ali iskreno, ponestale su mi one pametne, a od mene se ne može očekivati da smislim nešto dobro pod ovakvim okolnostima.

Zabacila je glavu na stranu i izbacila jezik, prevlačeći njime preko donje usne; polako ulevo, udesno, ulevo i eto ga nazad u ustima. Onda je klimnula glavom. „Mora da misliš da sam glupa“, rekla je. Naravno da mi je ta misao

padala na pamet par puta, ali nije bilo uputno to reći. „Ali moraš da zapamtiš“, nastavila je, „ja sam kompletna detektivka, a ovo je Majami. Kako misliš da sam stigla dovde, a?“

„Dobro izgledate?“ pitao sam, uputivši joj blistavi osmeh. Nika da ne boli laskati ženama.

Pokazala mi je svoje divne zube, svetlije čak i od visokog kriminalističkog osvetljenja koje je padalo na parking. „Ta ti je dobra“, rekla je i namestila usne u čudan poluosmeh koji joj je ispraznio obraze i učinio da izgleda staro. „Na takva sam sranja padala kada sam mislila da ti se dopadam.“

„Dopadate mi se, detektivko“, rekao sam joj, možda sa previše žara. Ona kao da me nije čula.

„A onda si me gurnuo na pod kao neku svinju, i sada se pitam šta mi to fali? Smrdi mi iz usta? I onda mi sine. Nisam ja u pitanju. Ti si. Tebi nešto fali.“

Naravno da je bila u pravu, ali i dalje nije bolelo da čujem šta ima da kaže. „Ja ne... Kako to mislite?“

Opet je odmahнула glavom. „Narednik Douks želi da te ubije a uopšte ne zna zašto. Trebalo je da ga slušam. S tobom nešto nije u redu. I povezan si nekako sa ovim kurvinskim poslom.“

„Povezan... Kako to mislite?“

Ovoga puta je u njenom osmehu bilo malo divlje radosti, a tragovi akcenta su se vratili u njen govor. „Sačuvaj svoj šarm za advokate. I možda sudiju. Jer mislim da te sada imam.“

Gledala me je dugo i tvrdo, a njene tamne oči su sijale. Izgledala je jednako neljudski kao i ja, što je nateralo malo jeze niz moj vrat. Da li sam je uistinu potcenio? Da li je zaista bila tako dobra?

„I tako ste me pratili?“

Još zuba. „Jest', baš tako“, rekla je. „Zašto pregledaš ogradu? Šta ima tamo?“

Siguran sam da bih se u redovnim okolnostima ovoga setio ranije, ali se branim prinudom. Zaista mi nije palo na pamet sve do tada. Ali kad je stiglo, bilo je kao malo i bolno svetlo uprto ka unutra. „Kada ste me pokupili? Pred kućom? U koje vreme?“

„Zašto stalno menjaš temu? Tamo ima nešto, je l' da?“

„Detektivko, molim vas - ovo bi moglo da bude veoma važno. Kada i kako ste počeli da me pratite?“

Ona me je ispitivački gledala, a ja sam počeo da shvatam da sam je, u stvari, potcenio. U toj ženi je bilo mnogo više od političkog instinkta. Zaista kao da je imala nešto uz to. I dalje nisam bio ubeđen da je išta od toga bila inteligencija, ali jeste imala strpljenja, što je ponekad bilo važnije od mudrovanja, u poslu kojim se bavila. Bila je voljna da jednostavno čeka i posmatra me i ponavlja pitanja sve dok ne dobije odgovor. A onda bi verovatno pitala dalje još nekoliko puta, još čekala i posmatrala šta ću da uradim. Obično sam mogao da je nadmudrim, ali večeras ne, večeras nikako nisam mogao da je nadmudrim. Zato sam navukao svoje najbolje ponizno lice i ponovio, „Molim vas, detektivko...“

Ponovo je pokazala jezik, a zatim ga konačno sklonila. „Okej“, rekla je. „Kada tvoje sestre nije bilo par sati a nije se znalo gde je, počela sam da mislim da možda nešto smeru. A znam da ništa ne može sama, dakle gde bi otišla?“ Podigla je jednu obrvu na mene, zatim nastavila s trijumfom u glasu. „Kod tebe, eto gde! Da razgovara s tobom!“ Zabacila je glavu, zadovoljna svojom deduktivnom logikom. „I zato neko vreme razmišljam o tebi. Kako se uvek pojavljuješ i muvaš se okolo čak i kada ne moraš. Kako si nekada uspevao da provališ serijske ubice, a ovoga ne? A zatim kako si me prejebao svojim glupavim spiskom, napravio me glupačom, gurnuo me na jebeni patos...“ Njeno lice je izgledalo oštrije i nešto starije. Zatim se osmehnula i nastavila. „Nešto sam prokomentarisala glasno, u mojoj kancelariji, a narednik Douks kaže, 'Govorio sam ti o njemu ali ti ne slušaš.' I onda iznenada celo mesto preplavi tvoje lepo lice, a ne bi trebalo da bude tako.“ Slegnula je ramenima. „Zato sam otišla do tvog stana.“

„Kada? U koje vreme, jeste li zapazili?“

„Naaa“, rekla je. „Ali tamo sam samo dvadeset minuta, i onda ti izlaziš i igraš se sa pederskom Barbikom i dovoziš se ovamo.“

„Dvadeset minuta...“ Znači nije bila tamo na vreme da vidi ko je ili šta je pokupilo Deboru. Veoma verovatno govori istinu i zaista me je jednostavno pratila da vidi... Šta da vidi?

„Ali zašto ste me uopšte pratili?“

Slegnula je. „Povezan si s ovom stvari. Možda nisi ti to uradio, ne znam. Ali ću saznati. A nešto od onoga što saznam, prilepiću tebi. Šta je tamo, u onim kontejnerima? Il' ćeš da mi kažeš, il' stojimo ovde celu noć?“

Na svoj način, ne bi se moglo reći da nije ubola stvar. Nismo mogli da stojimo ovde cele noći. Nismo mogli, bio sam siguran, da stojimo još dugo jer će se strašna stvar dogoditi Debori. Ako se već nije dogodila. Morali smo da krenemo, odmah, pođemo, nađemo ga i zaustavimo. Ali kako sam uspeo ovo, da pođem u vožnju sa Laguertom za vratom? Osećao sam se kao kometa sa repom koji nije želela.

Duboko sam udahnuo. Rita me je jednom povelala na radionicu za sticanje svesti o svom zdravlju u novoj epohi, gde je istaknut značaj dubokog pročišćavajućeg disanja. Te sam to primenio. Nisam se osećao ništa čistije, ali mi se barem od toga mozak nakratko pokrenuo, i shvatio sam da moram nešto da uradim što sam ranije retko činio - da kažem istinu. Laguerta je i dalje zurila u mene, čekajući odgovor.

„Mislim da je ubica tamo“, rekao sam Laguerti. „I mislim da ima Morganovu.“

Posmatrala me je ne mičući se. „Okej“, rekla je konačno. „I zato ti dođeš da stojiš uz ogradu i gledaš unutra? Zato što voliš sestru toliko da želiš da posmatraš?“

„Zato što želim da uđem. Tražio sam ulaz kroz ogradu.“

„Zato što zaboravljaš da radiš za policiju?“

Moralo je da iskrsne, naravno. Odmah je prešla na problematično mesto, i to bez ičije pomoći pride. Na to nisam imao dobar odgovor. Ceo ovaj posao sa govorenjem istine kao da nikada nije mogao da prođe bez neke vrste čudne neprijatno-sti. „Samo sam - želeo sam da se uverim pre nego što dignem frku.“

Klimnula je. „A-ha. Odlično, stvarno“, rekla je. „A sad da ti ja kažem šta mislim. Ili si uradio nešto što ne valja, ili znaš za to. Dakle, ili prikrivaš tu stvar, ili hoćeš sâm da je otkriješ.“

„Sâm? Ali što bi mi to trebalo?“

Odmahnula je glavom da bi mi pokazala koliko je to bilo glupo. „Da bi pokupio svu slavu. Ti i ta tvoja sestra. Mislite da nisam shvatila? Rekoh ti da nisam glupa.“

„Nisam ja vaš kasapin, detektivko“, rekao sam, prepuštajući se njenoj milosti i sada potpuno uveren da je znala manje od mene. „Ali mislim da je on onamo, u jednom od kontejnera.“

Obliznula je usne. „Zašto tako misliš?“

Oklevao sam, ali je ona svoj gušterski pogled bez treptanja držala na meni. Koliko god da mi je to bilo neprijatno, morao sam da joj kažem još poneku istinu. Pokazao sam glavom na kombi Alonzo Brothers parkiran odmah s one strane ograde. „Ono je njegov kamion.“

„Ha“, rekla je, i konačno trepnula. Ispustila me je iz fokusa na trenutak i kao da je odlutala u mislima. Ka svojoj kosi? Svojoj šminki? Svojoj karijeri? Nije mi bilo jasno. Međutim, sada se nametalo mnogo nezgodnih pitanja koje

bi dobar detektiv mogao da postavi: Otkud sam znao da je kamion njegov? Kako sam ga pronašao ovde? Zašto sam bio tako siguran da on nije jednostavno napustio kamion i otišao na neko drugo mesto? Ali je konačna analiza pokazala da Laguerta nije bila dobra detektivka; ona je prosto klimnula, ponovo obliznula usne, i rekla: „Kako ćemo ga naći među svim tim kontejnerima?“

Jasno, zaista sam je potcenio. Prešla je sa „ti“ na „mi“ tako glatko. „Zar ne želite da pozovete pojačanje?“ pitao sam je. „Radi se o veoma opasnom čoveku.“ Priznajem da sam je samo bockao. Ali je ona shvatila veoma ozbiljno.

„Ako ne uhvatim ovog tipa sama, za dve nedelje baviću se parking satovima“, rekla je. „Naoružana sam. Niko mi neće izmaći. Pozvaću pojačanje kad ga budem imala u rukama.“ Proučavala me je bez treptanja. „A ako nije tamo, onda ću im predati tebe.“

Bilo je mudro preći preko toga. „Možete li nas uvesti unutra?“

Nasmejala se. „Nego šta. Imam značku, uvela bih nas svuda. I šta onda?“

Ovo je bio čupav deo. Ako se sada upeca, eto mene kod kuće slobodnog. „Onda se razdvojimo i tražimo dok ga ne nađemo.“

Pažljivo me je gledala. Opet sam na njenom licu video isto što i ranije, odmah po izlasku iz auta - pogled lovca koji odmerava plen, procenjujući kada i na kom mestu da napadne, i koliko kandži da upotrebi. Bilo je strašno -

gotovo da sam se zagrejao za ženu. „Okej“, konačno je rekla i pokazala glavom ka svojim kolima. „Ulazi.“

Ušao sam. Odvezla nas je na put ka kapiji. I u ovo doba je bilo saobraćaja. Izgledalo je da su to većinom bili ljudi iz Ohaja u potrazi za svojim brodom kojim će otići na krstarenje, ali malo ih je stizalo do kapije, jer su ih čuvari vraćali tamo odakle su i došli. Detektivka Laguerta ih je sve ispreticala i ispresecala, siledžijski uvlačeći svoj veliki «ševrolet» na čelo reda. Veština vozača sa Srednjeg zapada nije mogla da se meri sa jednom Kubankom iz Majamija, sa dobrim socijalnim osiguranjem, i za volanom auta do koga joj nije bilo stalo. Uz jeku sirena i prigušene uzvike, stigli smo do čuvarske kabine.

Čuvar je izvirio, vitak, mišićav crnac. „Gospođo, ne možete...“

Podigla je značku. „Policija. Otvorite kapiju.“ Rekla je to tako strogo i autoritativno da sam gotovo iskočio iz auta da sam otvorim kapiju.

Stražar se ukočio, duboko udahnuo na usta, i nervozno pogledao u kabinu. „Šta će vam...“

„Otvorajte prokletu kapiju, Rentale“, rekla je, mlatarajući svojom značkom, pa se on konačno otkočio.

„De, da vidim značku“, rekao je. Laguerta ju je mlitavo podigla, primoravajući ga da priđe korak bliže da bi je pogledao. Namrštio se na značku, ali nije našao ništa čemu bi prigovorio. „A-ha“, rekao je. „Možete li mi reći kakvog posla imate tamo?“

„Mogu da ti kažem da ću te, ako ne otvoriš kapiju za dve sekunde, strpati u ptrljažnik mog auta i odvesti u centar grada u pritvor, u ćeliju punu gej biciklista, a onda ću da zaboravim da si tamo.“

Stražar je ustao. „Samo pokušavam da pomognem“, rekao je, i viknuo preko ramena, „Tavio, otvaraj kapiju!“

Kapija se podigla i Laguerta je prošišala. „Kučkin sin radi nešto i ne želi da ja saznam za to“, rekla je. U njenom glasu bilo je zabave koja je dobro išla uz podizanje nivoa uzbuđenja. „Samo mene noćas ne zanima krijumčarenje.“ Pogledala me je. „Gde ćemo?“

„Ne znam“, rekao sam. „Valjda treba da počnemo od mesta na kome je ostavio kamion.“

Klimnula je, ubrzala niz put između gomila kontejnera. „Ako nosi telo, verovatno je parkirao prilično blizu mesta na koje se uputio.“ Dok smo se približavali ogradi, ona je usporila, tiho usmeravajući auto na oko pedeset stopa od kamiona, a zatim je zaustavila. „Pogledajmo ogradu“, rekla je, gurnuvši menjač u rikverc i izašavši iz auta koji se još uvek nije sasvim smirio.

Sledio sam je. Laguerta je stala u nešto što joj se nije dopalo i podigla stopalo da pogleda cipelu. „Prokletstvo“, rekla je. Prošao sam pored nje, osećajući da mi puls udara glasno i brzo, i otišao do kamiona. Obišao sam ga, probajući vrata. Sva su bila zaključana, i mada su postojala dva mala prozora pozadi, bila su prefarbana sa unutrašnje strane. Stao sam na branik i svejedno pokušao da provirim, ali nije bilo pukotina u farbi. Sa ove strane nije imalo šta da

se vidi, no svejedno sam se sagnuo i pregledao tlo. Više sam osetio nego čuo da je Laguerta dogmizala do mene.

„Šta imaš?“ pitala je, a ja se uspravih.

„Ništa“, rekao sam. „Prozori pozadi su ofarbani iznutra.“

„Možeš li da vidiš napred?“

Obišao sam kamion i otišao napred. Ni tu nije bilo nikakvih naznaka. Sa unutrašnje strane vetrobrana, par štitnika za sunce veoma popularnih na Floridi, bilo je spuštено preko komandne table, blokirajući tako pogled u kabinu. Popeo sam se na prednji branik pa na haubu, prepuzao je zdesna nalevo, ali nije bilo rupa ni u štitnicima. „Ništa“, rekao sam i sišao.

„Okej“, rekla je Laguerta, gledajući me spuštenih kapaka, dok joj je samo vršćić jezika provirivao. „Kojim putem 'oćeš da ideš?“

Ovim putem prošaputao je neko duboko u mom mozgu. *Ovamo*. Pogledao sam desno, tamo gde su pokazivali zadovoljno nasmejani mentalni prsti, a onda ponovo u Laguertu, koja je ne trepćući zurila u mene pogledom gladnog tigra. „Ja ću levo i okolo“, rekao sam. „Naći ćemo se na pola puta.“

„Okej“, Laguerta je rekla uz podivljali osmeh. „Ali ja idem levo.“

Pokušao sam da izgledam iznenađeno i nesrećno, i pretpostavljam da sam prilično dobro to uradio jer me je posmatrala i potvrdila glavom. „Okej“, ponovila je, i okrenula niz prvi red naslaganih teretnih kontejnera.

Zatim sam ostao sam sa mojim stidljivim unutrašnjim drugom. I sada šta? Sada kada sam prevario Laguertu da mi prepusti desnu putanju, šta da radim s njom? Na kraju, nije bilo razloga da mislim da je ova strana bila išta bolja od leve - isto tako sam mogao i da ostanem uz ogradu i žongliram kokosovim orasima. Vodio me je samo moj sibilantni unutrašnji žamor, a da li je to zaista bilo dovoljno? Kada si ledena kula čistog razuma kakva sam bio ja, prirodno je potražiti logične putokaze za akciju. Podjednako je prirodno ignorisati neobjektivnu, iracionalnu buku muzikalnih glasova sa donjeg sprata tvog mozga koji bi da te strmoglavo pošalju niz put, bez obzira na to koliko su oni alarmantno odzvanjali pod namreškanom mesečevom svetlošću.

A što se ostalog tiče - pojedinosti kuda da krenem sada - pogledao sam oko sebe, niz dugačak nepravilan red kontejnera. Tamo na strani kojom je otišla Laguerta lupajući visokim potpeticama, bilo je nekoliko redova jarko ofarbanih kamionskih prikolica. A ispred mene, protežući se desno, bili su špediterski kontejneri.

Iznenada, postao sam veoma nesiguran. Nije mi se dopadao osećaj. Zatvorio sam oči. Čim sam to uradio, šaptanje je postalo oblak zvuka, i ne znajući zašto, shvatio sam da se krećem prema razbacanim špediterskim kontejnerima, tamo uz vodu. Nisam imao svesno saznanje da su baš ti kontejneri bili drugačiji ili bolji, ili da je taj pravac bio ispravniji, da je više obećavao. Moje noge su se jednostavno stavile u pokret i ja sam ih sledio. Bilo je kao da su pratile neku putanju poznatu samo nožnim prstima,

kao da je šaputavi lament mog unutrašnjeg hora pevao neku neodoljivu pesmu, a moje noge su je prevodile i vodile me.

Dok su se kretale, zvuk je rastao u meni, utišani grohotan urlik, vukući me brže od mojih nogu, cimajući me nespretno moćnim nevidljivim trzajevima niz krivudavu putanju između kontejnera. A opet, u isto vreme novi glas, tih i razuman, gurao me je nazad, govoreći mi da nisam želeo da budem baš ovde, kvocajući mi da bežim, da idem kući, gubim se odavde, i taj glas nije bio mnogo smisleniji od svih ostalih glasova. Nešto me je vuklo napred i guralo nazad u isto vreme, tako moćno da nisam mogao da nateram noge da rade kako treba, pa sam teturao i pao licem pravo na tvrdo stenovito tlo. Podigao sam se na kolena, suvih usta i poludelog srca, i zastao da opipam poderotinu na mojoj divnoj kuglaškoj košulji od dakrona³⁵. Progurao sam prst kroz rupu i pretio sebi njime. Alo, Dekstere, kuda si krenuo? Alo, gospodine Prstu. Ne znam, ali skoro da sam stigao. Čujem kako me prijatelji dozivaju.

I tako sam se podigao na, odjednom, nestabilne noge i slušao. Sada sam jasno čuo, čak i otvorenih očiju, i osetio to tako snažno da nisam mogao ni da hodam. Stajao sam malo, oslonjen na jedan od kontejnera. Veoma otrežnjujuća misao, koja kao da mi je bila neophodna. Nešto bezimeno se rodilo na tom mestu, nešto što je živelo u najtamnijim rupama-skrivalicama onoga što se zvalo Dekster, i po prvi put koliko sam mogao da se setim, bio sam uplašen. Nisam

³⁵ *Vrsta sintetičkog vlakna.*

želeo da budem ovde gde vrebaju jezive stvari. A ipak sam morao da budem tu da bih pronašao Deboru. Nevidljivo nadmetanje u povlačenju konopca me je cepalo na pola. Osećao sam se kao (zlo)upotrebljeno dete na nekom frejdovskom plakatu, i hteo sam da idem kući i u krevet.

Ali mesec je urlikao na tamnom nebu iznad mene, voda je zavijala duž Gaverment Kata, a blagi noćni povetarac je vrištao preko mene kao jato vila narikača koje predskazuju smrt, primoravajući moja stopala da idu napred. I pesma je nadolazila u meni kao neka vrsta gigantskog mehaničkog hora, terajući me napred, podsećajući me kako da pokrećem noge, gurajući me, oduzetih kolena, niz red kontejnera. Srce mi je čekićalo i kakotalo, kratko hvatanje vazduha bilo je preglasno, i po prvi put, koliko moje sećanje seže, osećao sam se slabo, nestabilno i glupo - kao ljudsko biće, kao veoma malo i bespomoćno ljudsko biće.

Teturao sam neobično poznatom stazom pozajmljenim nogama, sve dok više nisam mogao da teturam i ponovo se oslonio rukom o kontejner kome je pozadi bio montiran klimatizerski kompresor čije se kloparanje mešalo sa vriskom noći, a sve to je bubnjalo u mojoj glavi takvom snagom da sam jedva gledao. Kako sam se naslonio na kontejner, tako su se širom otvorila vrata.

Unutrašnjost kontejnera bila je osvetljena uraganskim lampama sa akumulatorskim napajanjem. Uz zadnji zid je bio postavljen privremeni operacioni sto napravljen od ambalažnih gajbica.

A bez pokreta, privezana za mesto, na stolu je ležala moja draga sestra Debora.

POGLAVLJE 26

Prvih nekoliko sekundi izgledalo je da nije neophodno disati. Samo sam gledao. Dugačke glatke lepljive trake bile su obavijene oko ruku i nogu moje sestre. Ona je nosila zlatno lamirane vruće pantalone i oskudnu svilenu bluzu vezanu iznad pupka. Kosa joj je bila pokupljena čvrsto pozadi, oči neprirodno velike, a disala je brzo kroz nos, jer su joj usta, takođe, bila prelepljena lepljivom trakom, koja joj je išla preko usana i do stola da bi joj glava bila mirna.

Pokušao sam da smislim šta da kažem, ali sam shvatio da su mi usta previše suva da bih govorio, pa sam samo gledao. Debora je uzvratila pogled. U njenim očima je bilo puno toga, ali je najjasniji bio strah koji me je držao prikovanog za vrata. Nikada ranije nisam video taj pogled kod nje i nisam bio siguran šta da mislim. Prišao sam pola koraka ka Debori i ona se trznula pod lepljivom trakom. Boji se? Naravno - ali da se boji mene? Bio sam tu da je spasem, najverovatnije. Zašto bi me se bojala? Osim...

Da li sam ja ovo uradio?

Šta ako je, tokom moje male „dremke“ ranije te večeri, Debora bila došla u moj stan, po dogovoru, i pronašla Mračnog putnika za volanom deksteromobila? I bez mog znanja ja sam je bio doveo ovde i trakom je privezao mučiteljski za sto bez svesne spoznaje - što nije imalo

nikakvog smisla, naravno. Da li sam otrčao kući i sam sebi ostavio Barbiku, zatim se popeo na sprat i strovalio u krevet i probudio se ponovo kao „ja“, kao da sam trčao neku vrstu ubilačke štafetne trke? Nemoguće: ali... Kako bih inače mogao da znam da dođem dovde?

Protresao sam glavom; nije bilo načina na koji bih mogao da izaberem ovaj kontejner-hladnjaču od svih mogućih mesta u Majamiju, ako nisam već znao gde se tačno nalazi. A znao sam. Jedini mogući način jeste da sam već bio ovde ranije. I ako to nije bilo večeras sa Deborom, onda kada i s kim?

„Bio sam gotovo siguran da je ovo pravo mesto“, rekao je glas toliko nalik mome da sam za trenutak pomislio da sam to ja izgovorio, i pitao se šta sam pod tim podrazumevao.

Dlake na vratu su mi se nakostrešile i ja sam još za pola koraka prišao Debori - a on je izašao iz senke. Osvetljavalo ga je meko svetlo fenjera i naše oči su se susrele; za momenat se soba zaljuljala napred-nazad i nisam bio sasvim siguran gde se nalazim. Pogled mi je prelazio sa mene na vratima na njega za malim improvizovanim radnim stolom, i video sam sebe kako vidim njega, a onda sam video njega kako vidi mene. U zaslepljujućem blicu video sam sebe na podu, kako sedim mirno i ne mičem se, i nisam znao šta je ta vizija značila. Veoma uznemiravajuće - a opet, bio sam ponovo svoj, iako donekle nesiguran u smisao svega.

„Gotovo siguran“, rekao je on ponovo, tih i srećan glas kao problematično dete gospodina Rodžersa³⁶. „Ali sada, eto te ovde, dakle ovo mora da je pravo mesto. Slažeš li se?“

Ne postoji lep način da se ovo kaže, ali istina je da sam zurio u njega otvorenih usta. Prilično sam siguran da sam gotovo balavio. Samo sam blenuo. To je bio on. Nije bilo sumnje. Ovde je stajao čovek sa slike koju smo našli na vebkamu, čovek za koga smo i Deb i ja mislili da to sasvim mogu da budem ja.

Iz ove blizine mogao sam da vidim da on, u stvari, nije ja; ne sasvim, i osetio sam mali talas zahvalnosti zbog te spoznaje. Ura - bio sam neko drugi. Još uvek nisam sasvim lud. Ozbiljno asocijalan, naravno, i sporadično ubilački nastrojen, čega ima lošeg u tome? Ali ne lud. Bio je to neko drugi, a taj neko nije bio ja. Triput ura za Deksterovu pamet.

Ali je bio veoma sličan meni. Možda inč-dva viši od mene, krupniji u ramenima i grudima, kao da se mnogo bavio podizanjem tegova. To, u kombinaciji s bledilom njegovog lica, nateralo me je da pomislim da je možda do nedavno bio u zatvoru. Ispod bledila, međutim, njegovo lice bilo je veoma slično mome; isti nos, iste jagodice, isti pogled u očima koji je govorio da su svetla bila upaljena, ali nikoga nije bilo kod kuće. Čak je i njegova kosa imala isti čudni polutalas. Nije sasvim izgledao kao ja, ali je bio veoma sličan.

³⁶ *Džejms Rodžers iz Virdžinije, koji je 2001, godine, sa 68 godina, osuđen za zlostavljanje tri devojčice, počinjeno još 1964. godine.*

„Da“, rekao je. „U prvom momentu malo šokira, zar ne?“

„Samo malo“, rekao sam. „Ko si ti? I zašto je sve ovo tako...“ ostavio sam misao nedovršenu jer nisam znao šta je bilo sve ovo.

Napravio je grimasu, veoma deksterski razočaranu grimasu. „Pobogu. A bio sam tako siguran da si sve shvatio.“

Odmahnuo sam glavom. „Ne znam čak ni kako sam dospao ovde“, rekao sam.

On se nežno osmehnuo. „Neko drugi je upravljao večeras?“ I dok mi se kostrešila dlaka na vratu, on se samo malo zasmeuljio, mehanički zvuk koji nije bio vredan pomena - ali gušterski glas iz onostranog u mom mozgu bio je potpuno isti, tačno u notu. „A nije čak ni pun mesec, zar ne?“

„Ali nije ni prazan“, rekao sam. Teško da je bilo mnogo domišljato, ali sam se barem potrudio, što je u datim okolnostima izgledalo značajno. Shvatio sam i da sam polupijan od spoznaje što konačno postoji neko ko *zna*. Nije pravio beskorisne primedbe koje su pukom slučajnošću pogađale usred moje lične srede. Bila je to i njegova sreda. Znao je. Ali, prvi put sam mogao da pogledam preko ogromnog zaliva između mojih i nekih tuđih očiju i kažem bez imalo brige *On je isti kao ja*.

Šta god da sam bio ja, on je bio isto to.

„Sad ozbiljno“, rekao sam. „Ko si ti?“

Njegovo lice se rasteglo u deksterovski osmeh nalik mačku iz Alise u zemlji čuda, ali pošto je toliko ličio na moj osmeh, mogao sam da vidim da se iza njega nije krila prava sreća. „Čega se sećaš od ranije?“ rekao je. Eho tog pitanja se odbio o zidove kontejnera i gotovo smrskao moj mozak.

POGLAVLJE 27

✓
Čega se sećaš od ranije? Hari me je pitao.
Ničega, Tata.
Osim...

Slike su se uvlačile u moj podmozak. Mentalne slike - snovi? uspomene? - veoma jasne vizije, šta god da su bile. I bile su odavde - iz ove sobe? Ne; nemoguće. Ovaj kontejner nije mogao da bude ovde mnogo dugo, a ja sasvim sigurno nikada pre nisam bio u njemu. Međutim, teskoba prostora, hladan vazduh što dotiče iz kompresora koji pumpa, prigušeno svetlo - sve je to dopiralo do mene u simfoniji povratka kući. Naravno da nije bio ovaj isti kontejner - ali su slike bile tako jasne, tako slične, tako potpuno gotovo prave, samo da nije...

Trepnuo sam; jedna slika je treperila u pozadini mojih očiju. Zatvorio sam ih.

Zaskočila me je unutrašnjost drugačijeg kontejnera. Nije bilo kartona u drugom kontejneru. Ali je tamo bilo - one stvari tamo. Tamo pored ... mama? Mogao sam da joj vidim lice, i ona se nekako krila i virila preko - nečega - samo se videlo njeno lice, njeno nenamigujuće netrepćuće nepokretno lice. Želeo sam da se smejem u početku, jer se mama tako dobro sakrila. Nisam mogao da vidim ostatak, samo njeno lice. Mora da je napravila rupu u podu. Mora da se krila u rupi i virila iz nje - ali zašto mi nije odgovarala sada kad sam je video? Zašto nije ni namignula? Čak

ni kada sam je pozvao sasvim glasno, nije odgovorila nije se pomerila nije uradila ništa osim što me je gledala. A bez mame sam bio sâm.

Ali ne - ne sasvim sâm. Okrenuo sam glavu i uspomena se okrenula sa mnom. Nisam bio sâm. Neko je bio sa mnom. Veoma zbunjujuće u početku, jer to sam bio ja - ali je to bio neko drugi - ali je izgledao kao ja - ali smo obojica izgledali kao ja...

Ali šta smo radili ovde u kontejneru? I zašto se mama nije micala? Ona treba da nam pomogne. Sedeli smo ovde u dubokoj bari, bari - mama treba da se pomeri, da nas izvede iz ove...

„Krv...?“ prošaputao sam.

„Setio si se“, rekao je on iza mene. „Tako sam srećan.“

Otvorio sam oči. U glavi mi je nemilosrdno tuklo. Gotovo sam mogao da vidim drugu sobu naslojenu na ovu. A u toj drugoj sobi mali Dekster je sedeo tačno *tu*. Mogao sam da postavim noge tačno na to mesto. A drugi ja je sedeo pored mene, ali on nije bio ja, naravno; bio je drugi neko, neko koga sam znao dobro koliko i sebe, neko ko se zvao...

„Bini...?“ rekao sam oklevajući. Zvuk je bio isti, ali ime nije zvučalo sasvim ispravno.

On je srećno klimnuo. „Tako si me ti zvao. U to vreme nisi mogao da izgovoriš Brajan. Govorio si Bini.“ Pomilovao me je po ruci. „U redu je. Lepo je imati nadimak.“ Čutao je, lice mu se smešilo dok su mu oči bile prikovane za moje lice. „Mali brate.“

I dalje sam sedeo. Seo je pored mene.

„Šta...“ bilo je to sve što sam uspeo da kažem.

„Brat“, ponovio je. „Irski blizanci. Rodio si se samo godinu dana posle mene. Naša mama je bila malo nepažljiva.“ Njegovo lice se izvilo u odvratan, veoma srećan osmeh. „Na više načina“, rekao je.

Pokušao sam da progutam. Nije išlo. On - Brajan - moj brat - nastavio je.

„Neke stvari samo nagađam“, rekao je. „Ali sam imao dosta vremena, i kada se ukazala prilika da naučim koristan zanat, iskoristio sam je. Postao sam veoma dobar u pronalaženju stvari pomoću računara. Pronašao sam stari policijski dosije. Najdraža majka se družila sa veoma nezgodnom gomilom. Bavili su se uvozom, baš kao ja. Naravno, njihov proizvod je bio nešto osetljiviji.“ Zavukao je ruku u kartonsku kutiju i izvadio gomilu šešira sa slikom pantera u skoku. „Moje stvari su napravljene na Tajvanu. Njihove su dolazile iz Kolumbije. Samo nagađam da su mama i njeni prijatelji hteli da se okušaju u nezavisnom projektu sa nekim proizvodom koji joj, strogo uzevši, nije zaista pripadao, pa su njeni poslovni partneri postali nezadovoljni njenim nezavisnim duhom i odlučili da je obeshrabre.“

Pažljivo je vratio svoje šešire u kutiju i osetio sam da gleda u mene, ali nisam mogao čak ni da okrenem glavu. Posle nekog vremena, odvratio je pogled.

„Pronašli su nas ovde“, rekao je. „Upravo ovde.“ Rukom je krenuo ka podu i dotakao tačno mesto na kome je neki drugi mali, a ne ja, sedeo u tom davnom drugom kontejneru. „Dva i po dana kasnije. Prikovane za pod u osušenoj krvi, dubokoj jedan inč.“ Na ovom mestu, njegov

glas je postao kao rende, strašan, izgovorio je tu groznu reč, *krv*, upravo na način na koji bih je i ja izgovorio - sa prezriviim i potpunim gnušanjem. „Prema policijskim izveštajima, ovde je bilo više ljudi. Verovatno trojica ili četvorica. Jedan ili više njih su mogli biti naši očevi. Naravno, motorna testera je znatno otežala identifikaciju. Ali su prilično sigurni da je bila samo jedna žena. Naša draga stara mati. Tebi je bilo tri godine. Meni četiri.“

„Ali“, rekao sam. Ništa drugo nije izašlo.

„Sasvim tačno“, kazao mi je Brajan. „I tebe je bilo veoma teško naći. Dižu toliku frku oko dokumenata o usvajanju, u ovoj državi. Ali sam te našao, mali brate. Našao sam te, zar ne?“ Ponovo me je pomilovao po ruci, čudan gest koji nikada nisam video ni od koga u mom životu. Naravno, nikada ranije nisam video svoj rod rođeni, svoju krv i meso. Možda je milovanje ruke bilo nešto što sam trebao da vežbam sa svojim bratom, ili sa Deborom - onda sam shvatio, sa blagim dodirrom zabrinutosti, da sam potpuno zaboravio na Deboru.

Pogledao sam prema njoj, nekih šest stopa udaljenoj, uredno prilepljenoj za mesto.

„Ona je dobro“, rekao je moj brat. „Nisam želeo da počnem bez tebe.“

Možda je moje prvo koherentno pitanje bilo čudno, ali sam ga ipak postavio, „Kako si znao da ću želeći?“ Što je verovatno imalo prizvuk kao da sam istinski želeo da istražujem Deboru, što naravno nije bila istina. Pouzdano ne. A opet - ovde je bio moj veliki brat, želeo je da se igra, definitivno, sasvim retka prilika. Mnogo više od

zajedničkog roditelja, daleko više, vezivala nas je činjenica da je on bio kao i ja. „Ne možeš zaista znati“, rekao sam, zvučeci daleko nesigurnije nego što sam držao da je moguće.

„Nisam znao“, rekao je. „Ali sam mislio da je šansa prilična. Obojici nam se isto dogodilo.“ Njegov osmeh je postao širi i podigao je kažiprst u vazduh. „TRAUMATIČNI DOGAĐAJ - poznat ti je taj pojam? Jesi li išta čitao o čudovištima poput nas?“

„Da“, uzvratio sam. „I Hari - moj poočim - ali on nikada ne bi ispričao šta se zaista bilo dogodilo.“

Brajan je pokretom ruke obuhvatio unutrašnjost malog kontejnera. „Ovo se dogodilo, mali brate. Motorna testera, razleteli delovi tela,... *krv...*“ Opet sa onim istim jezivim naglaskom. „Dva i po dana sedenja u njoj. Čudo da smo uopšte preživeli, zar ne? Gotovo da poveruješ u Boga.“ Njegove oči su sijale i, iz nekog razloga, Debora se uzvrpoljila i puštala prigušene zvuke. Ignorisao ju je. „Pomislili su da si dovoljno mali da se oporaviš. Ja sam taman bio prešao starosnu granicu. Ali smo obojica preživeli klasičan TRAUMATIČNI DOGAĐAJ. Sva literatura se u tome slaže. To me je učinilo ovim što jesam - i činilo mi se da je možda isto učinilo i s tobom.“

„Jeste“, rekao sam, „identično.“

„Zar to nije lepo“, rekao je on. „Porodične veze.“

Pogledao sam u njega. Mog brata. Ta strana reč. Da sam je glasno izgovorio, siguran sam da bih zamučao. Bilo je potpuno neverovatno poverovati - a još apsurdnije poricati.

Pogledao je u mene. Voleli smo iste stvari. Čak je imao i moj nesrećni ukus za šale.

„Ja prosto...“ zatresao sam glavom.

„Da“, rekao je. „Treba par minuta da bi se navikao na ideju da nas ima dvojica, zar ne?“

„Možda malo više“, rekao sam. „Ne znam da li ja...“

„O, pobogu, postajemo li to kenjkavi? Posle onoga što se dogodilo? Dva i po dana sedenja ovde, brale. Dva dečaćića, sedela ovde dva i po dana u *krvi*“, rekao je, a ja sam se osećao bolesno, vrtoglavo, sa potonućem u srcu i čekičanjem u glavi.

„Ne“, gušio sam se, i osetio sam njegovu ruku na mom ramenu.

„Nije važno“, rekao je. „Važno je ono što će biti sada.“

„Šta - će biti“, rekao sam.

„Da. Šta će biti. Sada.“ Pustio je mali, čudan, nazalni, grgotavi zvuk koji je sigurno trebalo da zvuči kao smeh, ali možda nije naučio da ga imitira tako dobro kao ja. „Mislim da treba da kažem nešto poput: Ceo moj život je vodio ovome!“ Ponovio je nazalni zvuk. „Naravno, nijedan od nas dvojice nije uspeo sa pravim osećanjima. Na kraju, mi i ne možemo da osećamo, zar ne? Obojica provodimo živote igrajući uloge. Krećući se kroz ovaj svet, izgovarajući tekst i pretvarajući se da pripadamo jednom svetu napravljenom za ljudska bića, mada nikada sami nismo bili ljudi. I uvek, oduvek, tražeći načina da *osetimo* nešto! Tragajući, mali brate, za upravo ovakvim trenutkom! Stvarnim, istinskim, nepatvorenim osećanjem! Oduzima dah, zar ne?“

Zaista je bilo tako. U glavi mi se vrtelo i nisam se usuđivao da ponovo zatvorim oči, iz straha od onoga što je moglo da me sačeka. Još daleko gore, moj brat je bio pored mene, motreći na mene, zahtevajući da budem ono što jesam, da budem isti kao on. A da bih bio ja, da bih bio njegov brat, da bih bio onaj ko stvarno jesam, morao bih, morao bih - šta? Pogled mi se sam od sebe okrenuo Debori.

„Da“, rekao je on, i sva hladna srećna furija Mračnog putnika bila je sada u njegovom glasu. „Znao sam da ćeš shvatiti. Ovoga puta ćemo uraditi zajedno“, rekao je.

Zanekao sam glavom ali ne baš ubedljivo. „Ne mogu“, rekao sam.

„Moraš“, odvratio je on, a obojica smo bili u pravu. Opet perolak dodir po mom ramenu, gotovo isto kako me je i Hari gurao a što moj brat nikada ne bi mogao da razume, ali što je svakim svojim delićem bilo jednako moćno kao njegova ruka koja me je sada podizala na noge i podsticala napred; jedan korak, dva - Deborine netrepćuće oči su bile prikovane za moje, ali uz prisustvo onog drugog iza mene nisam mogao da joj kažem da sasvim sigurno neću...

„Zajedno“, rekao je. „Još jednom. Staro ostaje za nama. Novo je pred nama. Unapred, nagore, ka unutra...!“ Još jedan polukorak - Deborine oči su vriskale na mene, ali...

On je sada bio pored mene, stajao sa mnom, i nešto je bljesnulo u njegovoj ruci, par nepoznatih predmeta. „Jedan za obojicu, obojica za jednog - Jesi li ikada čitao *Tri musketara*?“ Bacio je jedan nož u vazduh; on je napravio luk a ovaj ga je uhvatio levom rukom i pružio ga meni. Slabo

mutno svetlo pokazalo se na pljosnatoj strani oštrice koju je podigao, urezivalo se u mene snagom koja je bila jednaka ljeskanju Brajanovih očiju. „Hajde, Dekstere. Mali brate. Uzmi nož.“ Zubi su mu sijali kao noževi. „Predstava počinje.“

U svom tesno upakovanom stanju, Debora je pravila batrgavi zvuk. Pogledao sam u nju. Njene oči su odavale frenetično nestrpljenje, sve jače ludilo. Pobogu, Dekstere! Da li sam zaista mislio da to uradim njoj? Oslobodi je i hajdemo kući. Je l' u redu, Dekstere? Dekstere? Alo, Dekstere? Ti si to, zar ne?

A ja nisam znao.

„Dekstere“, rekao je Brajan. „Naravno da nemam nameru da utičem na tvoju odluku. Ali otkad sam saznao da imam brata koji je isti kao ja, samo sam o ovome razmišljao. I ti osećaš isto, mogu da ti vidim na licu.“

„Da“, rekao sam, ne skidajući i dalje pogleda sa Debinog veoma uspaničenog lica, „ali da li to mora da bude ona?“

„Zašto ne ona? Šta ti je ona?“

Zaista šta. Moje oči su bile prikovane za Deborine. Ona nije bila uistinu moja sestra, ne prava, ne pravi rod ma koje vrste, apsolutno nikakav. Naravno da mi je bila veoma draga, ali...

Ali šta? Zašto sam oklevao? Naravno da je bilo nemoguće. Znao sam da je bilo nezamislivo, čak i dok sam pomišljao na to. Ne samo zato što je to bila Deb, mada se o njoj radilo, naravno. Ali mi se u jednoj smušenoj istrošenoj

glavi javila jedna čudna misao koje nikako nisam mogao da se oslobodim: *Šta bi Hari kazao?*

Zato sam tako stajao nesiguran, jer bez obzira na to koliko sam želeo da počnem, znao sam šta bi Hari kazao. On je to već bio rekao. To je bila nepromenljiva Harijeva istina: *Kasapi loše momke, Desktere. Nemoj kasapiti svoju sestru.* Ali Hari nikada ne bi mogao da predvidi ovako nešto - kako je mogao? Nikada nije ni pomišljao, dok je pisao HARIJEV KODEKS, da ću se suočiti sa ovakvim izborom; da stanem na stranu Deборе - moje neprave sestre - ili da se pridružim mom autentičnom stoprocentno pravom živom bratu, u igri koju sam tako žarko želeo da igram. Hari to nije mogao ni da zamisli kada me je postavljao na moj put. Hari uopšte nije bio znao da sam imao brata koji bi...

Ali, stani malo. Stavite telefon na čekanje, molim. Hari je znao... Hari je bio tamo kada se to dogodilo, zar ne? I to je čuvao za sebe, nikada mi nije rekao da sam imao brata. Sve one usamljene prazne godine kada sam mislio da sam bio jedini ja koji je postojao - a on je znao da nije tako, znao je i nije mi rekao. Najvažniju činjenicu o meni - da nisam bio sam - on je zatajio od mene. Šta sam zaista dugovao Hariju sada, posle tako fantastične izdaje?

I još više u prilog trenutnom stanju, šta sam dugovao ovom gmizavom komadu životinjskog mesa koje se migoljilo preda mnom, ovom stvoru koji je pravio rođačku maskeradu? Šta sam to mogao da joj dugujem u poređenju sa mojom vezom sa Brajanom, mojom krvi, mojim bratom, živom replikom moje istojastvene dragocene DNK?

Kap znoja sa Deborinog čela skotrljala se u njeno oko. Treptala je zbog toga sumanuto, praveći ružne grimase u naporu da i dalje gleda u mene i istovremeno ukloni znoj iz oka. Zaista je izgledala nekako jadno, bespomoćno, prelepljena trakom, boreći se kao gluvonema životinja; gluvonema ljudska životinja. Ni nalik meni, ni nalik mom bratu; ni malo nalik pametnom pedantnom beskrvno urednom brijački britkom MESEČEVOM IGRAČU, nož-oružju Deksteru i samom njegovom bratu.

„Dakle?“ rekao je on, a ja sam čuo nestrpljenje, osudu, početak razočaranja.

Zatvorio sam oči. Prostorija je potonula oko mene, postala mračnija i nisam mogao da se pomerim. Odande me je posmatrala mama, ne trepćući. Otvorio sam oči. Moj brat je stajao sasvim iza mene, osećao sam njegov dah na mom vratu. Moja sestra je gledala u mene, očiju tako velikih i netrepćućih kao što su bile i mamine. Način na koji me je gledala fiksirao se u meni kao i majčin. Zatvorio sam oči; majka. Otvorio sam oči; Debora.

Uzeo sam nož.

Čula se mala buka i nalet toplog vetra osetio se kroz hladan vazduh kontejnera. Okrenuo sam se.

Laguerta je stajala u vratima, gadan mali automatski pištolj u njenoj ruci.

„Znala sam da ćeš ovo pokušati“, rekla je. „Trebalo bi da vas ubijem obojicu. Možda i sve troje“, rekla je, pogledajući ka Debori, zatim ponovo ka meni. „Ha“, rekla je, gledajući u oštricu u mojoj ruci. „Narednik Douks bi

morao ovo da vidi. Bio je u pravu što se tebe tiče.“ I usmerila je pištolj u mene, samo na pola sekunde.

To je bilo dovoljno. Brajan je brzo krenuo, brže nego što sam verovao da je moguće. Laguerta je ipak dobila priliku za jedan pucanj i Brajan je malo posrnuo pre nego što je oštrica kliznula u Laguertin pleksus. Trenutak su samo tako stajali, a zatim su oboje bili na podu, ne mičući se.

Po podu je počela da se širi lokva krvi, pomešana Brajanova i Laguertina krv. Nije bila duboka, i nije bila velika, ali sam ustuknuo od nje, od te užasne stvari, uz osećanje koje je bilo sasvim blizu panike. Povukao sam se samo dva koraka unazad, a zatim udario u nešto što je pravilo prigušene zvuke koji su se lepo slagali s mojom panikom.

Debora. Odlepio sam traku s njenih usta.

„Isuse Hriste, to je bolelo“, rekla je. „Za ime boga oslobodi me ovog sranja i prestani da se ponašaš kao jebeni ludak.“

Pogledao sam u Deboru. Traka je ostavila krvavi prsten oko njenih usana, gadna crvena krv koja me je vratila u pozadinu mojih očiju i u davnašnji kontejner sa mamom. A ona je ležala tu - baš kao mama. Isto kao prošli put, kada je hladan vazduh u kontejneru nakostrešio dlake na mom vratu i kada su mračne senke brbljale oko nas. Zapravo, baš kao i prošli put, po načinu kako je ležala tu sva oblepljena trakom i zurila i čekala, kao neka...

„Prokletstvo“, rekla je. „Hajde, Dekse. Prizovi se sebi.“

A opet, ovoga puta sam ja imao nož, a ona je i dalje bila bespomoćna, i mogao sam sve sada da promenim, mogao sam...

„Dekstere?“ rekla je mama.

Hoću reći, Debora. Naravno da sam to mislio. Nikako mama, koja nas je ovde ostavila, na sasvim istom mestu upravo ovako, ostavila nas na ovom mestu gde je sve počelo i gde je moglo konačno da se završi; gorući nagon onoga što je moralo da se uradi galopirao je već na svom velikom mračnom konju pod divnim mesecom gonjen hiljadom prisnih glasova koji šapuću *Učini to - učini to sada - učini to i sve može da se promeni - onako kako treba da bude - ponovo sa...*

„Mama?“ neko je rekao.

„Hajde, Dekstere“, rekla je mama. Mislim Debora. Ali je nož krenuo. „Dekstere, za ime boga, prestani! To sam ja! Debi!“

Protresao sam glavom i naravno da je to bila Debora, ali nisam mogao da zaustavim nož. „Znam, Deb. Stvarno mi je veoma žao.“ Nož je išao sve više. Mogao sam samo da posmatram, nisam mogao sada nikako da ga zaustavim. Mali dodir, paučiniasti Harijev dodir, i dalje je šibao po meni, zahtevajući da obratim pažnju i dovedem se u red, ali je to bilo tako daleko i slabo, a potreba tako velika i jaka, jača nego ikada ranije, jer je ovo bilo sve, početak i kraj, i uzdiglo me je gore i izvan mene samog i poslalo me u talasu niz tunel između dečaka u krvi i poslednje prilike da se sve ispravi. Ovo će promeniti sve, pokazaće mami, pokazaće joj šta je uradila. Jer mama je trebalo da nas spasi,

a ovoga puta je moralo da bude drugačije. To je čak i Debora morala da uvidi.

„Spusti nož, Dekstere.“ Njen glas je bio sada malo mirniji, ali oni drugi glasovi su bili preglasni i ja sam je jedva čuo. Nastojao sam da spustim nož, zaista se trudio, ali sam samo uspeo da ga spustim par inča.

„Žao mi je, Deb, prosto ne mogu“, rekao sam, boreći se da uopšte govorim dok me je okruživao huk oluje koja se stvarala dvadeset pet godina - a sada kada smo se moj brat i ja konačno našli kao gromovnici u mračnoj mesečinastoj noći...

„Dekstere!“ rekla je zla mama, koja je htela da nas ostavi ovde same u toj gadnoj hladnoj krvi, i glas mog brata je iznutra šištao zajedno s mojim „Kučko!“ i nož se povukao sasvim unazad...

Sa poda je došla buka. Laguerta? Nisam mogao da razaberem i nije bilo važno. Morao sam da dovršim, da obavim ovo, da pustim da se to dogodi sada.

„Dekstere“, rekla je Debi. „Ja sam ti sestra. Ne želiš to da mi učiniš. Šta bi Tata kazao?“ I to je zbolelo, priznajem, ali... „Spusti nož, Dekstere.“

Drugi zvuk iza mene, i malo krkljanje. Nož u mojoj ruci se podigao.

„Dekstere, pazi!“ rekla je Debora i ja sam se okrenuo.

Detektivka Laguerta je bila na jednom kolenu, hvatajući vazduh, naprežući se da podigne svoje odjednom tako teško oružje. Burenice se polako, polako podizalo - sada je upereno u moju nogu, u koleno...

Ali da li je to bilo važno? Jer ovo se sada moralo dogoditi pa šta god bilo, i mada sam mogao da vidim da Laguertin prst steže obarač, nož u mojoj ruci uopšte nije usporio.

„Pucaće u tebe, Dekse!“ vrisnula je Deb, zvučeći sada pomalo frenetično. Pištolj je bio uperen u moj pupak, Laguertino lice je sjebavalo samo sebe u grču ogromne koncentracije i napora; zaista je bila na putu da puca u mene. Napola sam se okrenuo Laguerti ali je moj nož i dalje probijao sebi put nadole prema...

„Dekstere!“ rekla je mama/Deborina sa stola, ali je Mračni putnik viknuo glasnije i krenuo napred, zgrabio me za ruku i poveo nož nadole...

„Dekse...!“

„*Ti si dobro dete, Dekse*“, prošaputao je Hari negde iza mene svojim paperjasto-oštrim glasom duha, taman dovoljno da se nož opet vrati malo nagore.

„Ne mogu da se oduprem“, odgovorio sam šapatom, snažno urastajući u dršku drhtave oštrice.

„*Biraš šta ... ili KOGA ... ubijaš...*“ rekao je posmatrajući me sada svojim čvrstim i plavim pogledom kroz Deborine iste takve oči, posmatrajući sada dovoljno glasno da nož odgurne čitavih pola inča. „*Mnogo ljudi to zaslužuje...*“ rekao je Hari tako tiho iznad ljutitog dobovanja unutrašnjeg stampeda.

Vrh noža je posustao i ukočio se u mestu. Mračni putnik nije mogao da ga spusti. Hari nije mogao da ga odbaci. Pat pozicija.

Iza sebe sam čuo hrapavi zvuk, težak udarac, a zatim ječanje tako puno praznine da je preko mojih ramena premilelo kao svileni šal na paučinastim nogama. Okrenuo sam se.

Laguerta je ležala, ruke, u kojoj je držala pištolj, prikovane za pod Brajanovim nožem, donje usne zarobljene između zuba, i očiju živih od bola. Brajan je, zgrčen pored nje, posmatrao kako joj se strah krade preko lica. Teško je disao kroz mračan osmeh.

„Hoćemo li da počistimo, brate?“ rekao je.

„Ja... ne mogu“, odvratio sam.

Moj brat se podigao na noge i stajao preda mnom klateći se malo sa strane na stranu. „Ne možeš?“ rekao je. „Mislim da ne poznajem tu reč.“ Oteo mi je nož iz ruke a ja nisam mogao da ga zaustavim i nisam mogao da mu pomognem.

Njegov pogled je sada bio na Debori, ali je njegov glas šibao po meni i suklijaio po fantomskim Harijevim prstima na mom ramenu. „Mora, mali brate. Apsolutno *mora*. Nema drugog načina.“ Tražio je vazduha i na trenutak se presamitio, sporo se ispravljajući, sporo podižući nož. „Da li moram da te podsetim na važnost porodice?“

„Ne“, rekao sam, dok su oko mene bile obe moje porodice, živa i mrtva, govoreći mi da radim i da ne radim. Uz poslednji šapat iz harijevski plavih očiju u sećanju, moja glava je počela da neče sama od sebe i ja sam ponovo rekao, „Ne“, i ovoga puta sam to zaista mislio, „Ne. Ne mogu. Ne, Deboru.“

Moj brat me je pogledao. „Baš šteta“, rekao je. „Tako sam razočaran.“

I nož se spustio.

EPILOG

Znam da je to gotovo ljudska slabost, i možda nije ništa više od obične sentimentalnosti, ali uvek sam voleo pogrebe. Najpre, oni su bili tako čisti, tako uredni, tako potpuno prepušteni pažljivoj ceremoniji. A ovaj je bio zaista dobar. Bilo je redova policajaca i policajki uniformisanih u plavo, svečanog i urednog izgleda, i - pa dobro, ceremonijalnog. Bio je tu ritualni plotun, pažljivo savijanje zastave, kompletan dekor - prava i divna predstava upokojenom. Bila je, na kraju, jedna od naših, žena koja je služila zajedno sa malobrojnima, ponosnima. Ili to beše važi za marince? Nema veze, bila je majamska policajka, a majamski policajci znaju kako da pripreme pogreb za jednog od svojih. Imali su puno prakse.

„O, Debora“, uzdahnuo sam, veoma nežno, i naravno znao sam da ona ne može da me čuje, ali je to zaista izgledalo kao prava stvar koju treba uraditi, a ja sam ovo želeo da uradim ispravno.

Gotovo sam pozeleo da mogu da prizovem par suza koje bih obrisao. Ona i ja smo bili veoma bliski. A smrt je bila neuredna i neprijatna, nije to bio način na koji policajac treba da ode, isekiran do smrti od strane ubilačkog manijaka. Spas je stigao prekasno; bila je gotova znatno pre nego što je iko mogao da stigne do nje. A opet, svojim primerom nesebične hrabrosti, pokazala je kako policajac

treba da živi i umre. Ja sada, naravno, citiram, ali to je srž. Zaista veoma dobra stvar, sasvim potresna ako u sebi imaš nešto što može da se potrese. Što ja nemam, ali prepoznajem kad čujem, a ovo je bila prava stvar. Veoma ponesen tihom hrabrošću policijskih oficira u njihovom čistom plavom, i plakanjem civila, nisam mogao da se uzdržim. Teško sam udahnuo. „O, Debora“, uzdahnuo sam, ovoga puta malo glasnije, gotovo osećajno. „Draga, draga Debora.“

„Prekini, moronu!“ prošaputala je i nabola me laktom. Izgledala je divno u svojoj novoj odeći - konačno narednik, najmanje što su mogli da urade za nju posle napornog posla koji je obavila identifikujući i gotovo hvatajući TAMIJAMSKOG TRBOSEKA. Sa APB-om³⁷ za petama, nema sumnje da će pronaći mog jasnog brata pre ili kasnije - ako ne bude on njih našao prvi, naravno. Pošto sam tako nasilno dobio podsetnik o značaju porodice, nadao sam se da će ostati na slobodi. A Debora će se oporaviti, sada kada je dobila unapređenje. Ona je zaista želela da mi oprost, već je bila napola ubeđena u HARIJEVU MUDROST. Mi smo takođe bili porodica, i to se pokazalo na kraju, zar ne? Nije bio naročito veliki korak prihvatiti me onakvog kakav sam, zar ne? Kad su stvari već takve kakve su. Kakve su, u stvari, oduvek i bile.

Ponovo sam uzdahnuo. „Prekini!“ prosiktala je, i pokazala glavom niz red ukrućenih majamskih policajaca. Pogledao sam u pravcu koji je pokazala; narednik Douks

³⁷ *American Police Beat*, najveći policijski časopis u SAD sa preko 60 000 pretplatnika.

me je posmatrao. Nije skidao oči sa mene, nijednom za sve vreme, čak i kada je spustio šaku zemlje na kovčeg detektivke Laguerte. Bio je tako čvrsto ubeđen da stvari nisu bile onakve kakve su izgledale. Znao sam sa potpunom sigurnošću da će sada krenuti na mene, loviti me kao kakav lovački pas, što je on i bio, režati na moje korake i njuškati mojim tragovima i loviti me, da me satera uza zid zbog onoga što sam uradio i onoga što ću sasvim prirodno uraditi ponovo.

Stegao sam sestrinu ruku, a drugom rukom sam napipao hladnu ivicu staklene pločice u mom džepu, sa jednom malom kapljicom osušene krvi koja neće otići u grob sa Laguertom već će živeti zauvek na mojoj polici. Pružala mi je utehu, i nije mi smetao narednik Douks, niti ono što je on mislio ili radio. Kako je moglo da mi smeta? Nije mogao da kontroliše ono što je bio, nimalo više od svih ostalih. On će krenuti na mene. Iskreno, šta bi drugo i mogao da uradi?

Šta iko od nas može da uradi? Bespomoćni, kao što svi mi jesmo, u zagrljaju naših ličnih tihih glasova, šta zaista možemo da uradimo?

Gotovo sam pozeleo da mogu da pustim suzu. Sve je bilo tako divno. Divno onoliko koliko će biti divan i sledeći pun mesec, kada ću ja posetiti narednika Douksa. A stvari će ići svojim tokom, kao što je oduvek bilo, pod tim ljupkim sjajnim mesecom.

Divnim, debelim, muzikalnim, crvenim mesecom.

O A U T O R U

DŽEF LINDZI živi na jugu Floride sa ženom i kćerima. Trenutno dovršava drugi roman o Deksteru.